

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 13

CENA 50 DINARA

NINJA

ROKENROL ZA KEROL GREJ

Derek Finegan

ROKENROL ZA KEROL GREJ

SERIJA
Borilačke veštine

NINJA

Naslov romana:
ROKENROL ZA KEROL GREJ

Autor:
Derek Finegan

Recenzija:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Šterijevski

Korektura:
Fotoslog NIRO Dečje novine

© DEN PRESS

PONY WEST – BORILAČKE VEŠTINE – NINJA 13 – VANREDNO IZDA-
NJE – **JUN** 1984. godine. Cena 50 dinara. Izdaje NIRO Dečje novine,
32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni ured-
nik Mirjana Šterijevski. Izdavački savet: Milica Bogojević (predsednik),
Mileta Obradović, Vera Smrekić, Dragan Simić, Milisav Ilić, Miodrag Vu-
čičević, Miljana Tomić, Nada Mijatović, Nikola Maslovara, Ljiljana Milo-
vanović, Ljiljana Špajaković, Petar Jerković, Gojko Štulović. Telefoni:
(032). 711-549 uredništvo i 714-250 prodaja. Teleks: 13731. Štampa
»Glas«, Beograd.

Derek Finegan

ROKENROL ZA KEROL GREJ

Kerol Grej sa uzdahom skrete pogled od svog lika u ogledalu. »Loše, devojko«, govorila je sebi, »loše mi jutros izgledaš . . . Nije ni čudo, ti i Harold noćas ste se naludovali . . .«

Istini za volju, devojka je bila nepravedna prema sebi. Iako nje-ne smeđe oči nisu imale uobičajeni sjaj, koža lica bila joj je sveža i ružičasta, a duga, svilasta kosa, kao i uvek, padala je preko lepo oblikovanih ramena u tankoj providnoj spavačici koja je više otkrivala nego skrivala obline prijatne svakom muškom oku.

»No bilo je razloga da slavimo«, pomisli Kerol i lice joj osvetli osmeh, jedan od onih osmeha koji nekim, na žalost veoma retkim že-

nama, donose epitet lepotice.

Još jednom je pogledala na sat, a onda hitrim pokretom zbacila spavačicu sa sebe i navukla gaćice i dugu, toplu majicu. Trenutak kasnije, u trenerci i patikama, hitro je trčala niz polumračne stepenice pansiona.

– Dobro jutro, mis Grej – osmehnuo se Karli sa recepcije. – Jutros ste poranili?

U prolazu mu je mahnula rukom.

– Nema više izležavanja – veselo je uzvihnula. – Našla sam posao . . . počinjem da radim, Karli!

Do obale okeana nije bilo daleko i ona strča niz padinu pokrivenu travom do peska, duboko udišući specifični miris Tihog okeana. Predala se ritmu trčanja, oslo-

bađajući mozak onog podsvesnog straha od novog posla, njenog prvog posla, od bojazni da se neće snaći, od odnosa sa svim tim ljudima među kojima će mnogo godina provoditi dobar deo svog života...

Lako oznojena, ali rumena u licu i sada blistavih očiju, gotovo je protrčala kroz hol pansiona dvadesetak minuta kasnije, ne obraćajući pažnju na poglede dveju usedelica koje su nešto mrmljale u jednom uglu. Karli je već završio svoje dežurstvo i iza pulta je sada stajao Highbajn, drugi recepcionar, neprijatan tip podmuklog pogleda, koji je imao običaj da se šunjna po hodnicima i zaviruje kroz prozore pansiona.

»Kao da ovde nešto ima da vidi«, nasmeja se Kerol u sebi zaključavajući za sobom vrata. »Sem mene i Anđele Kertis, na drugoj strani hodnika, tu su još one dve usedelice; sve ostale stanarke imaju više od pedeset godina, kladim se...«

Zbacila je sa sebe odeću vlažnu od znoja i sa uživanjem se prepustila toplim mlazevima vode pod tušem. Rukama je prešla preko čvrstih grudi, niz bokove, trbuh, osećajući zadovoljstvo zbog izgleda svog tela. A Harold je umeo tako nežno da je miluje... uskoro, jednog od ovih dana, kada se malo sredi... možda će mu konačno dopustiti da učini ono što i sama toliko želi...

Vrata kupatila bila su otvorena i njoj ne promače šum okretanja ključa u bravi. Kao oparena odskočila je od tuša i šćepala veliki peškir, obavijajući se drhtavim rukama. Ovaj deo Komptona, u blizini obale, bio je neobično miran kraj, ali nikad se ne zna...

Kada su se vrata otvorila ona je bila na pola puta do telefona.

Na vratima je stajao Highbajn sa onim neprijatnim osmehom na licu. Jedna ruka bila mu je za leđima.

– Oh, bili ste u kupatilu? Zato, znači, niste čuli moje kucanje! Vrata su bila otvorena, znate, pa...

Obliznuo je usne, a oči su mu lagano klizile po telu koje se ocrtavalo ispod meke tkanine peškira.

– Vrata su bila zaključana – oštro reče Kerol, uzmičući sve dok ruku nije položila na slušalicu telefona. – A vi uopšte niste ni kuca li!

Highbajn odmahnu glavom.

– Ne, bila su otključana... i ja sam kucao. Verovatno niste čuli od šuma vode...

– Aha. Znali ste da se tuširam... i to je jedini razlog vaše posete. Izadite odmah, inače ću...

– Pozvaćete policiju? – isceri se Highbajn. – Nećete uspeti... na recepciji nema nikog ko bi vam dao vezu, zar ne... Kerol...

U očima devojke pojavi se strah. Highbajnova povijena ramena uči-

niše joj se užasno široka; već je zamišljala njegove užasne ruke na svojim grudima i teško telo koje je pritiska o pod . .

Hogbajn još jednom obližnu usne, ali ovoga puta pogled mu postade nesiguran. Laganim pokretom pokazao je šta drži u ruci koja je dotle bila skrivena iza leđa.

– Nema razloga da se ljutite, mis Grej . . . samo sam vam doneo telegram.

Još jednom je pogledavši, on izađe teškim korakom, vukući noge. Telegram ostade da leži na stolu.

Savlađujući gađenje Kerol pritrča vratima i dva puta ih zaključa. Obavijajući jednom rukom peškirk oko sebe, ona polako otvori telegram.

»Mnogo sreće na prvom poslu. Harold«.

»Moj prvi radni dan je lepo počeo, nema šta«, osmehnu se Kerol. »Ako se ovako nastavi i na poslu, najbolje će biti da se vratim u krevet . . .«

Energično se istrljala peškirom, ali joj to više nije pričinjavalo zadovoljstvo; neprestano je mislila na ljigavi Hogbajnov pogled na svom telu i drhtala je od gađenja. »Prokleti maniiak«, besno pomisli. »Zašto me ne ostavi na miru! Da li da kažem Haroldu?«

Nije, međutim, bilo vremena da sada razmišlja o tome; sat je nemilosrdno ukazivao da je krajnje vreme da pohita ako uopšte želi

da stigne na svoj prvi posao. Srećom, još sinoć je spremila šta će obući, procenjujući najpre dobro ljude s kojima će biti u neposrednom kontaktu, iako je prvi utisak mogao i prevariti.

Sa uzdahom je obukla brushalter, mada to nimalo nije bilo potrebno, i zakopčala svetlu bluzu do kraja. Suknja umerene dužine i vrlo konvencionalnog kroja delovala je čak suviše ozbiljno za njene godine, još više neupadljive cipele sa ravnom petom i velika tamna tašna. Nešto malo šminke na lice, dodir ružem po usnama i bila je spremna da krene . . .

Hogbajn je nešto proučavao u knjizi gostiju kada je spustila ključ pred njega, i samo je klimnuo glavom. Ipak, osetila je njegov pogled na sebi dok je hitala prema izlazu i učinilo joj se da joj niz butine klize hladni, hladni prsti . . .

Hitro je obišla zgradu i preko parkinga potrčala prema širokoj ulici oko koje su bile razbacane retke kuće sa ogromnim vrtovima.

Zastala je i kroz zube procedila gadnu psovku, pitajući se istovremeno gde li je i kada čula te odvratne reči.

Autobus za Long Bič upravo je kretao sa stanice. A drugi neće naići još najmanje petnaestak minuta . . .

* * *

Prvog čoveka mogli bismo na-

zvati, recimo, Šef. To je i najjednostavnije, jer će ga i drugi, bar većina njih, tako zvati... Njegov opis neće reći mnogo: onizak, plećat, gusta crna kosa zalizana unatrag, oči skrivene uvek tamnim staklima naočara. Da, i beli mantil ispod koga vire nogavice skupocenih pantalona i elegantne lakovane cipele.

Druga ličnost u ovoj međuigri zove se Džo. Ili možda Džozef, jer Šef pokatkad upotrebljava i takvu oznaku za njega. On je visok i mršav, kukastog nosa kraj kojeg ispod gustih obrva svetlucaju ne naročito inteligentne oči. Njegov beli mantil nikada nije tako savršeno beo kao Šefov, nikada do kraja zakopčan, tako da se ispod njega vidi počesto prljava, razdrljena košulja i tamne pantalone sa mrljama ispod kojih vire ogromne, šlampave mokasine.

Treća ličnost uvek je Žrtva (za sada ne računamo one koji mir njihovog svetilišta naruše prodornom zvonjavom telefona posle koje Šef obično promumla nekoliko nerazumljivih reči u slušalicu i prekine vezu). Žrtve su uvek različite i među njima ima malo zajedničkog. Zajedničko im je, u stvari, samo to što su svi Žrtve. I što ih Šef i Džo u međusobnom razgovoru nazivaju zajedničkim imenom.

Zamorčići...

Nekoliko reči i o sceni na kojoj se sve među njima odvija, mestu koje smo, prilično netačno, nazva-

li svetilištem. To je duga prostorija visokih svodova koja je paravanim ispregrađivana na odeljke nepravilnog oblika, tek ponegde osvetljena hladnom fluorescentnom svetlošću, tako da je najveći deo u polutami koja izaziva strah najviše zbog elektronskih uređaja koji svetlucaju svojim indikatorima, zuje, kucaju i zvone kao da ih nimalo ne zanimaju krhka ljudska bića koja, zbog nečeg, zamišljaju da su ona gospodari procesa koji se zbivaju u njihovim elektronskim dušama...

U jednom uglu su vrata, ogromna čelična vrata zastrašujućeg izgleda koja Džo s mukom i psovkama otključava i zaključava. Pored njih je razvodna tabla ispunjena lamicama, polugama i osiguračima, a od nje debeli kablovi po tavanicima vode na sve strane, kao lene debele zmije koje tu, u polutami, provode svoj zimski san, spremne ipak da se u svakom trenutku bace na onoga ko ih uznemiri.

Centralni deo prostorije zauzima nešto što bismo uslovno mogli nazvati stolicom; slično onom uređaju koji je slikovito i opet prilično netačno neko nazvao električnom stolicom. Ovaj uređaj ovde, dakle, podseća na električnu stolicu budućnosti i Džo je uvek izdaleka zaobilazi, dok Šef nemarno barata delovima opasnog izgleda kojima je ona načičkana sa svih strana. Nešto da-

Ije je običan, star pisači sto, pretrpan hartijama, koji u ovoj okolini deluje strano, kao i okretna stolica ispred njega i ofucani kauč nemarno odgurnut do samog zida.

Da, još nešto. U toj prostoriji prozora nema, tako da nikada nećemo znati da li je dan ili noć...

Uključujemo se, kako to televizijski komentatori vole da kažu, u trenutku kada se na »terenu« ne događa ništa naročito. Šef sedi za pisačim stolom i nešto užurbano žvrlja u mali notes položen u uski krug svetlosti koja dopire od nisko spuštene lampe. Džo, blizu vrata, petlja oko dugog i uskog sanduka od lakog drveta koji neprijatno podseća na mrtvački sanduk, uprkos živim svetlim bojama svog omotača.

– Oho! – zadržano zviždi Džo. – Ovaj posao, Šefe, počeće još i da mi se sviđa...

– To nam nije prva ženska, Džo – dobacuje Šef preko ramena, ne prestajući da piše.

– Ovakva jeste – uzdiše Džo. – Majku mu, kakvo parče... baš šteta...

– Mislio sam da si iznad toga, Džo – ponovo reči dobacene preko ramena. – Posao pre svega i tako to.

– Rad, rad, rad i nimalo zadovoljstva – gunda Džo uklanjajući laki poklopac sa sanduka da bi ga prislonio na zid ispod razvodne table.

Žena u sanduku spava, poluot-

vorenih usta koja podsećaju na ružin pupoljak, duge plave kose rasute oko bledeg lica. Obučena je lako, u otvorenu haljinu živih boja ispod koje se naslućuje savršeno građeno čvrsto telo. Nije naročito mlada, dvadeset sedam, trideset godina, ali ima onu zrelost koju Džo voli kod žena. Obliznuvši suve usne, on jednu ruku oprezno stavlja na njenu dojku, skupljajući prste oko tanke tkanine.

– Ruke sebi, Džozefe!

Ponovo Šef, hladnim, opasnim glasom. Začudo, on se još uvek ne okreće i ruka sigurnim pokretom nastavlja da niže red za redom.

Džo trza ruku kao da se opekao.

– Do đavola, Šefe, ponekad pomislim da imate oči na leđima!

– I imam, Džo, imam.

Ispravio se lakim pokretom i nemarno gurnuo notes u džep mantila. – Da vidim i ja – leđeno se osmehuje.

Džo je u međuvremenu zauzet time da ukloni bočne strane sanduka i to mu i uspeva, posle nekoliko psovki dopunjenih škripom tankih eksera. Šef stoji iznad njega i zainteresovano posmatra Džooove pokrete.

– Nije loše, nije loše... ali ti znaš moj ukus, Džo.

Džo sleže ramenima, oprezno dohvatajući prstima podlakticu ženine leve ruke. Na njoj se vidi trag uboda igle zadatog ne naročito veštom rukom.

– Kao i obično – mrmlja. – Spa-

vaće bar još jedan sat . . .

Pokretima profesionalca, Šef se nagine nad ženu i prstom joj podiže jedan očni kapak, zamišljeno klimajući glavom.

– U pravu si, Džo. Procenjuješ već gotovo isto tako dobro kao i ja.

– Koliko ih je samo prošlo ovuda . . .

– Da, da . . . Džo, hteo bih da te nagradim.

Covek se uspravlja i sitne oči sumnjičavo zagledaju Šefa.

– Čekajte, pa juče sam primio . . .

– Ne govorimo o novcu – nestrpljivo Šef odmahuje glavom. – To nije nikakva nagrada, do đavola! Prevazišao si moja očekivanja, Džo, eto šta je u pitanju. Ne verujem da bih igde mogao naći boljeg pomoćnika od tebe. . .

Glas mu je laškav, zmijski, ali Džo to ne primećuje. Usne mu se šire u oduševljen osmeh.

– Pa . . . trudio sam se, Šefe!

– Tačno. Trudio si se, Džo, i zato si zaslužio nagradu.

– Ovaj . . . ako smem da pitam . . . kakvu?

– Da uživaš u lepoti ove žene, Džo. Dozvoliću ti da je svučeš. Potpuno, Džo . . .

Džo ponovo oblizuje usne, a pogled mu i protiv njegove volje pada na savršeno telo pod nogama.

– Uh, Šefe . . .

– Samo napred – osmehuje se Šef. – Nećemo početi dok ne dođe sebi – on baci pogled na sat. –

Idem da proverim ono što je računat maločas odštampao. Ti znaš šta u međuvremenu treba da uradiš . . .

Šef nestaje iza paravana i malo kasnije iz najdaljeg ugla dopire zujanje računara i šuštanje dugih listova hartije koje je on poslušno izbacio na zahtev svog gospodara.

Džo ne gubi vreme. Njegovi drhtavi prsti bukvalno kidaju krupnu dugmad kojim je zakopčana ženina haljina. Naglo je povukao tkaninu sebi, tako da se žena skotrljala na pod i ostala da leži na boku. Džoovi prsti vešto otkopčavaju zatvarač brushaltera, svlače naniže tanke gaćice otkrivajući bogatstvo njene zadnjice i bokova. Na usta mu curi pljuvačka koju zaboravlja da obriše.

Nežnim pokretom Džo okreće ženu na leđa i nekoliko trenutaka posmatra njeno lice, uklanjajući dlanom duge rasute vlasi. Nesporetno je ljubi u neosetljive usne, spušta se pre na grudima, na trbuh, razmićući istovremeno njene noge. . .

Nekoliko koraka dalje, iza paravana, Šef stoji i posmatra Džoa kako vodi ljubav sa ženom koja spava. Na licu mu lebdi ciničan osmeh . . .

* * *

Narednik–detektiv Vestkot, iz policije Los Anđelesa, često je

proklinjao svoj posao. Međutim, oni koji su ga bolje poznavali dobro su znali da je to samo prazna priča i da je »Vest« Vestkot zaljubljen u svoj posao.

Ovoga puta, međutim, Vestkot je bio veoma blizu da zaista prokune posao bez radnog vremena, pun opasnosti i prljavštine, posao loše plaćen i neprestano izložen kritičkom oku javnosti.

»Prokleti novinarčić«, uzdahnu Vestkot u sebi gurajući novine u fioku svog radnog stola. Oprezno se obazreo oko sebe, ali su se kolege pravile da ne obraćaju pažnju na njega, zadubljene u hartije pred sobom ili ozbiljne telefonske razgovore.

»Kladim se da je svaki od njih već pročitao šta je ona baraba napisala o meni«, mislio je Vestkot, zamišljeno se češkajući po neobrijanoj bradi. Čitavu noć je proveo lutajući po sumnjivim lokalima, tražeći bar nekakav trag. I evo kakva ga dobrodošlica očekuje ovog jutra: slova od dva inča u naslovu koji tvrdi da je on, Robert Vestkot, nesposoban i da je deo jedne nesposobne organizacije koja sebe naziva policijom Los Anđelesa.

Pogledao je na veliki zidni sat iznad staklene pregrade koja je njihovu kancelariju odvajala od prometnog hodnika zgrade. Neće proći ni pet minuta, a matori Lomaks će ga zvati kako bi na njemu istresao svoj bes...

Telefon na njegovom stolu zazvoni i on se isceri.

– Vestkot...

– Lomaks. Diži tu lenju zadnjicu sa stolice i dovlači se u moju kancelariju – zaurla glas u njegovo uho tako da je morao da odmakne slušalicu.

– Odmah, šefe... – promrmlja Vestkot i sa uzdahom spusti slušalicu. Uspravljao se s mukom, osećajući u svakoj kosti još jednu neprospavanu noć.

– Gnev božji – sa osmehom dobaci Harli od susednog stola. I ostali su ga sa simpatijama posmatrali dok je lagano izlazio. Kao ljudi na istom poslu, bolje od ostalih su znali koliko je nepravedno što se gnev javnosti sručio upravo na njegovu glavu.

U hodniku, na zamrljanom ogledalu kraj automata za kafu, Vestkot s gađenjem pogleda svoj lik, zakopčavajući zaprljani okovratnik košulje pod grlom. »Do đavola, nisam stigao ni da se operem i presvučem, a svi znaju kakav je Lomaks kada se radi o izgledu njegovih ljudi«.

Filozofski slegnuvši ramenima, Vestkot, čija je figura još uvek odavala momka kome je profesionalnu karijeru u ragbiju prekinula neugodna povreda, oprezno zakuca na vrata sa ogromnom tablom i natpisom: Lomaks, Dž. A. – glavni inspektor.

– Ulazi! – viknu glas iznutra i Vestkot odgurnu vrata.

Prostorija nije bila velika, ili se tako bar činilo zbog ogromnog pisaćeg stola koji je zahvatao gotovo čitavu njenu širinu. Vestkot prezrivo odmeri njegovu potpuno голу površinu uglaćanu Lomaksovim laktovima; glavni inspektor je nekada bio dobar policajac koji je voleo i razumeo svoje ljude. Položaj ga je izmenio i zahtevao je rezultate i samo rezultate; nisu svakako bile bez osnova priče da sebi priprema političku karijeru.

– Šta me gledaš? – cerio se Lomaks. Njegovo lice sa vilicom buldoga imalo je otužan izraz, ali je čelo pod povelikom čelom blistalo od znoja iako je klima-uređaj radio svom snagom.

– Zvali ste me – procedi Vestkot. S čežnjom je pogledao u pravcu fotelje pored stola, ali se Lomaks napravi da taj pogled nije video.

– Kada si jutros došao na posao; – zareža glavni inspektor. – Znaš li da sam te već dva puta tražio! Prokletstvo, vi ljudi, nikada nećete naučiti da je tačnost prva osobina dobrog policajca! Gde si bio?

– Šefe, bio sam na poslu čitave noći – usprotivi se Vestkot, osetivši da ga postepeno hvata sve jači gnev. – Ako sam i stigao petnaestak minuta kasnije, to ne znači da ... do đavola, nisam oka sklopio, nisam stigao čak ni da se presvučem!

– To se vidi – s gađenjem reče

Lomaks mereći ga od glave do pete, kao da posmatra nekog odvratnog insekta. – To se vidi ... nisi se čak ni obrijao, prokletstvo! Onaj prokleti balavac Berington je u pravu: vi ste skup lenjih i neurednih nesposobnjakovića i ništa drugo! Ne biste bili u stanju da uhvatite ni poslednjeg džeparoša u Los Angelesu kada vam neko ne bi zario noseve u njega i pokazao vam kako se stavljaju lisice! Video si »Egzaminer«?

– Video – uzdahnu Vestkot. – Pa?

– On još pita? – podiže Lomaks oči ka nebu i protrlja čelo vlažnom rukom. – Do đavola, Vestkote, i moje ime povlači se po tim prljavim novinama! Moje, do đavola! Ovako više ne može!

– Upravo tako – isceri se Vestkot. Onaj početni gnev već ga je prolazio i sada ga je zabavljao pogled na Lomaksa koji se očigledno pekao na sopstvenoj vatri. »Politička karijera ili ne i plata od nekoliko desetina hiljada dolara godišnje«, mislio je, »ali ipak ne bih sada voleo da sam u tvojoj koži, Lomakse«.

– I? – tresnu Lomaks pesnicom o sto. – Šta misliš da preduzmeš?

– Ja? Šta bih ja mogao da preduzmem? – Sleže Vestkot ramenima, ironično se smeškajući. – Jedan detektiv-narednik nije toliko moćan da začepi usta »Egzamineru«. Ovo je slobodna zemlja, zar ne?

– Ne govorim o tome, do đavola! – dreknu Lomaks. – Šta misliš da preduzmeš kako bi »Egzaminer« i drugi bulevarski listovi prestali da pišu da je policija nesposobna? To te pitam!

Vestkot sleže ramenima i bez poziva se spusti u fotelju pored zida.

– Šefe, veoma dobro znate da je taj posao preveliki za jednog čoveka. Jedna žena je nestala u centru, jedna u Santa Moniki, dve u Long Biču; pet momaka izgubilo se samo u Sat Gejtu, o ostalima da ne govorim... prokletstvo, treba mi pet dana samo da obiđem sva ta mesta i doznam nešto više o njima. A to traje već više od šest meseci! Mene ste zadužili tek prošle nedelje da koordiniram istragu ovih slučajeva... trebalo bi da se sećate kako to izgleda... nije prošlo mnogo vremena otkako ste i sami bili detektiv... Svako gleda svoja posla, a bog zna koliko tog posla ima. Momci u drugim stanicama misle da je sada sav posao prebačen na mene i osim dosijea o slučajevima i iskrenih želja za uspeh, od njih nisam dobio nikakve druge pomoći!

Vestkot iznenada začuta, i sam se čudeći svojoj govorljivosti. Odavno nije izgovorio toliko reči odjednom, od poslednjeg ispita na fakultetu koji je napustio u isto vreme kada i profesionalnu karijeru u ragbiju. Ragbi-profesionalac je poštovan, cenjen i bogat samo

dok igra; čim prestane, ostaje mu da živi od stare slave i svoje ušteđevine.

A njegova karijera prestala je suviše rano da bi stekao i jedno i drugo...

Lomaks je zamišljeno klimao glavom, buljeći u svoj sto, ali to nije potrajalo dugo. Kada je podigao pogled, oči su mu bile hladne i proračunate.

– Vest – rekao je tiho – verujem da samo ti možeš obaviti ovaj posao. Ti si proketo dobar policajac i ja verujem u tebe... Učini sve što budeš mogao... a ja ću pokušati da umirim one prokete novinare. Najzad, i njih treba razumeti, ljudi moraju da prodaju svoje škrabotine!

– Ne moraju ih prodavati uz moje ime – iscerio se Vestkot. – A kad smo već kod toga... hoću li, osim vašeg poverenja, dobiti i neku konkretniju pomoć? Trebalo bi mi bar još dva čoveka... možda čak i tri ako se stvar iskomplikuje.

– Koga da ti dam, do đavola! – dreknu ponovo Lomaks. – Znaš i sam da je gradski budžet odbio naš zahtev za povećanjem broja policajaca? Znaš! E, pa lepo... uzmi jednog i gubi mi se sa očiju! I neću da te vidim pre nego što mi tog »Džeka Otmičara« ne dovedeš sa lisicama na rukama! Jasno?

* * *

Kerol Grej . . . devojka kakvih je u Sjedinjenim Državama na milione; jednostavna, inteligentna, lepo vaspitana, prosečno obrazovana. Od ostalih njenih vršnjakinja možda je izdvaja božanstven osmeh . . . i sudbina koja joj je ipak namenila nešto uzbudljiviji život od prosečne američke devojke njenih godina.

Kerol Grej preskoči poslednje stepenice koje su vodile na sprat, do njene nove kancelarije, i po ko zna koji put baci pogled na sat. Minut do devet. Bukvalno u poslednjem trenutku . . .

Prostorija u kojoj se našla odudarala je od bezličnog sivila hodnika zgrade koja je sve svoje spratove namenila raznovrsnim uredima za preduzeća koja su, zbog nečeg, nalazila da su im potrebne prostorije u Long Biču. U prolazu je bacila kratak pogled na raskošnu tablu na vratima. »Nirvana Rekords« ponavljala je u sebi. Zgodno ime . . . pitanje je samo da li će nova kompanija doleteti užasnoj konkurenciji drugih, daleko većih i iskusnijih proizvođača gramofonskih ploča čiji je reklamni fond bio stotinu puta veći od ukupnog kapitala nove diskografske kuće, pa ma koliko zvučan naziv ona odabrala. Vremena andergraunda su prošla; niko više ne želi da izdaje jeftine ploče sa nepoznatim talentima, svima je stalo do milionskih profita, a oni se ne ostvaruju sa pločama koje će ku-

piti nekoliko desetina hiljada kolekcionara sa natprosečnim ukusom . . .

Kerol Grej zavrte glavom. Ma koliko se radovala prvom poslu, imala je utisak da on neće potrajati dugo . . .

– Dobro jutro! – rekla je bez daha. Ovu prostoriju već je poznavala, tu je sa još desetak devojaka zbunjeno sedela na dugom kožnom kauču koji se pružao uz zid ispod prozora i ispod oka posmatrala poznate predmete na neobično raskošnoj pozadini. Pravilne, funkcionalne linije radnih stolova, teleksa, telefona odudarale su od živih, psihodeličnih boja tapiserija i tepiha od kojih se Kerol ne jednom zavrtilo u glavi.

– Oh! – devojka za pisaćim stolom podiže pogled sa svojih noktiju koje je brižljivo proučavala. – Izvolite . . . Uh, čekaj, pa ti treba da radiš ovde! Kerol, je li tako? Izvini, nisam te odmah prepoznala!

– Ovo je moje mesto? – upita Kerol spuštajući tašnu na sto koji je stajao tačno prekoputa prvog, stvarajući prolaz kroz koji je jedino bio dostupan prilaz u susednu prostoriju, veliki hol iz kojeg su vrata vodila na tri strane u ostale odeljke koje Kerol još nije upoznala.

– To je . . . – klimnu devojka glavom, zamišljeno proučavajući Kerol. – Slušaj . . . Roli . . . Roland Svitvoter, gazda . . . već te je video?

– Samo za vreme razgovora – odmahnu Kerol glavom. – Zašto?

– Onako – osmehnu se devojka.

– Nego, ja sam Ada. Ada Kališ. Drago mi je da ćeš raditi sa mnom, bilo mi je prilično dosadno samoj, znaš.

Kerol je sela, spustila obe ruke na sto i zagledala se oko sebe.

– Mnogo posla? – upitala je radoznalo. Istovremeno, ispod oka je proučavala Adin izgled. Ona sama ne bi se usudila da tako obučena izađe i u noćni lokal, a već na posao... Devojčina jarkocrvena kosa bila je ukrašena pramenovima u drugim živim bojama, a tamnoplave oči jedva su se nazirale u debelim slojevima šminke. Haljina, Kerol gotovo pocrvene, sve do sada je bila ubeđena da takve haljine nose samo skupe kol-gerle.

– Kako kad – nezainteresovano ovrati Ada koja se vratila proučavanju svojih noktiju. – Ovaj posao ti je gotovo sezonski; danima ništa, a onda navale kao ludi, tako da ne znaš ni gde ti je glava. Videćeš...

– Šta nas dve, u stvari, treba da radimo?

– Sve pomalo – osmehnu se Ada. – Sekretarice, administrativci, računovođe, animir-dame, kafe-kuvarice... – zastala je i glasno se nasmejala zapanjenom licu Kerol. – To ti nisu rekli, zar ne? Odakle si ti, Kerol?

– Iz Červuda. To je u planinama.

San Bernardino, znaš.

– Znam – kratko se nasmeja Ada. I to je jedna od stvari koje ćeš ovde naučiti: da znaš odgovore na sva pitanja. Roli ne želi da zamara svoj dragoceni mozak.

– On je vlasnik kompanije?

– Vlasnik, predsednik, producent, agent za štampu, reklamni agent, tonski snimatelj, pokatkad čak i sejšn-muzičar... mala firma, Kerol. Svi rade sve.

– Gle! Ne verujem da govorimo o istom čoveku. Onaj koji je sa mnom razgovarao nije delovao kao ličnost sa tako raznovrsnim talentima.

– Roli ume da bude i savršeni džentlmen, ako mu to odgovara – nasmeja se Ada. – Inače, danima će se muvati ovuda mamuran i besan, u ofucanim farmerkama i prljavoj majici, nastojeći da izgleda mlađi od svojih četrdeset dve godine. Danas se verovatno neće ni pojaviti; ostali smo u studiju gotovo do jutra nastojeći da izvučemo tri minuta pristojne muzike od četiri dripca iz San Dijega, koji su sebe nazvali »Grend Pasifik«. Uhhh! Jezivi su, mogu ti reći...

– I ti si bila? – iznenadi se Kerol.

– Naravno. Ko bi im kuvao kafe u tri ujutru, do đavola. I točio viski. Spajder Keri, to je njihov pevač, toliko se nalizao da na kraju nije mogao ni da zine. Roli je bio besan kao ris!

– Tri ujutru? – zinu Kerol. – Kako si samo uspela da ustaneš, Ada?

– Navika – odmahnu ona nemarno rukom. – Uostalom, Roli ima obzira. Kad zna da neće biti posla, uvek me pusti ranije. Sad, kad si i ti tu i malo uđeš u posao, biće mi lakše. Najpre ću uzeti koji dan odmora da nadoknadim propušteni san iz poslednja tri meseca. Nego, reci mi gde stanuješ?

– U blizini Komptona, jedan pansion na samoj obali okeana. Nije baš blizu ...

– Nije baš blizu – složi se Ada. – Imaš kola?

– Nemam.

– Uh, autobus – strese se devojka ka zvekećući narukvicama koje su joj ukrašavale duge, vitke ruke. – Moraš naći stan u Long Biču, nema druge. Ja ću ti pomoći ako želiš.

– Kažu da su stanovi ovde veoma skupi – oprezno odgovori Kerol koja je tu ideju već razmotrila i odbacila. – Hvala ti, Ada. Ako je ona cifra koju je mister Svitvoter pomenuo kao moju nedeljnu platu tačna, bojim se da od toga neće biti ništa ...

– Ludice – nežno odvrati druga devojka. – Long Bič je pun momaka punih para koji prosto čeznu da plaćaju stan zgodnoj mačkici kakva si ti. Naravno, moraćeš malo da se potrudiš, do đavola, i odmah ti mogu reći da ta tvoja garderoba neće ići ... nemoj da se ljutiš, ali to je istina.

– Ne ljutim se – osmehnu se Kerol s naporom. – Nisam pretpo-

tavljala da na posao mogu da dolazim tako neobavezno obučena, to je sve. A što se tiče tvog predloga ... razmisliću.

– Nećeš – nasmeja se Ada. – Oči su ti suviše poštene, Kerol Grej, mene nećeš uspeti da slazeš. Imaš nekoga?

Kerol pocrvene i klimnu glavom.

– Zove se Harold ... lekar je u Berkliju ...

– Fino ... bojim se samo da takav momak neće biti oduševljen tvojim novim poslom. Znaš kakvi su muškarci, do đavola ...

– Dobro jutro, devojke!

Vrata su se tako naglo otvorila da se Kerol uplašeno trgla. Roland Svitvoter ušao je živahnim korakom, sa osmehom na glatko izbrijanom licu, ponovo u elegantnoj odeći poslovnog čoveka u kojoj ga je Kerol i upoznala.

– Dobro jutro – odgovorile su obe uglas.

– Kako je? Vidim da je Kerol već na poslu. Upoznale ste se, nadam se ... Ada, niko me nije tražio?

– Niko, Roli – odvrati ona i Kerol se trže na tu intimnost, ali odmah shvati da je pogrešila, jer Svitvoter ničim nije pokazivao da mu to smeta.

– Kerol – nastavljao je on žustrim glasom – mislim da ti je Ada već rekla šta ćeš sve raditi. U svemu se osloni na njen savet, a ako negde baš zapne, obrati se meni. Važi?

Na trenutak je zastao na vrati-

ma između njihovih stolova i ponovo pogledao Kerol, a onda zamišljeno odmahnu glavom i nestao iza vrata.

Ada se nasmeja.

– Šta se dogodilo?

– Ništa. Za koji trenutak pozvaće me u svoju kancelariju i reći da ti objasnim kako treba da budeš obučena na ovom poslu. Ono što sam ti već rekla ...

Kerol je neko vreme zamišljeno posmatrala svoj sto, a onda podiže pogled. Na licu joj je lebdeo osmeh.

– Pa šta? Počinjem da shvatam da devojke na ovom poslu moraju izgledati privlačno, a ne samo efikasno ...

– Ali će se i to tražiti od njih – osmehnu se Ada. – Pametna si ti, Kerol. I lepo izgledaš. I bilo je krajnje vreme da se neka pojavi ovde, već su mi dosadile sve one šape koje se pružaju prema mojoj zadnjici. Sad će ih biti bar upola manje, a to će već moći da se podnese!

* * *

Vestkot se udobno uglavi u ugao malog lokala poznatog pod imenom »Najtmer«, »Noćna mōra«, kako je neki dovitljivi i nezadovoljni gost izmenio stvarni naziv »Najtdrim«, »Noćni san«. Vlasniku lokala, bivšem bokseru i najmiroljubivijem čoveku koga je Vestkot ikada upoznao to nije

smetalo, pogotovo zato što »Najtmer« više i nije bio noćni lokal u klasičnom smislu te reči. »Los Anđeles je prepun lokala za golim zadnjicama«, govorio je bivši bokser, »i neka sam proklet ako još jednom ovamo dovedem ženske koje traže pedeset dolara da bi pokazivale ono što na svakom uglu možeš da dobiješ za deset«. Bilo kako bilo, posao je cvetao, cene i usluga ostali pristojni i u lokalu je uvek vladala prisna, opuštana atmosfera u kojoj je Vestkot uživao.

Osmehnuo se na pomisao šta bi njegov šef Lomaks rekao kada bi nekako doznao da je najveći broj Vestkotovih uspeha u poslu vezan upravo za ovo mesto. Da li zbog atmosfere ili zbog odličnog škotskog viskija, tek, njegov je mozak ovde radio daleko efikasnije. Samo, ovoga puta ni to neće pomoći, namršteno je razmišljao prevrćući zgužvane listove notesa u kojem je držao svoje zabeleške o nerazjašnjenim otmicama na širem području Los Anđelesa u poslednje vreme. »Prekasno su me bacili na ovaj posao«, zaključio je sa besom. »Sada treba najpre razmotriti čitavu gomilu detalja da bi se iz njih izvuklo ono bitno«. Bio je to posao koji je zahtevao dvadesetak ljudi ili poveći fond časova kompjutera srednje veličine, a sve čime je Vestkot raspolagao bio je jedan pomoćnik i kompjuter koji se nalazio između njegovih

ušiju.

– Ne ide, a? – Left Huk Ros, vlasnik lokala, spustio je svoju telesinu na stolicu pored Vestkoteve.

– Nikako – uzdahnu ovaj podižući dopola ispražnjenu čašu viskija. – Ziveli.

– Radiš na otmicama, a?

– Otkud znaš?

Rosov osmeh otkri čitav niz blistavo belih zuba koji su zamenili njegove rođene, ostavljene na ringovima po čitavoj Kaliforniji. – Udarac ti slabi, momče . . . sam si me pitao znam li šta o onom tipu koji je nestao ovde u susedstvu.

– Vesli Tomas – automatski odgovori Vestkot. Znao je već napamet sve podatke o nestalim ljudima.

– Taj. Slušaj, mogu da pokušam da ti pomognem . . .

– Kako? – osmehnu se Vestkot.

– Savetom, kako bi drugačije. Zamisli da sam tvoj sekundant i da ulaziš u poslednju rundu sa jednim zatvorenim okom i nosom punim krvi . . .

– Nije baš tako tragično – nasmeja se Vestkot. – Nos me još uvek služi, hvala na pitanju. Ipak, šta bi mi tada rekao?

– Vrlo prosto, proverio sam to bar desetak puta. Tvoja jedina šansa je udarac koji će rešiti borbu. A da bi došao do takvog udarca moraš da naučiš jednu stvar . . .

– Da čekam?

– Da čekaš.

– Hvala, Ros – klimnu Vestkot glavom i lice mu se uozbilji. – I ne shvataš koliko si mi pomogao.

– Shvatam – uspravi se Ros stavljajući ogromnu šapu detektivu na rame. – Vidimo se, Vest. I srećno . . .

– To će mi svakako biti potrebno – progundā Vestkot. Zavalio se u stolici i sklopio umorne oči.

Njegov mozak konačno je prihvatio ono što mu je govorilo iskustvo policajca i urođena inteligencija. U poslu kojim se trenutno bavio jurcanje po gradu i ispitivanje nezainteresovanih svedoka neće ga nikuda odvesti. Rasipao je svoju energiju u udarce koji nisu pogađali cilj, kako bi to Ros slikovito rekao.

Prema tome, ostajalo mu je da čeka svoj trenutak. Da čeka i za to vreme trpi udarce koji su padali sa svih strana. A stvar nimalo nije olakšavalo to što su neki od tih udaraca bili niski. I prljavi . . .

Iznenadna tišina u lokalu navede ga da otvori oči. Prokletstvo!

U svoje vreme, krajem šezdesetih i ranih sedamdesetih godina, zvali su ih »anđeli pakla«, ali se taj naziv postepeno izgubio. Ipak, ovakve i slične bande opstale su u Los Anđelesu i okolnim satelitskim gradovima i jednostavno se nisu mogle istrebiti. Operisale su brzo i efikasno i još brže nestajale na brzim motorima. Jednu lekciju ipak su naučili: odmah po završe-

nom poslu razilazili su se i skidali upadljive crne jakne sa imenom bande kojoj pripadaju. Potere za njima više nisu bile spektakularne jurnjave uz urlanje motora, škripu guma i filmsku pucnjavu; pretvorile su se u duge i mukotrpne policijske istrage koje su donosile malo ploda...

»Ovih sedam momaka nisu iz ovog kraja«, nepogrešivo je zaključio Vestkot bacivši samo jedan pogled na prerano ostarela lica, izrazito kratku kosu i crne jakne preko kojih se kočio natpis »Zvečarke«. Čak i ime bande bilo mu je nepoznato, mada to nije govorilo mnogo; imena su stvarana, nestajala i ponovo nicala godinu ili dve kasnije, na drugom kraju grada.

Jedan od njih već se oslonio pored telefona na zidu, podsmešljivo se cereći Rosovom barmenu koji je čežnjivo gledao u pravcu te sprave. Ostalih šest, prešavši pogledom po sali, naslonili su se na šank.

– Čale, žedni smo – reče jedan promuklim glasom. Ros ga je gledao kao da mu se na šank spustila prava zvečarka iz pustinje.

– Pa?

– Hoćemo da pijemo.

Ros obori svoju bikovsku glavu i moćni mišići se zateguše pod majicom kada se sa obe ruke oslonio na šank.

– Zato sam ovde – mumlao je zloslutno. – Pare na sunce i popićete šta god hoćete!

Vestkot neupadljivim pokretom raskopča svoj laki sako kako bi lakše došao do revolvera u futroli i lagano se uspravi.

Njegov pokret nije promakao momku koji mu je bio najbliži. Dotakao je lakat svog suseda i glavom pokazao prema detektivu. Obojica su ga otvoreno posmatrala, cereći se, kao da ga izazivaju da načini neki pogrešan pokret. Iz rukava jednog od njih u šaku skliznu debeli lanac, zloslutno zveknuvši o drvo šanka.

– Pare? – grohotom se nasmeja vođa bande. – Čujete li, momci? Ovaj debeljko traži lov! Od nas! Zaboga, treba da mu je čast što smo ušli u njegov prljavi čumez!

Vestkot steže zube. Suviše dobro je poznavao Rosa; ma koliko bio dobar da deli mudre savete drugima, nije bio od onih koji bi umeli da se uzdrže na ovako otvoreni izazov.

Sve one funte sala oko Rosovog stomaka zavarale su mladića u crnoj jakni. Levica koja je doletela preko šanka sručila mu se pravo u lice i poslala ga nekoliko stopa dalje na pod. Momak je bio suviše mlad da bi zapamtio zašto su sportski novinari Rosa Denvera nazvali Left Huk, levi kroše...

– Stani! – zaurla Vestkot, ali je bilo prekasno. Trojica momaka već su skakala preko šanka da se bace na Rosa, dok je onaj kraj telefona jednim udarcem bacio na pod barmena koji je potrčao da

zove policiju. Ostali gosti. Vestkot shvati, već su zaglavili na vrata u buci prevrnutih stolica i čaša koje su letele pod noge u trku.

Istrgao je revolver i shvatio da je pogrešio što je pohitao suviše blizu protivnicima. Lanac je prosiktao kroz vazduh i obavio se oko njegove ruke. Snažno povučen, detektiv izgubi ravnotežu i pade na kolena, ispustivši oružje. Pokretom glave u poslednjem trenutku uspe da izbegne tešku čizmu kojom ga je drugi momak gađao u lice.

Lanac ponovo zasikta u vazduhu i Vestkot podiže ruke da zaštititi vrat. Zauriao je od bola kada mu se čelik obavio oko podlaktica i uspeo da skoči na noge. Slep od besa, režeći kroz zube, bacio se na momka sa lancem koji je vešto ustuknuo jedan korak, lagano balansirajući slobodnim krajem svog oružja.

Momci su bili veoma iskusni u tučnjavama ove vrste, ali je Vestkot to prekasno shvatio, tek u času kada je u ruci drugog zablistalo dugo, oštro sečivo noža. Udarac koji je stizao nije mogao izbeći u svom naletu, iako se izvio čitavim telom.

I to udarac čoveka koji je znao da se služi nožem; sa vrhom koji se kretao odozdo naviše, uperen tako da ispod rebara prodre do samog srca...

Momak sa nožem, međutim, nije imao vremena da zada taj udarac.

Nešto je blesnulo u vazduhu i on je zabacio glavu unazad, zaurlavši od bola. Kolena pod njim popustiše i on skliznu niz šank, pokrivajući lice obema rukama.

Onaj drugi, sa lancem u ruci, odstupi još jedan korak i na licu mu se pojavi strah. Momak koji je stajao kraj telefona pohita mu u pomoć, preskačući nepomično telo vode na podu. I u njegovoj ruci stvorio se nož...

– Prokleti bili! – cedio je Vestkot kroz zube, ali je konačno uspeo da ovlada sobom. Ustuknu je korak nazad i, ne skidajući pogled sa one dvojice, na podu iza sebe napipao revolver. Stegao je zube kako bi savladao užasnu želju da pritisne obarač i puca, puca sve dok se njihova iskežena lica ne pretvore u ružnu, crvenu masu...

– Natrag! – prosikta policajac. – Natrag ili ću vas izbušiti!

Povlačili su se lagano, ali njihovi pogledi nisu bili upereni u Vestkotovo oružje, već u nešto iza njega. Policajac nije imao vremena da proverava šta, nagnuo se nad šank da pogleda šta se događa sa Rosom.

U uskom prostoru je bivši bokser na najbolji način iskoristio svoju snagu i težinu, jer brzina njegovih protivnika nije mogla da dođe do izražaja. Dvojica su ležala nepomično ispod trećeg kome je Ros stezao vrat sa divljim uživanjem na licu.

– Dobro je, Rose – promuklo

reče Vestkot. – Dobro je . . . ubićeš ga!

– I hoću da ubijem kućkinog sina – stenjao je bivši bokser, ali se ipak s mukom uspravio, ne propustivši priliku da još jednom ritne nemoćnog protivnika nogom u rebra. – »Zvečarke«, ha! Ne znaju oni s kim imaju posla! Gori sam od klupka zvečarki!

Odmahnuvši rukom, Vestkot se osvrte oko sebe. Ona dvojica su još uvek stajala uza zid, dobacujući podmukle poglede otvorenim vratima kroz koja su se nazirala bleđa, radoznala lica. Vođa bande se lagano uspravljao, glupo buljeći oko sebe, niz bradu mu se cedi la krv iz rasečene usne. Momak koji se onako iznenada sručio uz šank ostao je nepomičan.

Jedan čovek stajao je nekoliko koraka iza Vestkota. Visok, oštih crta lica i tamne kose, neupadljivo obučen. Nešto u njegovom držanju zbunjivalo je iskusnog policajca; nije to bio stav čoveka spremnog na borbu, a opet, imao je utisak, taj čovek je svakog trenutka mogao poleteti na jednu ili drugu stranu, ako to zbog nečeg bude potrebno.

– Ko ste vi? – upitao je.

Čovek se osmehnu i crte lica iznenada izgubiše oštrinu. Izgledao je odjednom najmanje desetak godina mlađi.

– Zar je to sada važno – reče prijatnim, dubokim glasom. – Vi ste detektiv – narednik Vestkot, zar

ne?

– Da. Zašto? – iznenadi se policajac.

– Došao sam ovamo da bih se upoznao sa vama – mirno odvratilo nepoznati. – Na žalost, nisam očekivao da ćemo poznanstvo sklopiti u ovako uzbudljivim okolnostima.

Spolja dopre zvuk sirena policijskih kola i škripa kočnica. U lokal nahrupiše momci u plavim uniformama sa revolverima u rukama. Policajci u Los Angelesu su odavno naučili svoju lekciju; njih više nije bilo lako iznenaditi.

– Detektiv – narednik Vestkot – reče policajac pokazujući svoju legitimaciju. – Pokupite ove momke . . . optužnica će biti duža od Biblije, osećam. Za početak stavite »sprečavanje policijskog službenika u vršenju dužnosti«, kako neki tata ne bi svog dobrog sinčića izvukao iza rešetaka uz debelu kauciju . . .

Vrativši legitimaciju u džep, Vestkot se okrete da nastavi razgovor sa nepoznatim i zinu od čuđa.

Čoveka jednostavno više nije bilo!

– Sto mu gromova! – zaurla detektiv. – Gde je?

– Ko? – zinu jedan od policajaca na vratima.

– Čovek koji je ovde bio maličas! Zašto si ga pustio da izađe, glupane?

Policajac sleže ramenima.

– Niko nije ovuda prošao, časna reč. Do đavola, trebalo bi mu pet minuta da se probije kroz onu gomilu radoznalaca iza mene.

– Ros... ima li ova tvoja rupa drugi izlaz? – okrete se Vestkot bivšem bokseru koji je iz jedne od retkih čitavih flaša iza šanka nali-vao sebi zlatastu tečnost u čašu.

– Koji ti je đavo, Vest? Znaš da nema – zabruna Ros. – Dođi... kuća časti...

* * *

Nekoliko koraka dalje od radoznale gomile stajao je crnokosi čovek koga je Vestkot trenutak ranije tražio i podsmešljivo posmatrao okupljene besposličare. Njegovo savršeno pamćenje govorilo mu je da najveći deo te gomile čine ljudi koji su pobjegli iz lokala kada je postalo vruće, oni isti koji su sa svirepim uživanjem posmatrali slične scene na televiziji, ne čineći ništa da sa ulica Amerike uklone krv i nasilje.

Policija je igrala svoju ulogu po dobro utvrđenom i mnogo puta proverenom scenariju; nova i nova policijska i ambulantna kola stizala su uz zvučne kulise zavijanja sirena, škripu guma i lupanje energično zatvorenih vrata. Iz kola su izletali policajci naoružani do zuba i zbunjeno se vrteli unaokolo ne nalazeći posla za sebe i svoje oružje, koristeći snagu jedino da iznova prošire obruč okupljenih

radoznalaca.

»Zaista, Vestkotu se ne može pozavideti na njegovom poslu«, zaključi čovek sa osmehom na licu. Bacio je pogled na ručni sat. Ova predstava traje već gotovo pola časa; krajnje je vreme da se završi.

Jedna za drugima kola su, ovog puta mnogo tiše, nestajala iz do maločas mirne uličice, prepuštajući je uzbuđenim stanovnicima i prolaznicima koji su jedan drugom prenosili krvave detalje prizora u lokalu.

Vestkot je izašao u trenutku kada su kretala i poslednja kola. Visok i krupan čovek, od umora opuštenih ramena, koji je besno pogledao oko sebe po krugu lica izbečenih od radoznalosti prezri-vo pljunuo. Laganim korakom krenuo je niz ulicu praćen došaptavanjem i prigušenim smehom. U ovom gradu ljudi nikada neće voleti policajce, pa makar to bilo i pola časa pošto jedan od njih reskira život da bi umirio nasilnike.

Crnokosom čoveku nije bilo teško da ga dostigne i krene uporedo s njim. Detektiv se trgao i mahinalno primeo ruku futroli ispod kaputa.

– Prokletstvo, hodate kao mačka! – nasmejao se. – Uopšte vas nisam čuo da mi prilazite.

– To ponekad dobro posluži – primeti crnokosi. Lice mu je bilo ozbiljno.

– Da. Naročito kada se treba iz-

vući iz lokala prepunog policajaca. Kako vam je to uspelo?

– Nije bilo teško – sleže njegov sagovornik ramenima. – Niko nije obraćao pažnju na mene . . .

– Hmmm . . .

– Ne verujete? – ponovo onaj sveži osmeh koji je podmlađivao lice oštih crta. – Kako se ono kaže . . . dokaz o pudingu je ako ga pojedete; evo, i ja sada stojim pred vama.

Vestkot se nasmeja.

– U ovom trenutku to je sporedna stvar. Zanima me nešto drugo . . . onaj momak koga ste oborili . . . mrtav je.

– Je li? – glas je bio nezainteresovan. – Pa?

– Umro je na vrlo gadan način – brutalno reče Vestkot zastavši ispred čoveka koji ga je hladnokrvno posmatrao. – Debela čaša za vino zarila mu se između očiju i probila lobanju. Mora da je ipak pao svom težinom na nju . . . policijski lekar tvrdi da nijedan čovek nema dovoljno snage da takvo nešto učini . . .

– Ako on tako tvrdi, onda je verovatno tačno – na usnama crnokosog lebdeo je fini osmeh. – Zbog čega mi sve to govorite, Vestkot?

– Zato što ste ga vi ubili. Kladim se da će na toj čaši otkriti vaše otiske.

– A šta ako mojih otisaka nema u policijskoj kartoteci?

– To je bar lako . . . dovoljno je da vas privedem u najbližu stani-

cu.

– Ne biste uspeli.

Glas je bio miran, običan, čak se nije promenio ni izraz na licu nepoznatog, ali Vestkot oseti ledeni jezu na leđima. Instinktivno je ustuknuo korak unazad.

– Šta to znači?

– Ne biste uspeli da me privedete.

Krupni detektiv je nekoliko trenutaka buljio u to smireno lice, a onda odmahnuo glavom i iskrivio usta u osmeh.

– Proklet da sam . . . sad mislim da zaista ne bih uspeo. Ko ste vi?

– Ime je Elevi. Lester Elevi, ali znam da vam to neće ništa novo reći o meni.

– Čime se bavite?

Elevi se nasmeja.

– Je li ovo pravo ispitivanje? Niste me upozorili da sve što kažem može biti upotrebljeno protiv mene. Zakon tako zahteva, zar ne?

Vestkot zbunjeno zavrte glavom.

– Oprostite . . . shvatam da se ponašam kao prokleti policajac sa ulice. Izgleda da mi je to prešlo u krv. Čovek koji mi je maločas spasio život svakako ne zaslužuje takav postupak, do đavola!

Elevi je ćutao. Osvrnuvši se oko sebe, Vestkot shvati da su njih dvojica zastali na samom uglu potpuno pustog dela ulice i da je nekoliko najbližih svetiljki ugašeno, stvarajući jezero tame oko

njih. Nelagodnost koju je sve vreme osećao se pojačala i on zbunjeno pređe rukom preko čela.

– Šta ste vi, Elevi?

– Opet neugodna pitanja.

»Šta se to događa sa mnom?«, besno pomisli Vestkot. Ućutka me ovim njegovim mirnim glasom kao da sam đaćić. Jednostavno se više ne usuđujem da mu postavim nijedno pitanje.

Kako to? Zbog čega? Hipnoza?

No mirni pogled crnokosog Elevija nije imao osobine kakve se pripisuju velikim hipnotizerima i mađioničarima i Vestkot odbaci tu ideju od sebe. Instinkt policajca u njemu ipak se bunio: nastojao je da o tome čoveku dozna što više.

– Maločas, u lokalu... rekli ste da ste hteli da me upoznate. Zašto?

– Vi radite na slučajevima nestalih osoba.

To nije bilo pitanje već konstatacija i Vestkot se ponovo trže, ali mu se časak kasnije na licu pojavi bled osmeh. Do đavola, čitav Los Angeles je već znao da nesposobni narednik–detektiv Robert Vestkot vodi istragu o desetak–dvanaest osoba nestalih u poslednje vreme.

– Pa?

– Mislim da vam mogu pomoći.

– Kako.

– Da vas, recimo, uputim na pravi trag.

– Trag? Mislite da su svi ti slučajevi u međusobnoj vezi?

– Siguran sam u to.

Vestkot duboko uzdahnu, pre-turajući po džepovima da nađe cigaretu.

– Kakav trag?

– Endi Mekbrajd.

– Endi Mekbrajd? – začuđeno upita Vestkot. – Ko je to?

– Njega imate u vašim kartotekama – osmehnu se Elevi. – Možda ne baš pod tim imenom, ali pokušajte sa jednim od ovih... Oliver Česterton... Endru Meknab... koristi i nadimak »Sloun«. Mislim da vam neće biti teško da ga nađete.

Drhtavim rukama, Vestkot pri-nese zapaljenu šibicu vrhu cigarete, sklapajući na trenutak oči da ga plamen ne bi zaslepio.

Kada ih je ponovo otvorio, Elevija više nije bilo pored njega. Besno je opsovao i zgazio tek zapaljenu cigaretu osvrćući se oko sebe sa glupavim izrazom na licu.

Svud unaokolo vladala je tama. I mrtva tišina. Kao da je ovaj deo grada iznenada ostao bez svojih stanovnika i da po njemu sada lutaju samo njihovi nemi duhovi...

Zagoneetni čovek koji se Vestkotu predstavio kao Eleri bio je svega nekoliko koraka dalje, pažljivo motreći, uprkos mraku, izraz na policajčevom licu. Stopljen sa tamnom senkom nadsvođenog ulaza u jednu napuštenu zgradu, a njih je u ovom kraju bilo mnogo, skoncentrisao se da iskoristi svaki tračak svetlosti u proučavanju

fizionomije svog novog poznanika.

Zašto?

Eleri, ili bolje rečeno Lesli Eldridž, jer je to bilo ime koje je mnogo češće koristio, držao se teorije, toliko puta već dokazane u praksi, da više uopšte nije ispitivao njenu tačnost. Ta teorija je govorila da lice koje pokazujemo u prisustvu drugih nikada nije naše pravo lice, da ono pravo izbija na površinu samo kada smo sami... ili kada mislimo da smo sami, kao ovoga puta detektiv-narednik Robert Vestkot iz policije Los Angelesa.

Njegovo otvoreno lice, međutim, nije se mnogo promenilo i to se dopalo Eldridžu, potvrđujući već stečeni utisak o Vestkotu kao o jakoj ličnosti koja zna šta hoće, onom tipu ljudi koji se instinktivno groze svake maske, pa čak i one uobičajene maske na svom licu. Lice policajca bilo je, u najboljem slučaju, malo priglupo; posledica opuštanja mišića u trenutku dok je sva aktivnost njegovog tela bila skoncentrisana u mozgu.

»Čovek koji ume da razmišlja«, zaključi Eldridž sa osmehom. I opasan protivnik. Srećom, ovoga puta bićemo na istoj strani...

Plamićak šibice blesnuo je u mraku, ali se Eldridž na vreme povukao dublje u senku. Vestkot ga nije ni tražio; sa cigaretom u zubima, ruku zavučenih duboko u džepove, lagano je produžio ulicom, još uvek zadubljen u svoje misli.

Nečujnim korakom Eldridž je izašao iz senke i zagledao se za njim. Tračak svetlosti ocrtao se na njegovom licu oštih crta i on se ponovo zagonetno osmehnu...

Hitro, ali i dalje nečujno, kao mačka, skrenuo je u usku poprečnu uličicu, osvetljenu samo prljavožutom svetlošću koja je dopirala sa prozora okolnih kuća. Jedna neupadljiva crna kola stajala su parkirana pored zida i on uskoči u njih.

– Idemo, Pite.

Čovek za volanom, krupan mladić duge plave kose i prijatnog lica, upitno ga pogleda, ali su njegove ruke već stavljale kola u pokret.

– Žurimo?

– U stvari, ne – osmehnu se Eldridž. – Mislim da se ove noći ništa novo neće dogoditi. Naši prijatelji pridržavaju se prilično ustaljenog rasporeda...

– Što pokazuje njihovu glupost – osmehnu se mladić koga je Eldridž nazvao Pit. – Da nije bilo toga...

– Da – zamišljeno reče njegov drugar piljeći u raznobojna svetla široke avenije u koju su izbili. Ovde je život tekao svojim ustaljenim tokom i reka automobila jurila je tamo i amo, prekidana tek ponegde gomilama ljudi koji su žurno prelazili sa jednog punog trotoara na drugi. – To je bio osnovni razlog zbog kojeg sam zaključio da su svi ti tajanstveni nestanci

međusobno povezani ...

Lice plavog mladića odavalo je prezir.

– Policiji, naravno, tako jednostavna činjenica nije pala na pamet ...

– Policiju u tome sprečava uhodani šablon – osmehnu se Eldridž – utvrđeni tokovi kojima podaci prelaze iz jedne službe u drugu, nepraktična teritorijalna podela po stanicama, fioke raznih stolova i kartoteke u kojima se podaci slažu, a da ih niko pravo i ne pogleda. Kao i svi ogromni mehanizmi, i policija ima svoja uska grla, Pite. Samo, to ovoga puta neće potrajati dugo ...

– Je li? Nešto se izmenilo?

– Istraga o svim slučajevima je objedinjena i sada je vodi jedan inteligentan čovek, koji se ne drži uhodanih puteva.

– Vestkot?

– On – klimnu Eldridž glavom.

– Govorio si s njim?

– Jedva. Kao zainat, u lokal je uletela banda »anđela pakla« i napravila gužvu. Morao sam pomoći Vestkotu da se izvuče ... ipak, posle smo razgovarali, na ulici.

– Rekao si mu za onog ... Mek ... kako se zvaše?

– Jesam. Zaslužio je neki opipljiviji trag posle svih muka koje je podneo od šefova i novinara – nasmija se Eldridž. – Mislim da će tog Mekbrajda brzo uhvatiti. Naravno, uvek postoji i ona druga

mogućnost ...

– Idemo li kući? – zevnu Pit, okrećući se Eldridžu. – Ukočio sam se sedeći u ovim prokletim kolima ... A koja ti je ta druga mogućnost?

– Da neko u bandi dozna kako je Mekbrajd otkriven i da ga ukloni pre nego što Vestkot stavi svoje šape na njega ... uzgred, i nama bi to odgovaralo, zar ne? Tu je i odgovor na tvoje drugo pitanje, Pite; nećemo kući ... hoću da proverim šta je sa Sumiko.

– Kao i uvek – isceri se Pit. – Najmanje dve muve jednim udarcem ... držeći Mekbrajda na oku doznaćemo ko je najviše zainteresovan za njega, ne računajući policiju. A ako Mekbrajda uklone na vreme, njegovom gazdi biće potreban tip sličnih kvalifikacija ... a tu opet uskače naša ekipa, je li tako?

– Bravo, Pite! Mozak ti mnogo bolje radi kada ti se spava, a?

– Kao i obično. Gde da parkiram, ovde ili pred samim klubom?

– Ovde. Ne verujem da će baš noćas biti gužve. Vestkot će najpre ujutru morati da pregleda kartoteku, da raspiše poternicu, uzme nalog za hapšenje od sudije i stavi u pokret svu tu mašineriju. Ni on ne može bez toga ... eto ti odgovora zašto je policija neefikasna, Pite ...

Kola su u međuvremenu bešumno kliznula i zaustavila se pored trotoara koji se prelivao u odb-

lesku duginih boja sa ogromne svetleće reklame u lošoj imitaciji arapskih slova.

»Meka« – uspe nekako da pročitava Pit, mršteći se od napora. – Prokletstvo... vodiš me na ha-džiluk, Les?

– Tako nešto – osmehnu se njegov prijatelj, motreći ispod oka svaki pokret oko raskošnog ulaza u poznati noćni lokal. – Trebalo bi da je Sumiko ovde... idemo.

Vratar, u livreji koja bi mogla da posluži kao paradna uniforma svakoj južnoameričkoj armiji, ispreči se pred njima.

– Kuda, momci? Ne možete tako unutra!

Pit načini glupavo lice.

– Izvol te, generale?

Cinično lice vratara se smračilo i on rukom dade znak grmalju koji je stajao u jednom uglu ogromnih vrata. Istežući svoj bikovski vrat on sporim korakom izađe na trotoar, izlažući pogledu čitavu zbirku mišića koji su kao zmijske igrice pod majicom.

– Šta je bilo, El?

– Neki pametni momci – isceri se vratar. – Hoće unutra...

– Kidaj! – zareža grmalj preteći gledajući dva prijatelja. – Ovo je pristojan lokal... takve dripce ne primamo!

Pit ustuknu korak unatrag i Leslie krajičkom oka primeti kako duboko udiše, istovremeno se uspravljajući na prste nogu, kao karatista koji se priprema za borbu...

– Trenutak – ljubazno reče Leslie zadržavajući prijatelja lakim dodiranjem ruke. – Ne bih želeo da dođe do nesporazuma... gazda »Meke« zove se Gardeli, zar ne?

– Pa? – progundava vratar, ali novčanica od dvadeset dolara koja mu se nađe u ruci nešto popravi njegovo raspoloženje. – Poznaješ ga?

Grmalj je zbunjeno gledao oko sebe, još uvek ne shvatajući da je suvišan. Novi znak rukom od strane vratara uputi ga na njegovo mesto, kuda se vratio gundajući i razočarano vrteći glavom, praćen podsmešljivim Pitovim pogledom.

– On je ovde? – upita Eldridž.

– Jeste.

– Poruči mu da je stigao Kori iz Alamosa.

– Kori iz Alamosa? Meni to ne znači ništa, ortak.

– Značiće Gardeliju.

Vratar sleže ramenima i okrete se. Dečak u sličnoj livreji stvori se kraj njega i ovaj mu nešto prošapta na uho. Dečak klimnu glavom i nestade iza vrata.

Čekanje nije dugo trajalo. Vrata se naglo otvoriše i na njih izlete omanji čovek, retke, zalizane kose kome su ruke blistale od prstenja, prigušujući tako sjaj previše elegantnog odela.

– Kori iz Alamosa! Kori Simpson!

– To sam ja, Gardeli – osmehnu se Eldridž. – Ovo je moj prijatelj Tabasko Pit.

– Drago mi je što smo se konačno upoznali? – srdačno je stezao Eldridžovu ruku vlasnik »Meke«. Takođe, Pite! Dobro mi došli, dobro mi došli? Šta radi moj prijatelj Stivi?

– Kao i obično – isceri se Eldridž. – Ima i jednu poruku za tebe... kaže da još nije zaboravao ono što se dogodilo u La Džoli.

– Ah! – odmahnu Gardeli rukom, ali mu preko glatkog lica prelete senka. – Stara priča, stara priča! Nego, zašto tu stojite... El vam nije dozvolio da uđete, sigurno? El, za moje prijatelje pravila ne važe!

Praćeni samim vlasnikom lokala, kao da je u »Meku« ušao lično gradonačelnik, dva prijatelja hladnokrvno stupiše u jedan od najpoznatijih noćnih lokala Los Angelesa...

Ostavimo ih za sada tamo. Biće im sasvim ugodno... bar dok im se ponovo ne vratimo...

* * *

Sve glavne i prilično sporednih ličnosti ove priče već su se, bar po jednom, pojavile na sceni. O svakoj ponešto znamo, o nekoj više o nekoj manje; ponajmanje, ipak, o tajanstvenom Šefu i još tajanstvenijem Eldridžu, ali će biti vremena i za to.

Da li znamo sve o Kerol Grej? Jednostavna, zgodna, inteligent-

na, lepo vaspitana, uzdržana... bila je to slika koju smo stekli o njoj. Međutim...

Kerol Grej koja ovog jutra polazi na posao nije više ona ista Kerol Grej. I to ne samo po odeći.

Ima ličnosti koje pokatkad zatvorenih očiju skaču u maticu života i prepuste joj se, čineći tek poneki lagani pokret da bi se održali na površini, i to nikoga ne iznenađuje. Iznenadenje je jedino kada to učini čovek koji nikada ranije nije pokazivao takve sklonosti.

Kao Kerol Grej.

Život kojim je poslednjih nekoliko dana živela nekim čudom pretvorio se u ostvarenje pubertet-skih snova svake američke devojčice: lepe haljine, zgodni i ponekad poznati muškarci oko nje, dani ispunjeni zanimljivim susretima, i noći u poznatim lokalima gde se čekovi bezbrižno potpisuju u bučnoj muzici i zveketu čaša sa šampanj-koktelima.

Možda joj ne bi trebalo zameriti; još uvek je mlada i neiskusna da bi odmah shvatila koliko je život koji vodi prazan, da se ispod blistave ljuštore ljudi oko nje kriju iste ili još gore ljudske mane kao i na svakom drugom mestu, da su mnogi potpisani čekovi bez ikakvog pokrića i da oči muškaraca oko nje ne sjaje uvek od ljubavi i želje, već i od – droge...

Izašla je ispod tuša lagano trljajući nežnu kožu mekim peškirom i

zagledala se izbliza u ogledalo. »Zgodno izgledaš, dete«, reče sebi. »Da te Harold sada vidi...« Prokletstvo! Juče je trebalo da se javim Haroldu, a potpuno sam za boravila!«

Pogled joj odluta prema telefonu, ali je to bio prazan gest. Prvo i prvo, Harold je svakako već bio na poslu. Drugo, mora najpre smisliti neko prihvatljivo izvinjenje. Ali za to ima vremena...

Slegnuvši ramenima, ona preko glave na nago telo navuče laku haljinu koja joj se bukvalno zalepi za vitko telo. Kritički je pogledala niz sebe; do đavola, toliko je tesna da ne može ništa ni da obuče ispod nje.

Hitrim pokretima je uredila kosu i uz malo šminke dala očima i usnama zagonetan, tajanstven izraz. Cipele sa visokom petom još više su produžile njene vitke noge i ona se zadovoljno osmehnu svojoj slici u ogledalu. Kerol Grej, i danas će muškarci puzati pred tobom...

Ovoga jutra na recepciji se nalazio Karli. Uzdržano je klimnuo glavom kada je stavila ključ pred njega, izbegavajući njen pogled.

Nova Kerol Grej, međutim, nije mogla sebi da dopusti da tako zgodan muškarac ne obrati pažnju na nju...

– Karli, dušo... šta ti je?

– Meni? Ništa... mis Grej... Otkud vam ta ideja?

– Neobično se ponašaš posled-

njih nekoliko dana... ni reč nećeš da mi kažeš...

– Nešto se verovatno promenilo – sleže mladić ramenima. U pogledu mu se video prezir.

Ona nervozno baci pogled na sat iznad recepcije.

– Uh... moram da žurim... služaj, jednog od ovih dana da sednemo pa da porazgovaramo o tome, važi?

– Kako hoćete...

Potpetice odlupkaše po glatkom podu i Kerol istrča na vrata. Već naručeni taksi je čekao i ona se sa uzdahom zavalila u sedište, dajući vozaču adresu. Otkopčala je torbicu i nežno pomilovala smotuljak krupnih novčanica; ako stigne, danas će kupiti još nešto garderobe.

»Neverovatno, u ovom poslu se lako dolazi do para«, javi se iznenada savest one nekadašnje Kerol Grej. »Mister Entoni, u stvari, nije ništa loše učinio«, odmah se pobuni nova Kerol Grej... »jedva me je i dotakao, praveći se sve vreme da je to slučajno. I nije ni tako star, nema više od pedeset, pedeset pet godina. Jadnik, njemu je jedino još i preostalo da malo zaviri u dekolte neke zgodne devojke. Zbog čega bih mu ja uskraćivala to nevino zadovoljstvo...«

A novac?

Pa šta? Gurnuo mi je ovaj smotuljak novčanica u ruku i rekao da kupim sebi haljinu koja će malo

manje skrivati, a malo više pokazivati. Ni tu nema ništa loše, zar ne?»

Žustrim, veselim korakom Kerol utrča u svoju kancelariju.

– Dobro jutro, Ada!

Jedan pogled bio je dovoljan da joj pokaže kako ovo nije obično jutro. Ada se vrpaljila na stolici, oči su joj blistale, iz tašne je svaki čas vadila ogledalo da malo pomeri pramen kose ili proveri šminku. Jedva je i odgovorila Kerol na pozdrav.

– Ada! – nasmeja se devojka. – Šta se dogodilo? Stigao je tvoj princ na belom konju?

– Nešto bolje od toga, dete, nešto bolje... čik pogodi ko je unutra sa Rolijem?

– Otkud bih to znala? Neki pevač?

– Bravo! Reci mi još i njegovo ime, pa će ti sve biti jasno. Uh, dobra ti ta haljina, gde si je kupila?

– »Marlin«, onaj butik na Sanse-tu – nemarno odvrati Kerol. – Ada, budi drug... ko je došao?

– Pašćeš mrtva kad čuješ... Dino Sevidž!

– Dino... Sevidž? Ada, lažeš me! – lupi Kerol nogom.

– Časna reč... videćeš uostalom...

Kerol nemoćno klonu u svoju stolicu.

– Do đavola, otkud on ovde?

»Dino Sevidž ovde«, ponavljao je neki glas u njoj. »Svega nekoliko koraka oдавde... prava prav-

cata zvezda...«

Istini za volju, Dino Sevidž, mlađić anđeoskog lica ispod kojeg se krila agresivnost privlačna za šiparice i nešto zrelije dame, bio je tek ono što se zove zvezda drugog reda. Samo jedna njegova ploča do sada se našla među dvadeset najbolje prodavanih, ali su sve sale na Zapadnoj obali bile pune kada bi on nastupao. Štaviše, momak je znao da peva; histerični krici, pretežno ženski, su na koncertima njegovo pevanje prigušivali, ali su stručnjaci imali poverenja u njega, ubeđujući ga da je vreme da promeni imidž i preporučivali nešto umerenije od golih grudi, debelih lanaca oko vrata i crnih kožnih jakni sa mrtvačkim lobanjama.

– Otkuda ovde? – ponovi Kerol pitanje drhtavim glasom.

– Roli ga je noćas pokupio u nekom lokal, mrtvog pijanog – objasni Ada. – Potom su nastavili da piju u kancelariji... Roli je jednom izašao po novu flašu viskija. Čekam samo da pređu na pravi posao, sigurno će tražiti koji litar kafe...

– Ada! Poludela si... Dino može da kupi i Rolija i »Nirvanu« zajedno! Nije valjda lud da potpiše ugovor sa praktično nepoznatom firmom!

– Nikad se ne zna – promrmlja Ada. – Ovo ti je čudan posao, Kerol. Zvezde su u stanju da naprave i najveće gluposti...

– Ada, je li Kerol tu? – javi se interfon na Adinom stolu.

– Sad je stigla.

– Zamoli je da nam donese kafe, mnogo kafe – Svitvoterov glas zvučao je umorno – jake i gorke kafe...

– Znala sam – skrušeno uzdahnu Ada. – Roli misli da ćeš se ti više dopasti Đinu... reci i koju lepu reč za mene, važi? Kafa je već gotova, tamo u čajnoj kuhinji...

Kerol s mukom ustade.

– Uh, pogledaj... kolena mi se tresu!

– Gusko! – oštro reče Ada. – Potpuno je u redu da ti se kolena tresu pred Đinom Sevidžom, ali nemoj da to on primeti, do đavola! Verujem da je sit devojaka koje jedva čekaju da padnu na leđa pred njim... budi drukčija, prokletstvo! Zamisli da je to onaj Spajder iz San Dijega i sve će biti u redu!

Duboko udahnuvši vazduh, Kerol zatvori vrata za sobom. Sada se već bolje kontrolisala, ali je pribor za kafu na velikom poslužavniku ipak blago zveckao dok je prilazila Svitvoterovoj kancelariji. Zakucala je drhtavom rukom...

* * *

Eldridž se u jednoj stvari ipak prevario: detektiv-narednik Vestkot nije sledio punu proceduru u svojoj potrazi za Endijem Mekbrajdom.

Istina, centralna kartoteka nije se mogla zaobići, ali posao tu nije trajao dugo. Slika sa opisom i otiscima prstiju Endija Mekbrajda nalazila se na nekoliko mesta, pod raznim imenima koje je gangster koristio u svojoj ne baš dugoj karijeri. Ispod kovrdžave crvenkaste kose, Vestkota su posmatrale podrugljive, inteligentne oči, ali je surova crta oko usta kvarila dosta privlačan utisak o čoveku tridesetih godina.

Jedna stvar je ipak bila najvažnija: Endi Mekbrajd, pod imenom »Sloun«, jedno vreme se bavio i otmicama. Za taj zločin nikada nije bio osuđivan. Tanki dosije sa njegovim imenom sadržavao je samo osnovne podatke o datumima privođenja, priznanice o plaćenju kauciji i zaključke da je istraga obustavljena zbog nedostatka dokaza.

»Imamo, dakle, specijalistu za otmice«, razmišljao je Vestkot dobujući prstima po stolu. »Kako je, do đavola, onaj Eleri to uspeo da dozna pre mene? Neki informator? Zbog čega onda naši dostavljači još uvek ništa nisu doznali?

Ili možda nisu smeli da prenesu? I to se događa... pojedine bande od početka zauzimaju veoma oštar kurs prema dostavljačima i ovi to znaju. Takve je bande najteže raskrinkati.

Tek koliko da bi umirio savest, Vestkot zatraži dosije pod ime-

nom Eleri i nimalo ga ne iznenadi što ga nije dobio. Elerija je, istina, bilo nekoliko, ali nijedan nije imao ni daleke sličnosti sa čovekom koga je upoznao prošle noći.

Prema tome, ostajalo mu je samo jedno ime: Endi Mekbrajd.

Sa malo nade posegnuo je za telefonom: poslednja adresa Endija Mekbrajda bila je stara gotovo dve godine, u delu grada koji je »pokrivao« njegov dobar prijatelj, Filmor. Ipak, i to je davalo neke izgleda...

– Molim? – javi se sanjiv glas sa druge strane.

– Vestkot. Ti si, Lui?

– Ko bi drugi. I odmah sam znao da si ti... uvek pogodiš da me pozoveš kad prinosim ustima prvu jutarnju šolju kafe.

– Oho! Pa ti si se onda naspavao!

Filmor šumno uzdahnu.

– Nego šta... u patrolnim kolima. Imali smo još jednu otmicu.

– Nisi me obavestio, do đavola! – uzviknu Vestkot.

– Smiri se – nasmeja se prijatelj. – Izveštaj se još kuca... dobićeš ga uskoro. Kao da već nemaš dovoljno hartija po fiokama!

– Tvoj izveštaj mi ne treba – zaurla Vestkot. – Nikoga još nisu pronašli čitajući smrdljive hartije po kancelarijama. Zašto me nisi pozvao telefonom i ukratko mi ispričao šta se dogodilo? Tako smo se dogovorili, zar ne?

– U redu, u redu, evo, sada raz-

govaramo telefonom...

Vestkot besno protrlja čelo. Lui je bio dobar prijatelj, ali je imao premalo mašte i bio prokleta spor, iako metodičan i uporan, zbog čega je retko kada ostajao bez rezultata.

– Izvini, Lui – reče pomirljivo – i ja sam umoran... Sačekaću tvoj izveštaj, sat manje ili više ne znači mnogo u ovom slučaju. Hteo sam da te pitam nešto drugo... govori li ti šta ime Endi Mekbrajd?

– Endi Mekbrajd, zvani Crveni Endi, zvani sloun – nasmeja se Filmor. – On i ja, Veste, praktično smo odrasli zajedno u ovom kraju. Zašto?

– Misliš da bi mogao imati veze sa ovim otmicama?

Filmor se zvonko nasmeja.

– Otkud ti ta ideja, zaboga? Ono, da se ovo događalo pre godinu, godinu i po dana, i meni bi prvo on pao na pamet; ovako...

– Zašto? Povukao se?

– U to možeš biti siguran, prokleta siguran. Endi Mekbrajd je mrtav, Veste. Šta si rekao? Opet psuješ na poslu, Veste... zar te šef nije naučio kako se ponašaju pristojni, lepo vaspitani policajci?

Vestkot proguta novu psovku, svestan podsmešljivih pogleda kolega oko sebe.

– Siguran si da je mrtav? Prokletstvo, u dosijeu nema slova o tome!

– Kao da ti je to prvi put? Sećaš se onog slučaja kada je kompjuter

izbacio podatke o potpuno nevinom čoveku ispod slike onog palikuće Ansona? Trebalo nam je deset dana da raščistimo zbrku, a štampa je prosto likovala...

– Sećam se – kiselo reče Vestkot. – Suviše dobro... »Egzaminer« je i tada bio najglasniji. Kako je umro Mekbrajd?

– Klasičan način – uzdahnu Filmor. – Izvukli su ga sa dna okeana pošto su najpre presekli užu kojim je bio vezan za cementni blok.

– Identifikacija je bila pozitivna?

– Koliko se moglo u takvom slučaju – uzdahnu Filmor. – Zaboravio sam da ti kažem kako je naš Endi pre toga bio oko mesec dana na dnu. Ipak, prilično smo bili sigurni da je to on...

– Hmm...

– Misliš da se povampirio? – nasmeja se drugi policajac. – Istina, Kalifornija je šašava zemlja... uskoro ćemo morati da osnujemo i Odeljenje za borbu protiv duhova, a?

– Dobro... hvala ti, Lui. Vidimo se...

Spustivši slušalicu, Vestkot je nekoliko trenutaka buljio u sto, a onda ustade i dohvati svoj šešir. Izašao je iz kancelarije krupnim koracima i pohitao prema liftu, pre nego što je iko stigao da ga upita šta se dogodilo.

Setio se šta mu je bilo toliko poznato u ponašanju onog Elerija...

Dvadesetak minuta kasnije, izašao je iz taksija i žurnim koraci-

ma ušao u onisku, dugu zgradu podignutu u pozadini jednog novog stambenog bloka.

– Maruo je tu? – upitao je onisku devojkicu sa naočarima koja je sedela za pisaćom mašinom u jednostavno nameštenoj kancelariji.

– Trenutno je u sali – osmehnu se devojkica. – Ako želite da ga sačekate...

– Stvar je prilično hitna.

– On ne voli da ga prekidaju, znate...

– Znam – osmehnu se Vestkot. – Maruo i ja smo dobri prijatelji... mislim da će ovoga puta načiniti izuzetak...

Otvorio je vrata i ušao u veliku prostoriju koja bi podsećala na gimnastičku salu da se u njoj nalazila bar jedna poznata sprava. Ovako, bili su tu samo goli zidovi i pod od glatkih dasaka po kome su se, kao u nekom ritualnom plesu, hitro kretali ljudi u čistim, blistavobelim kimonima.

– Vestel!

Okruglo lice oniskog plećatog čoveka je sijalo dok je elastičnim korakom prilazio detektivu. Pružio mu je ruku i čvrsto je stisnuo, ali se pre toga poklonio kao rođeni Japanac.

Maruo Lengston je bio upola Japanac, nasledivši od svoje majke crte lica, a od oca snažno i lepo razvijeno telo. Odrastao je u Japanu i postao pravi majstor borilačkih veština, ali je očeva krv na kraju prevladala i on se vratio u Ka-

liforniju kako bi na vešt način unovčio svoje znanje.

– Znam – osmehnu se Vest – odavno nisam dolazio ... šta ćeš, poslovi ...

– Žuri ti se? upita Maruo pažljivo posmatrajući lice prijatelja.

– Inače te ne bih prekidao ...

– Dobro. Sačekaj me u kancelariji. Dva minuta.

Klimnuvši glavom Vestkot prođe pored devojke s naočarama u susednu prostoriju, minijaturnu kancelariju u kojoj je jedva bilo mesta za pisali sto, dve stolice i orman. »Sreća što ne patim od klaustrofobije«, pomisli. »Kako Maruo izdržava ovde?«

Lengston je već ulazio sa osmehom na licu, prekorno njušeći dim cigarete koju je Vestkot zapalio. Seo je i zagledao se u njega prodornim pogledom.

– Dakle?

– Nešto su te naučili u Americi – nasmeja se Vestkot. – Ne gubiš vreme!

– Tebi se žuri, zar ne?

Detektiv se uozbilji.

– Da, u pravu si ... zanima me jedan čovek koji bi mogao biti majstor borilačkih veština ...

– Da?

U nekoliko reči Vestkot mu opisa Elerija, naročito se zadržavajući na utisku koji je stekao.

– On te je uplašio? – tiho upita Maruo.

– Mene ... on? – trže se Vestkot. – Čekaj ...

– Uplašio te je.

Vestkot konačno shvati ono što je i samom sebi odbijao da prizna sve ovo vreme. Nemoćno se iscerio, tražeći gde može da ugasi cigaretu.

– Da, Maruo, tek sada sam to shvatio ... taj čovek mi je zadao strah ... mada ne znam kako ... nije čak nijedan opasan pokret načinio, nije mi pretio ...

– Znam. I imao si utisak kao da svakog trenutka može skočiti na koju bilo stranu i zadati ili uzvratiti udarac?

– Da ... upravo tako ... – zamišljeno promrmlja Vestkot. – Kao da hoda na oprugama, razumeš šta hoću da kažem? Poznaješ ga?

– Možda. Verovatno sam bar čuo za njega ... poznajem sve Japance koji nešto znaju o borilačkim veštinama, a žive u Kaliforniji ...

– Davola! – krto se nasmeja Vestkot. – Ovaj nije Japanac!

Okruglo lice Marua na trenutak se smračilo.

– Siguran si?

– Potpuno, čoveče, razgovarao sam s njim! To olakšava stvar ...

– Donekle. Znaš ... – Maruo začuta i odmahnu glavom.

Vestkot je pažljivo posmatrao, ali lice prijatelja nije odavalo njegove misli.

– Nešto si hteo da mi kažeš? upita tiho.

– Smešno – odmahnu Maruo rukom. – Znaš, na trenutak sam po-

mislio da bi to mogao biti – ninda!
– Ninda?

– Da, ninda. Međutim, kad si mi rekao da to nije Japanac, to onda Menja stvar.

Vestkot odmahnu glavom.

– Slušaj, Maruo, nemam vremena za stare japanske legende. Do đavola, svi znaju da ninde ne postoje i da je sve ono što se o njima pričalo najvećim delom izmišljotina...

– Je li? – zagonetno se osmehnu Maruo. – Na žalost, nije tako...

Vestkot se sa uzdahom ispravi.

– Izvini što sam te ometao... bio sam ubeđen da poznaješ tog čoveka.

– Ne. Mora da je nedavno došao u Kaliforniju. Nijedan od ovdašnjih majstora ne odgovara njegovom opisu. Ipak, raspitaću se i sigurno nešto doznati... Amerikanci koji nešto nauče od ovih veština odmah požure da sebi stvore dobru reklamu. I taj tvoj poznanik uskoro će se otkriti, videćeš...

– Može biti – Vestkota je mučila još jedna pomisao. – Slušaj, Maruo... ti si stvarno poverovao da bi on mogao biti ninda?

– Na trenutak, rekoh ti.

– I nijedan Amerikanac ne bi mogao postati ninda? Nijedan Evropljanin?

Maruo je lagano odmahivao glavom.

– Ne, Veste.

* * *

Čovek koji je toliko zabrinuo dektiva Vestkota i na trenutak uplašio njegovog prijatelja Marua upravo u tom trenutku je izranjao iz stanja koje obični ljudi nazivaju snon, onog stanja koje predstavlja trenutni raskid sa stvarnošću i suvim činjenicama svakodnevnog života, odmor za čula neprekidno napadana masom utisaka iz okoline.

Neki ljudi, po sopstvenim rečima, spavaju kao mrtvi; podsvesno se otkidajući od realnosti i prekidajući vezu sa okolinom.

Lesli Eldridž nije spadao među takve: i u najčvršćem snu jedan deo njegove podsvesti bdeo je nad snažnim telom, analizirajući svaki šum i svaki pokret u njegovoj okolini.

Svako ko bi pokušao da ga iznenadi u snu, samo bi doživeo iznenađenje. I to veoma neprijatno...

Japanci imaju reč za to i to je dobro, jer takve reči Zapadu nedostaju.

Haragei...

Kažu da je nastala stupanjem dveju reči; **hara**, što znači usredsređenje i **ki**, zračenje, odavanje energije. Postoji i drugi prevod: istinski način da se oseti stvarnost. Čovek obdaren harageijem vidi i kožom, čuje prstima, oseća čitavim telom, potpuno je stopljen sa svojom okolinom i njegovo telo

reaguje instinktivno na svaku promenu u njoj. Svi to imamo, u manjoj ili većoj meri, nespretno nazivajući takvo osećanje »šestim čulom«, ali se kod posebno obdarenih dugotrajnim vežbanjem može razviti u čulo ravnopravno sa ostalima, ponekad čak i efikasnije od njih...

Ni Eldridžu nije bilo potrebno da otvori oči kako bi znao da poréd njega tiho diše mlada devojka, da se zavesa blago njiše na jutarnjem vetru sa okeana kôji je na trenutak očistio nebo od smoga nad Los Anđelesom. Šumovi koji su dolazili spolja bili su uobičajeni šumovi kalifornijskog jutra; u ovom trenutku još mu nije pretila ni najmanja opasnost.

Ne otvarajući oči, Lesli pređe rukom preko glatkih, čvrstih grudi. U ritmu disanja devojke ništa se ne promeni, ali je on znao da se probudila. Uzdahnuvši, ona se pripi uz njega i dotače mu usnama očne kapke.

Vodili su ljubav dugo, nežno, prepuštajući se jedno drugom; ona do kraja, on uvek sa onom poslednjom rezervom okrenutom prema okolini, naučen da se ni u jednom trenutku potpuno ne preda jednom osećanju. Podsećalo je to na talase okeana koji tiho klize po sitnom pesku žala, ljubeći ga i dodirujući mekim prstima, na vetar koji mreška uspavanu površinu okeana...

I na buru koja ga iznenada usta-

lasa dolazeći do vrhunca u trenutku kada je devojka ispustila jedva čujan jecaj...

Ponovo mu je dotakla usnama zatvorene oči. Dugo su ležali nepromični, slušajući otkucaje svojih sra...

Sa lakim razočaranim uzdahom, devojka se izvuče iz njegovog zagrljaja i Lesli Eldridž otvori oči. Vitko, čvrsto telo ponovo ga je zvalo i on pođe za njom u kupatilo.

Dvadesetak minuta kasnije, odmorni i osveženi, seli su za lak doručak, još uvek bez ijedne jedine reči, sporazumevajući se samo pogledima i dodirom. Negde u kući zalupiše se jedna vrata i njih dvoje se zaverenički osmehnuše jedno drugom. Tabasko Pit ponašao se kao grizli čak i u trenucima kada je bio ubeđen da je pun indiskrecije...

– Dobro jutro! – veselo doviknu plavokosi mladić ugledavši ih za stolom. – Šta ima za doručak... Uh, opet samo povrće! Pirinač? Pih... Sumiko, kada ćeš jednom spremiti pošten američki doručak?

Devojka zabaci svoju crnu kosu sa lica. U malo kosim očima video se osmeh.

– Pogledaj malo bolje – reče toplim glasom – onaj poslužavnik pokriven salvetom.

– E, ovo je već nešto drugo! – zadovoljno protirja ruke Pit. – Još da mi je jedna konze... va piva...

– Australijskog?

Pit se trže.

– Šališ se? Nije moguće da si pronašla...

– Pogledaj u frižider.

Vraćajući se sa dugom zamagljenom flašom u ruci, mladić se naže nad Sumiko i zvučno je poljubi u obraz.

– Dete, ti si pravo zlato! Ako ti ovaj dripac ikada učini nešto nažao, samo zvizni... smeš se kladiti da od njega ništa neće ostati!

Eldridž se osmehnu, vrteći glavom. Možda mu se ovaj mladić toliko i dopadao samo zato što mu je predstavljao suštu suprotnost; njegovo veselo brbljanje osvežavalo je ćutljivog i tajanstvenog Eldridža, ne zanemarujući pomoć koju su snažne mišice i veština Tabasko Pita pružale njegovim mnogobrojnim poduhvatima.

– Šta radimo danas? – upita Pit preko zalagaja obilno zalivenog pivom.

– Čekamo – odgovori Eldridž.

– Opet?

– Opet.

– Hmmm... zato si, dakle, dao Gardeliju ovu adresu?

– Tačno – potvrdi Eldridž glavom. – Do sada je imao dovoljno vremena da proveri i dozna da ja nikako ne mogu biti čovek njegovog prijatelja iz Alamosa. Prema tome...

– Prema tome, uskoro možemo očekivati posetu – uzdahnu Pit. – Da požurim onda sa doručkom... ili će ti momci najpre sa-

čekati noć, a?

– Ne verujem. Gardelija će kopkati ko se usudio da se tako drsko predstavlja kao Kori Simpson... to će biti prilika da mu pokazemo šta znamo.

– S tobom je prokletu dosadno raditi – prasnu Pit. – Uvek znaš šta će i kada tvoj protivnik uraditi, do đavola! Kao neki đavolski kompjuter!

– Ti bi više voleo da nas iznenađe, ovako za doručkom?

– Što da ne? Misliš da ih ne bismo mogli srediti?

– Mogli bismo... ali ne želim da Gardeli dozna kako smo nešto više od običnih propalica sa kojima obično ima posla. Prema tome, nikakvih posebnih trikova za ovaj susret, jasno? Treba da oduševimo Gardeliju, ali u tome ne smemo preterivati. Jasno?

– Kao dan – uzdahnu Pit. – Što ne znači da mi se tvoj stil mora dopasti. Zaista si uveren da će Gardeli pohitati da nas angažuje?

– Svakako. To je jedini način da otkrijemo gde se nalazi Mekbrajd, a preko njega i ko i zbog čega naručuje sve te otmice.

– Plan?

– Klasičan. Sumiko kao mamac, ti i ja iznenada napadamo. Neće ih biti više od trojice, ne računajući čoveka koji ostaje u kolima.

Tabasko Pit se zavalio u stolicu i sa uživanjem iscedi poslednje kapi ledenog piva.

– Mister Gardeli, držite se! –

reče veselo. – Dolazi Tabasko Pit!

* * *

Džo radi sporo, razmotavajući duge kablove prljave od prašine, gadljivo ih brišući prljavom krpom, često proveravajući njihov raspored i međusobne veze na grubo nacrtanoj šemi pričvršćenoj selotejpom na najbližem paravanu. Razloga za žurbu nije bilo; Šef neće stići tako brzo, jer je danas ponedjeljak, imaće najmanje još dva sata za zabavu.

Zastao je da zapali cigaretu, pažljivo još jednom prešavši pogledom po kablovima. Prsti mu i nesvesno odlutaše do džepa košulje ispod raskopčanog mantila i pod njima zašušta hartija.

»Šef ne bi trebalo ovo da dozna«, s nelagodnošću misli Džo. »Valjda sam dobro precrtao tu prokletu šemu... baš me zanima da li će Kilroj moći da ukapira šta sve ove žice postižu. Istina, dobar je on električar, ali je Šef ipak nešto sasvim drugo...«

Duboko je uvukao poslednji dim i nemarno odbacio opušak na betonski pod. Oči su mu zasvetlele.

Dugo je odlagao ovaj trenutak kako bi što više uživao u njemu. Prokleta dugo!

Džo zaobiđe paravan iza kojeg je jednostavan ležaj. Na ležaju ona ista žena, još uvek potpuno naga, noge i ruke su joj vezane za četiri ugla postelje i široko rašire-

ne. Čvrste grudi i trbuh izloženi Džooovom pogledu.

Prsti mu lagano klize po pantalonama. Zgodan je, prokleta uzbudljiva...

Gutajući pljuvačku, on raskopča pantalone, drhćući u očekivanju novog zadovoljstva. Nebesa, odavno nije imao ovako zgodnu ženu...

Žena na ležaju otvori oči i njene mutne zenice se pomeriše, koncentrišući pogled Džou među noge.

– Droljo! – sikće Džo, na usta mu izbija pena. – Hoćeš da vidiš, je li? Da vidiš!

Dok levom nervozno zakopčava pantalone, desna ruka mu se spušta na lice žene i čuje se tup udarac, drugi, treći... uz prigušen jecaj ženino telo se ponovo opušta na ležaju; oči su i dalje otvorene, ali se sada vide samo ukočene, prevrnutе beonjače...

– Kučka prokleta! – dahće Džo. – Ista je kao i sve druge... ali neće ti to upaliti kod starog Džoa, lepojko moja! Stari Džo zna šta radi!

– Šta je bilo, Džo?

Glas iza njega je tih, ali Džo reaguje kao da je ugledao zvečarku pod nogama. Trže se i okreće čitavim telom; jedna ruka izdajnički pritiskuje džep ispod mantila.

– Šefe, ja...

– Zamorče se probudilo? – pita Šef, nemarno zakopčavajući mantil. Udario si je?

Džo guta pljuvačku.

– Jesam, Šefe.

– To nije dobro, Džo. Znaš da ne volim nasilje.

– Žao mi je, Šefe...

– Znam da ti je žao, Džo... i treba da ti bude žao, Džo...

Glas i dalje tih, preteći. Džo, bez vidnog razloga, drhti čitavim telom dok Šef razgleda izukrštane kablove, zamišljeno klimajući glavom.

– Je li dobro? – plašljivo pita Džo.

– Dobro je. A sad mi daj tu hartiju iz džepa.

– Šefe?

– Džozefe, od mene se ništa ne može sakriti.

Džo ponovo guta pljuvačku i drhtavom rukom sporo izvlači hartiju iz džepa. Šef uopšte ne gleda šta je na njoj, već je zamišljeno obrće među prstima, fiksirajući Džoa pogledom zmiје.

– Zbog čega ti je ovo bilo potrebno?

– Hteo sam... hteo sam...

– Govori!

– Da pokažem jednom prijatelju... – uzdiše Džo. Ogromne ruke vise mu kraj mršavog tela, prsti nervozno dodiruju pantalone na butinama.

– Ah? Zanimalo te čemu ovo služi, zar ne?

– Da...

– Glup si, Džozefe – vrti Šef glavom – glup. Ovo nije ono glavno... ali te ipak moram kazniti, Džozefe.

– N... n... ne! – muca Džo, a divlje oči očajnički kruže tražeći izlaz. – Molim vas, Šefe... nikada više... časna reč!

– Tvoja časna reč! Ali, u redu... sreća što nemam vremena. Dovezi je ovamo...

Klimajući glavom, Džo pokreće rasklimatano telo. Sa nekoliko uvežbanih pokreta, ležaj se pretvara u kolica koja on bešumno dovlači do stolice sa onim mnoštvom uređaja. Zastenjao je dva ili tri puta dok je opušteno telo žene prebacio na stolicu i ponovo ga uvezao zgodno postavljenim kaiševima. Ovoga puta je i ženina glava učvršćena stegama, tako da se ne može pomeriti ni na jednu stranu.

Šef za to vreme proučava zabeleške u notesu, bacajući nestrpljive poglede prema Džou.

– Gotovo, Šefe – govori Džo, oprezno se izmičući nekoliko koraka.

Covek u čistom mantilu klimnu glavom i vešte ruke obigravaju po nizu uređaja na stolici i oko nje. Jedna elektroda pričvršćena je na ženino telo ovde, druga onde, dve na slepoočnice ispod podignutih talasa kose.

– Uključi, Džo.

Džo trapavo pritrčava razvodnoj tabli i pomera nekoliko poluga i prekidača. Čuje se tiho zujanje uređaja koji oživljavaju: kazaljke drhte, ekrani zalenkasto svetle, negde gnevno i prodorno zvoni

neki indikator koga Šef umiruje sigurnim pokretom ruke.

Ženine oči lagano se otvaraju, ali ona ne vidi ništa oko sebe. Zenice su joj prevučene nečim što podseća na blistavu skramu, uperene negde u daljinu. Kao da je drogirana...

Začudo, usne joj se razvlače u osmeh, sličan osmehu deteta u snu koji ga je odveo na mesto kakva se sreću samo u dobrim starim bajkama.

Žena sanja...

– Ah! – zadovoljno govori Šef. – Ide, Džo, ide...

Žena diše sve bučnije, bokovi joj se pomeraju, najpre lagano, onda sve dalje i brže; čvrste grudi su se napele, a bradavice podsećaju na zrele jagode.

– Šta misliš, šta sada sanja, Džo? – kezi se Šef.

– Kučka prokleta... – mrmlja Džo. Pogled mu je uperen u pod, lice obliveno rumenilom u kojem Šef uživa.

– To je to, Džo – objašnjava kao predavač novu lekciju. – Tako žena izgleda kada doživljava orgazam... gledaj, ovo ti je retka prilika da to vidiš, s obzirom na tvoj ukus!

– Odvratno! – Džo guta pljuvačku.

– Nemoj da bi mi ovde povratio! – oštro govori Šef. – Ako ti je muka, imaš tamo kofu... glupane! Isk-ljuči!

Poluge škljocaju, zujanje se po-

stepeno utišava, ekrani se gase. Žena na stolici sada je mirna i opuštena, diše duboko, sve sporije, ali joj onaj isti smešak lebdi na usnama.

– To je to, Džo – šapuće pobožno Šef. – To je to... ono što sam godinama čeznuo da postignem... ovo je vrhunac, ne samo za nju nego i za mene, Džo... posle ovoga, ja mogu sve... sve što poželim...

– A... šta je to, Šefe? – tiho pita Džo. Sam bog zna koliko mu je hrabrosti potrebno za ovo pitanje.

Šefovo lice postaje tvrđe i on oštro gleda pomoćnika.

– Hteo bi da znaš, je li? Glup, si, Džozefe... zašto ti je to potrebno?

* * *

Jastuk na glavi i čvrsto zapušene uši ne pomažu; Kerol Grej besno otvara oči. Kucanje na vratima i dalje traje, dugo i uporno.

– Ko je to, do đavola? – pita besno, promuklim glasom.

– Telegram, mis Grej.

Karlijev glas i Kerol se ispravlja. Telegram? Od koga? Đino? Roli?

– Uđi – dobacuje mahinalno, umotavajući oko nagog tela pokrivač mokr od znoja.

– Vrata su zaključana.

– Oh!

Na prstima devojka pritrča vratima i lagano okrete ključ

– Sačekaj malo... da se vratim

u krevet.

– Mogu i da ga ostavim napolju.

– Ne ... uđi ...

Ponovo umotana u pokrivač koji joj otkriva samo ramena, Kerol je radoznalo pogledala u Karlija, ali je njegovo lice ravnodušno. Okreće se oko sebe kao da traži gde da spusti komad hartije iz ruke.

– Šta ti je? – nestrpljivo upita Kerol. – Daj ga ovamo!

Bučno šušajući hartijom otvorila je omot i preletela pogledom po tekstu. Rukom je mahnula mladici da ne izlazi i on je zastao nekoliko koraka dalje.

»Ne mogu da te dobijem telefonom, nikada nisi u sobi. Šta se događa s tobom? Javi se što pre. Harold«

Harold. Do đavola!

Zgužvani komad hartije odlete na pod i ona se sa osmehom na licu proteže ispod pokrivača.

– Karli ... dođi, sedi ovde, pored mene.

– Zašto? – mirno upita Karli?

– Jer ja tako hoću! – ljutnu se Kerol. – Šta je, plašiš se?

Ni sama ne zna da li je pokrivač skliznuo slučajno ili ne, otkrivajući jednu dojku, ali ne čini ništa da ga ponovo podigne.

Karli odmahnu glavom.

– Hvala ... za takvo nešto bolje je da potražite Highbajna ...

– Proklet bio! – vrisnu Kerol, ali su se vrata već zalupila za njim i čvrsti, muški korak nestade u hodniku. – Kučkin sine!

Nervoznim prstima dohvatila je cigaretu sa noćnog stočića. Raspoloženje joj se naglo popravilo kada je prstima dotakla glatku površinu pozlaćenog upaljača. Đino nije štedeo za ovakav poklon ... iako je bedan ljubavnik.

Usne joj se izviše u prezriv osmeh. Đino Sevidž, muškarac maljavih grudi za kojim luduju glupave po Kaliforniji, u krevetu je travpavi siledžija koji misli da je ljubav trka na sto jardi.

Ipak je lepo biti devojkina Đina Sevidža i izlaziti s njim po skupim lokalima i primati skupe poklone ... poklone za koje taj bedni Karli ne može zaraditi ni za mesec dana!

»Zaista, krajnje je vreme da se preselim u Long Bič«, pomisli s gađenjem gledajući oko sebe. »U ovoj rupi ne mogu nikoga da primim. Moram da porzagovaram sa Đinom ...«

Zevnula je i pogledala na sat. Ne mora da žuri, Roli joj je rekao da mu neće biti potrebna pre dva naest sati. Ima vremena da se natenane istušira i pažljivo obuče i našminka. Roli je upozorio da dolaze važni poslovni prijatelji i pri tom lukavo namignuo.

Dok se tuširala, razmišljala je šta da obuče. Ništa suviše napadno što bi šokiralo matore pohotljivce, ali ipak nešto što će im omogućiti da krišom zaviruju. Onu svetlu tanku haljinu koja se tako zgodno otvara na grudima kada

se malo nagne napred . . . Matorci će pobesneti dok im bude služila piće.

Šta je to? Telefon?

Psujući kroz zube, Kerol pritrča telefonu i podiže slušalicu mokrom rukom.

– Molim?

– Kerol? Roli . . . dođi brzo, moraš mi pomoći . . .

– Šta se dogodilo?

– Ne postavljaš pitanja, boga mu!

– Ne možeš mi bar reći gde . . .

– U studio, do đavola! Rekao bih da zovem sa nekog drugog mesta. I požuri, za ime božje!

Veza se prekinula i ona ostade nekoliko trenutaka sa zaboravljenom slušalicom u ruci. Šta se to moglo dogoditi da je Roliju potrebna baš njena pomoć?

Obukla se žurno, ne misleći ni jednog trenutka na utisak koji mora da ostavi. Stare farmerke, tanka majica na golo telo, cipele, tašna. Kosa joj je još vlažna . . . Marama će to bar za neko vreme rešiti . . .

Strčala je niz stepenice kao luđa, jedva stigavši da Karliju dobači prezriv pogled. Taj šmokljan će pre ili kasnije klečati pred njom, ali sada nema vremena, nema vremena . . .

Adu nije zatekla na njenom mestu, što je značilo da je Roli pozvao samo nju. Pohitala je prema kancelariji.

Bila je prazna . . .

Pa da, studio.

Široka vrata studija sa ugašenom lampicom iznad njih bila su zaključana. Ona odlučno zalupa po njima.

– Ti si, Kerol?

– Jesam. Šta se dogodilo?

Lice Rolanda Svitvotera bilo je mrtvački blede, ne samo zbog hladne plavkaste svetlosti koja se sa tavanice slivala po prostoriji golih zidova. Pod je, kao i obično, bio posut komadima notnog papira, parčadima trake, kartonskim čašama od kafe. Veliki režijski sto i magnetofoni su mirovali, iz zvučnika nije dopirao nikakav šum.

– Šta se dogodilo?

Svitvoter pokaza prema velikom prozoru od pleksiglasa koji ih je odvajao od susedne prostorije.

– Đino je tamo . . . nije mu dobro . . .

– Zašto nisi zvao lekara, pobogu? Kako mu ja mogu pomoći?

Svitvoter klonu u okretnu stolicu pred stolom, odmahujući glavom.

– Ne mogu . . . uzeo je neko đubre . . . ponovo ako ga prebace u bolnicu, doći će do skandala . . .

– Hoćeš da kažeš da je . . .

On je zaprepasčeno pogleda.

– Nisi znala da se Đino drogira?

Kerol ponovo opsova i odgurnu debela vrata sa zvučnom izolacijom. Susedna prostorija bila je mnogo veća, sa brojnim kabinama od pleksiglasa i nemarno razbacanim mikrofonomima i kablovima.

Đino Sevidž je sedeo na običnoj drvenoj stolici pored nagomilane garniture bubnjeva preko kojih ih je bio prebačen prljav pokrivač. Oči su mu bile sklopljene, niz bradu mu je curila pljuvačka, a njegovo preplanulo lice dobilo je boju pepela.

– Đino! – šapnu ona dodirujući mu ruku, oprezno, vrhom prsta.

Ne, nije bio mrtav, grudi su mu se lagano dizale i spuštale, ali...

Okrenula se Svitvoteru koji je ušao za njom i opuštenih ramena stajao na vratima.

– Roli, on mora u bolnicu... umreće ovde ako nešto ne učinimo!

– Ne!

– Pozovi bar nekog lekara!

– Ne vredi – odmahnu on glavom. – Svi koje poznajem odbili su me čim sam pomenuo o čemu se radi... biću srećan ako neko od njih čitavu stvar ne prijavi policiji ili novinarima...

– Oh – Kerol tresnu nogom o pod. – Zašto si onda mene zvao, do đavola?

– Pomenula si svog prijatelja... on je lekar, zar ne?

– Harold?

Kerol se bespomoćno nasmeja.

– Gospode bože, Harold! Roli, ti si potpuno poludeo. Taj mladić je otelovljeni princip, od glave do pete. O, da, on bi ukazao prvu pomoć Đinu, a onda bi hladnokrvno obavestio policiju, jer to mu, zaboга, nalaže njegova savest!

– Tako malo veruješ u sebe? –

tiho reče Svitvoter. Oči su mu imale pritoran izraz. – Bebice, ti još ne znaš o kakvom se poslu radi... milioni, desetine miliona dolara! Ako sada izgubimo Đina, ako samo jedna senka padne na njegovo ime, od posla nema ništa! Moramo ga spasiti po svaku cenu, shvataš li?

– Pusti, Roli – odmahnu ona glavom izvlačeći cigaretu iz tašne. – Đino je dobar, nema šta, ali nikada na njemu nećeš zaraditi deset miliona dolara...

– Nije samo to – vatreno je šaputao Svitvoter hvatajući je za ruku. – Postoji nešto... nešto drugo, objasniću ti kasnije... moći ćemo da napravimo zvezdu od svakog dripca koji ima mrvu talenta, časna reč... Deset miliona dolara nije nikakvo preterivanje, časna reč...

– Providno ti je to – nasmeja se ona. – Zašto ti je onda potreban Đino?

– Zato što će stvar ići mnogo brže ako to upotrebimo kod već afirmisanog pevača. Kerol... veruj mi... biće tu gomila para... i za tebe!

– Koliko? – hladno upita ona.

On rukom pređe preko lica.

– Dvadeset odsto?

Odmahnula je glavom, bez reči, duvajući mu dim cigarete u lice.

– Dvadeset pet?

– Gubiš vreme, Roli.

On duboko uzdahnu, ali mu na licu zaigra osmeh pun poštovanja.

– U pravu si, mala. Ne zaslužiš ništa manje od polovine . . . ali požuri, za ime božje . . . nemamo mnogo vremena!

Zabacivši kosu sa lica, Kerol se vrati u prednju prostoriju. Okrenula je Haroldov broj i sačekala da se on javi. Prsti leve ruke, sa cigaretom između njih, zamišljeno su dobovali po glatkoj metalnoj površini režijskog stola.

Deset miliona dolara. Hmmm . . .

* * *

Vestkotu se vrtelo u glavi kada je izašao od Marua Lenstona. Sve ono što je čuo podsećalo je na bajku, a opet, bilo tako stvarno i strašno . . .

Ninde . . .

Mario je s poštovanjem govorio o nindama, uveravajući ga da ih u Japanu još uvek ima i Vestkot više nimalo nije sumnjao u to. Istina, Maruo je pomenuo i da se o njima suviše malo zna i upozorio ga da se mnoge priče o njima zaista graniče sa bajkama i legendama, što nimalo nije umanjivalo opasnost od njih . . .

Čak i sam naziv ninda bukvalno znači »tajno, u tajnosti«, a ninda je u svoje vreme mogao postati samo čovek ponikao u klasi »hinin«, jednom od jasno razgraničenih društvenih slojeva srednjovekovnog Japana. A opet, samuraji ratničke klase »buši« dopustili su sebi da koriste usluge ninda, ljudi

poreklom daleko ispod sebe, kako je Maruo objasnio. I oni su imali svoju ulogu u feudalnim obračunima tadašnjeg Japana; mesto tajanstvenih ubica, obaveštajaca i špijuna, ulogu u prljivim poslovima na koje su samuraji gledali sa prezirom.

»Poslednji put se ozbiljnije govorilo o njima 1637. godine«, pomisli Vestkot, »ako se dobro sećam svih tih godina koje je Maruo sipao kao iz rukava. Da li je moguće da jedna takva tajna bude sačuvana više od četiri stotine godina, da niko čak ni u Japanu ne služi da škole za ninde i dalje postaje i da fabrikuju svoje užasne pitomce, vešte svakoj vrsti oružja, sposobne i za nadljudske podvige, izvrsne poznavaoce tradicionalne i savremene hemije, hipnotizere, čarobnjake . . .«

Vestkot odmahnu glavom. »Do đavola, dozvolio sam da me Maruo zaplaši svojim bajkama. Takvi ljudi ne postoje, ako su ikada i postojali . . . Prokletstvo, ovo je dvadeseti vek, Los Anđeles, Kalifornija . . . ne mračni srednji vek u Japanu!

Slegnuo je ramenima i pogledom potražio govornicu. Zadržao se duže nego što je želeo, trebalo je proveriti da li je u stanicu stigao Filmorov izveštaj o najnovijoj otmiци.

Telefon na drugoj strani je dugo zvonio i Vestkot se namršti. Loš znak . . .

– Vestkot – reče kada mu se javi Harlijev glas. – Vi, momci, tamo spavate, izgleda?

– Hej! Šta je s tobom? Lomaks će te skalpirati, posla ima preko glave...

– Ja imam svoj posao – nasmeja se Vestkot. – Neka se Lomaks snalazi kako zna, baš me briga. Šta se dogodilo, obračun bandi?

– Malo lepše od toga – cerekao se Harli u telefon. – Tvoj prijatelj Berington iz »Egzaminera« ... ubijen je!

– Bestraga! – trže se Vestkot. – Hej... da Lomaks slučajno ne sumnja na mene!

– Lomaks ne, ali već mogu da zamislim vanredno izdanje »Egzaminera«. Dečko moj, najbolje ti je da što pre potražiš alibi!

– Idi do đavola! – progundā Vestkot. – Kada je ubijen? Gde? Naravno, ne znate ni ko je to učinio?

– Upravo sam se vratio sa mesta događaja. Ubijen je u Long Biču, ulica Pajn, ispred jedne od onih ogromnih uredskih zgrada.

– Znam – promrmlja Vestkot. – Neće biti načina da se otkrije kuda je krenuo, a?

– Tačno tako. Ma brzinu smo se raspitali po zgradi, ali niko nije očekivao njegovu posetu. U »Egzamineru« kažu da je primio jedan telefonski poziv i odmah izleteo na vrata sa licem kao da ide da primi Pulicerovu nagradu... to ti je sve što do sada znamo.

– Kako je ubijen?

– Nećeš verovati... kao u Čikagu tridesetih godina. Jedna crna kola su projurila i neko ga je zasuo rafalom iz automatske puške u trenutku kada je izlazio iz svog automobila. Dobar strelac, mogu ti reći; Berington ima četiri rupe u glavi i još nekoliko u gornjem delu tela. Mrtav na mestu.

– Hmmm – Vestkot je mrko gledao kroz staklo govornice, ali njegove oči nisu izdvajale nijednog iz reke prolaznika koja je hitala pored njega. – Ne zna se ko ga je zvao?

– Šta ti je? Kažu da je imao najmanje pedesetak poziva dnevno! Njegova rubrika jako je čitana, kao što znaš – podrugljivo dodade Harli.

– Ko će raditi na tom ubistvu? – Vestkot se napravio da nije primećio žaoku.

– Još ne znam. Lako se može desiti da taj posao uvale meni.

– Tako ti i treba – isceri se Vestkot u slušalicu. – Slušaj, ako me Lomaks ponovo bude tražio, reci da se nisam javljao. Važi?

– Hej, čekaj! Potreban nam je svaki čovek ovde. I kuda uopšte ideš?

– Idem do obale – hladnokrvno odvrati Vestkot – da bacim onu pušku kojom je ubijen Berignton...

Sa širokim osmehom na licu izašao je iz govornice i sa uživanjem povukao dug dim iz cigarete. Život uvek u rezervi sačuva i po-

neku dobru stvar, mislio je. Nije želeo smrt Berigtonu, ali je sada bar imao jednu brigu manje.

»Sem ako nekoj budali zaista ne padne na pamet da njegovo ubistvo natovari meni na vrat...«

Vrteći glavom, još uvek sa osmehom na usnama, lagano je krenuo trotoarom, tražeći pogledom neki lokal. Jedan viski baš će mu prijati posle Maruovih bajki i onoga što je doznao od Harlija.

Kola koja su stala uz trotoar dvadesetak jardi ispred njega nisu mu odmah privukla pažnju. Prenulo ga je, u stvari, to što su se zadnja vrata naglo otvorila, kao da se čoveku u kolima jako žuri da izađe.

Energično zalupivši vrata za sobom, na trotoar je izašao krupan čovek, jako crvene kose i karakterističnog belog tena. Podrugljive oči su veselo svetlucale, ali je zato okrutna crta oko usta kvarila utisak koji je to lice odavalo...

Vestkot zastade u mestu, sa obe ruke u džepovima. Cigareta mu ispade iz otvorenih usta.

Prokletstvo, pa to je...

Morao je da požuri, čovek se probijao kroz gomilu prema ulazu u najbližu zgradu. Vestkot raskopča kaput i napipa dršku revolvera u futrolu.

– Endi! Hej, Endi!

Crvenokosi je reagovao zbunjeno brzo. Pogled suženih očiju samo se delić sekunde zadržao na Vestkotovom licu, dok njihov

vlasnik nije shvatio da ne poznaje čoveka pred sobom. Ruka mu je poletela pod beli sako od lake tkanine.

– Ne! – urliknuo je Vestkot izvlačeći pištolj, ali je već bio svestan da ne sme pucati. Unaokolo je bilo proketo mnogo sveta...

Endi Mekbrajd takvih skurpula nije imao. Iscerivši se, uperio je cev prema policajčevim grudima i pritisnuo obarač. Vrata kola uz trotoar otvorila su se u gotovo istom trenutku.

Žene su unaokolo zavrištale kada je krupni čovek pao na kolena, hvatajući se za grudi. Crvenokosi je odgurnuo nekog sa puta i jednim skokom se našao u kolima čiji je motor zaurao.

– Tablica... – dahtao je nemoćno Vestkot – Broj...

Pokušao je da podigne ruku sa pištoljem prema kolima koja su, međutim, neobično brzo nestala u magli...

»Magla«, pomisli Vestkot. »Prokleta magla... kako se ovako iznenada navukla... I zašto je ovako šasavo... crvena?«

* * *

Lesli Eldridž je prekinuo razgovor pokretom ruke. Pit i Sumiko su ga pogledali.

– Dolaze? – šapnu devojka.

– Da. Svako na svoje mesto.

Devojka lakim korakom nestade u kupatilu, ostavljajući odškri-

nuta vrata. Trenutak kasnije odatle dopre šum vode. Dva muškarca na prstima se odšunjaše prema kuhinji i potražiše zaklon iza lake drvene pregrade.

Koraci pred vratima bili su čujni samo za Leslijev osjetljivi sluh. Rukom je dotakao Pita dajući mu znak da bude potpuno miran. Marti Koen bio je umoran i besan; umoran zbog neprospavane noći zalivene viskijem, besan zbog svih onih zelenih šuštavih novčanica koje su iz njegovih džepova prešle na drugu stranu stola za poker.

Žurilo mu se da ovaj posao što pre obavi. Prokleti Gardeli, nema nimalo obzira; pristojni ljudi u ovo doba još su u krevetu...

Marti Koen bi se jako iznenadio kada bi mu neko objasnio da se ne uklapa baš najbolje u definiciju pristojnog čoveka, ali bi takvo objašnjenje samo povećalo njegov bes.

S gađenjem se osvrnuo oko sebe. Jeftina, stara kućica u predgrađu, daleko od svih suseda, zapušten vrt. Dečja igra, a ne posao za Martija Koena. Prokleti Gardeli...

– Ti ostani u kolima, Lu – reče premećući među usnama nezapaljenu cigaretu. – Vas dvojica sa mnom...

Lenim korakom prešli su duž staze po kojoj su još bili razbacani ostaci ukrasnog šljunka. Marti zastade pred vratima, opipavajući revolver u džepu.

– Šta čekaš, Bo. Otključavaj tu bravu, do đavola!

Hladnim pogledom još jednom je prešao po okolini. Nigde nikoga. Izvukao je revolver iz džepa i otkočio ga.

Vrata nisu ni zaključana, šefe – treptao je začuđeno Bo, mišićav klipani potpuno čelave glave.

– Prokleti amateri – prezrivo pljunu Marti pred noge. – I mene Gardeli šalje da ih ohladim. **Mene!** Hajde, da svršimo s tim, neću ovde da stojim ceo dan!

Odgurnuvši vrata, on propusti dva svoja druga ispred sebe. »Nikad se ne zna... a njihova koža je mnogo jeftinija od moje.«

Polumračno predsoblje, širom otvorena vrata dnevne sobe. Šum vode iz kupatila...

– Neko je u kupatilu! – prošaputa Bo, kolačeći oči.

– Nisam gluv! – promrmlja Marti. – Bo, drži ta ostala vrata na oku. Duan, pogledaj ko je u kupatilu.

Duan čutke klimnu glavom, a koščato lice zateže mu se u masku koju je Marti dobro poznao. »Đubre, prosto uživa da ubija. Pa neka mu bude...«

– Oho!

Iz kupatila dopre ženski vrisak. Trenutak kasnije ispred Duano-vog revolvera drhćući je istrčala devojka, stežući peškir na grudima. Duga crna kosa, ogromne oči na bledom licu, vitke, lepo građene noge...

»Zgodna«, pomisli Marti. »Čud-

no. Gardeli nije pomenuo nikakvu žensku ...»

– Gde su tvoji prijatelji? – upita ledenim glasom i devojka sa Dua- na prenese pogled na njega.

– Ko ... ko ste vi?

Marti uzdahnu. Glupača. Šta drugo i možeš očekivati od žene? Gola pred tri muškarca sa pištolji- ma i prvo je zanima ko su oni.

– Mala, ti kao da ne razumeš šta se događa ... pitao sam gde su ti prijatelji?

Ona čvršće privuče peškir uz sebe.

– Izašli su ...

– Ovako rano? Da ne lažeš ti nas, a?

– Zaista ... izašli su ...

»Ne laže«, zaključio Marti. Kole- na joj se tresu od straha, to se vidi ... nema dovoljno hrabrosti da smisli neku laž ...

– Moramo ih, dakle, sačekati – nasmeja se malo odobrovoljen. – Pa, mogli smo i gore da prodemo. Sedajte, momci ... Dete, ima li u ovoj kući viskija? I ostavi već jed- nom taj peškir, do đavola, samo ti smeta!

Cereći se, njih trojica vratiše pištolje u džepove. Devojka je i dalje stajala na istom mestu, ali se u njenom pogledu više nije video strah.

Marti Koen se trže. Do đavola, da nije ipak ...

– Ruke uvis!

Ton kojim su te reči bile izgo- vorene nije dopuštao otpor. Zgleda-

jući se, tri čoveka podigoše ruke. Marti Koen procedi psovku kroz zube. Osmehnuvši se, devojka nestade u kupatilu, ne skrivajući od njih savršene bokove kada im je okrenula leđa.

»Natrčali smo«, mislio je Marti, »kao tri balavca na malo golog ženskog mesa ...«

Tabasko Pit držao je svu trojicu na oku dok im je Lesli vešto izvla- čio pištolje iz džepova. Zastao je ispred Boa i opipnuo mu košulju na leđima, prekorno vrteći glavom.

– Vidi gde naš prijatelj nosi nož, Pite – dobaci sa osmehom gleda- jući fino izrađeno oružje. – Lep nož ... gde si ga kupio, Bo?

– U Tihuani – progunda ovaj, gledajući ispod oka u Martija.

– Pa da. Meksikanci se mnogo bolje razumeju u noževe od nas – uzdahnu Lesli. – Sedite, momci ...

– Slušaj, ortak ... – počeo Marti nadmoćnim glasom. – Bojim se da je ovo sve grozan nesporazum. Znaš, Gardeli ...

– Nesporazum jeste – hladno ga prekide Lesli – a da li će biti i gro- zan, to zavisi od tvog jezika, Koen. Mislim da su tri mrtva tela dovoljno grozna stvar, a? Ti možda misliš da nisu?

Marti obližnu suve usne, nasto- jeći da izgleda opušteno u fotelji u koju je više pao nego što se spus- tio.

– Do đavola, nema potrebe da se odmah poteže oružje – nastavi glasom koji ga je sve češće izda-

vao – Gardeli je očigledno zabrljao kada nas je poslao ovamo. Da je bolje razmislio, ova glupost nikada mu ne bi pala na pamet. Mi protiv vas nemamo ništa, momci, časna reč, ali ...

– Posao je posao – hladno se osmehnu Leslie. – Koliko je obećao Gardeli?

– Pet stotina – pognu glavu Marti.

– Jeftin si, Koen. Znao si to?

Marti snuždeno potvrdi glavom. Prokleti Gardeli ... da ovako šašavo izgubi glavu zbog pišljivih pet stotina dolara!

– Zbog čega?

– To me nije mnogo zanimalo ... ali Gardeli reče da se izdaješ za nekog Koriya Simpsona ... a taj momak je već dva meseca u čorci.

– Tačno. Ja nisam Kori Simpson – klimnu Leslie glavom – ali Gardeliju mogu biti i korisniji od njega, kao što ste vas trojica već utvrdila. To ćete mu reći. I još nešto ...

– Pustićeš nas? – zbunjeno upita Marti. – Tek tako ...

– Zašto da ne? – sleže Leslie ramenima. – Niste ništa strašno učinili. Ipak, Koen, čuti dok ja govorim; poznat sam po tome što strašno brzo menjam raspoloženje ... Jasno?

– Jasno – proguta Koen pljuvačku. – Potpuno jasno ...

– To reci i Gardeliju. I podseti ga da i ja znam šta se dogodilo u La Džoli. Neka se najavi telefonom i lepo i pristojno dođe u posetu;

možda ću pristati da radim za njega. Naravno, ako mi cena bude odgovarala ... U redu?

Koen se oprezno uspravljao, njegovi ljudi za njim.

– Možemo li da idemo?

– Kidajte – isceri se Tabasko Pit pokazujući pištoljem vrata. – Brzo! Dosadni ste, pacovi jedni! Došli ste u posetu dami, a niste doneli ni cveće ...

* * *

Harold Morison zadovoljno klimnu glavom pipajući puls svog slavnog pacijenta, koji je sada mnogo udobnije ležao, na čebadi-ma razastrtim po podu studija, sa jednim kožnim jastukom iz Svitvoterove kancelarije pod glavom.

– Ovoga puta se izvukao – reče mladi lekar s mukom ispravljajući ukočena leđa. Preplanulo, otvoreno lice bilo je obliveno znojem. – Idući put ... – on sleže ramenima.

– Hvala, doktore! – Svitvoter je blistao od sreće. – Od sada ja preuzimam brigu o njemu, neće biti nikakvog idućeg puta, videćete!

– Ne znam – zamišljeno reče Harold, skupljajući svoje stvari razbacane unaokolo. – Momak je prilično daleko odmakao ... lečenje neće biti tako jednostavno, znate. Obavestili ste policiju?

Svitvoter pognu glavu i Kerol shvati da je sada došao red na nju.

– Hajde, to možemo i sada učiti

niti – reče tiho. – Možemo li u vašu kancelariju, mister Svitvoter?

– Da, svakako! – osmehnu se ovaj. – Samo izvolite! Poslužite našeg gosta kafom, mis Grej. Piće je u baru, kao i obično, ne znam jedino ima li leda u svoj ovoj zbrici. Doktore, hvala još jednom – on iz džepa sakoa izvuče dugu i usku čekovnu knjižicu. – Kao poslovan čovek ja ne znam boljeg načina da vam zahvalim . . .

– Ne treba – odmahnu Harold rukom. – Bila je to prijateljska usluga za Kerol . . . mis Grej. Najbolje će biti da malo više pažnje posvetite svom štićeniku, mister Svitvoter.

Hladno klimnuvši glavom, on pođe za Kerol koja je postepeno dolazila sebi posle duga dva časa borbe za Đinov život. Neprestano je bila uz Harolda, pomagala mu, često zapažajući zahvalne poglede mladog lekara. Roli je, međutim, nekoliko puta izlazio iz studija, zadržavajući se i po desetak minuta. Kroz staklo Kerol je pokušala da pročita sa njegovih usana nešto iz dugih telefonskih razgovora koje je vodio, ali joj to nije polazilo za rukom, što je učinilo opreznijom. Roland Svitvoter je svakako igrao i neku svoju igru . . .

– Lepo, lepo – osmehnu se Harold osvrćući se po raskošnom Svitvoterovom uredu. – Izgleda da si našla dobar posao, Kerol . . .

– Da, ali sam strašno opterećena – požali se ona, užurbana oko

bara. – Viski? Leda stvarno nema, ali možeš uzeti sodu.

– Može – lekar umorno klonu u udobnu kožnu fotelju. – Prokleta droga . . . taj momak je neka zvezdica, ako se ne varam?

– Đino Sevidž, ali tebi to ime verovatno ništa ne govori – osmehnu se Kerol.

Nekoliko trenutaka vladala je tišina puna napetosti. Harold je srktao viski, fiksirajući je pogledom, a ona je zamišljeno šarala prstom po stolu, spuštenog pogleda.

– Kerol . . .

Podigla je glavu.

– Molim?

– Pre nego što obavestim policiju o ovome . . . možemo li da porazgovaramo?

– O čemu? – nervoznim prstima zapalila je novu cigaretu umesto one tek ugašene.

– O nama.

Uzdahnula je, duboko.

– Bojim se da ovo nije najpogodniji čas za to, Harolde. Premorena sam, uzbuđena . . .

– Bojiš se da ne kažeš nešto zbog čega bi posle zažalila, je li? – tužno se osmehnu on. – Ne, ovaj razgovor ne вреди odlagati. Želim da čujem tvoje iskreno mišljenje . . . imamo li nas dvoje nekih izgleda ili ne . . . ?

Ona je ćutala, nervozno povlačeći dimove.

– Harolde . . . to zavisi od mnogo čega. U ovom trenutku zaokuplja

me veoma važna stvar ...

– Kakva?

– U pitanju je i ovo što se dogodilo sa Đinom ... Sevidžom. Harolde ... molim te da ne zoveš policiju. Niti da o ovome bilo kome kažeš i jednu reč ...

Intelligentni pogled mladog lekara ispitivao je njeno lice, zapažajući senke kojih tu nije bilo preveoma kratkog vremena. »Ovo nije Kerol koju sam poznavao«, pomisli s tugom u srcu; izmenila se ... ali je sada sigurnija u sebe i ... izazovnija, ženstvenija ...«

– Reci mi bar jedan dobar razlog za to – izgovorio je čvrstim glasom. Ona izbeže njegov pogled.

– Ne mogu ... sada ne mogu, Harolde, ali uskoro ... kada se sve ovo sredi, obećavam da ću ti ispričati sve. Važi?

Naglo je ustala i zaobišla sto, gnječeći u prolazu cigaretu. Stajala je pred njim, vitka i izazovna, poluotvorenih vlažnih usana. Kroz tanku majicu naslućivale su se čvrste bradavice njenih grudi koje su se uzbuđeno pokretale u ritmu disanja.

– Kada? – promuklo upita lekar.

– Ne znam još tačno ... za nekoliko dana ... oh, hvala ti, Harolde!

Bacila mu se u zagrljaj i nežno ga poljubila, a onda mu pritiskla glavu na grudi, potiskujući ga svojim telom prema naslonu fotelje.

– Oh, Harolde ... tako te želim ... a sada nemamo vremena

za to ...

Bol u predelu dijafragme bio je užasan, ali je Harold Morison skupio svu snagu i stisnutih zuba odgurnuo od sebe to poželjno, čvrsto telo.

– Neću obavestiti policiju, Kerol ... nije potrebno da odigraš scenu zavođenja. Bar sa mnom ... ostavi nešto za poslovne prijatelje svoje firme ... ili za mister Svitvotera. Verovatno je to bio uslov da dođeš do posla, zar ne? A ovaj kožni kauč veoma je udoban ...

– Harolde!

Bleda u licu, sa ogromnim očima povukla se nekoliko koraka, drhteći čitavim telom.

– To nije istina!

On se uspravio, mirnim pokretima ispravljajući zgužvani kaput i osvrćući se da potraži svoju torbicu.

– To me i ne zanima, Kerol – reče tiho. – Što se mene tiče, mogla si spavati sa pola Los Angelesa.

Poslovno je klimnuo glavom i zatvorio za sobom vrata. Devojka je ostala nasred prostorije, buljeći za njim. Usne su joj se grčile u ružnoj grimasi ... prezira, mržnje?

– Upalilo je?

Roland Svitvoter stajao je na vratima i zabrinuto gledao u nju.

– Jeste – uzdahnu ona vraćajući se do fotelje u koju je umorno pala. – Nije pozvao policiju, ali ...

– Misliš da se može predomisлити?

Ona zamišljeno klimnu glavom.

– Mogućnost je mala . . . ali ipak postoji. Šta da radimo?

– Ne brini – samouvereno se osmehnu Svitvoter. – To već prelazi u moj delokrug, devojčice. Tvoj lepi doktor će čutati, videćeš . . .

– Ne misliš valjda . . . Roli!

– Bebice, ne budi šašava! – sada je stajao nadnet nad njom. – U pitanju su milioni . . . za tebe i za mene! A tebi do njega ionako nije stalo.

»U pravu je«, rezignirano pomisli ona. »Tako je najbolje . . .«

Jedva je i osetila Rolijevu ruku koja se sklopila oko njene dojke. Prepustila se njegovim milovanjima otvorenih, praznih očiju koje su gledale nekud kroz tavanicu . . .

* * *

Šef lagano izvlači iglu iz ženine ruke, sa njemu karakterističnom preciznošću pokreta. Na njenom licu ne pomeri se nijedan mišić, i dalje je spavala dubokim, čvrstim snom. U ovom trenutku bi jedino lekar mogao utvrditi da je ona, trenutak ranije, neosetno prešla granicu između života i smrti.

Džou to nije bilo potrebno, jer je ovaj prizor video već mnogo puta. Koliko, pitao se. Deset, dvanaest, četrnaest . . . I ko zna koliko će još puta videti način na koji se Šef oslobađa zamorčića koji mu više nisu potrebni.

– Može, Džo.

Klimnuvši glavom, Džo stavlja svoje raštimovano telo u pokret. Kolica, na koja je ponovo prebačeno ženino telo, bešumno klize prema debelim čeličnim vratima delimično skrivenim paravanom. Vrata se lenjo, ali poslušno otvaraju na pritisak jednog dugmeta i kolica nestaju u mračnom prostoru iza njih. Džo se nagine i nešto petlja unutra; trenutak kasnije kolica se izvlače napolje, ženino telo ostaje iza ponovo zatvorenih čeličnih vrata.

– Može, Džo – ponovo kaže Šef, ne okrećući se. Njegovi prsti hitro prebiraju po sadržaju fioka, razvijaju hartije, vraćaju ih u fioku ili slažu na urednu gomilu nasred stola. – U stvari, ne . . . sačekaj trenutak.

Džo strpljivo stoji uz vrata sa rukom kraj velikog crvenog prekidača. Šef prilazi sa hrpom hartije u rukama.

– Otvori.

Šum teškog metala koji klizi po ležajevima, jednom, drugi put.

– Sad može.

Čak ni debela čelična vrata ne mogu potpuno da priguše huk vatrene stihije koja sada besni iza njih. Džo još uvek zna šta se događa. Za jedno petnaestak minuta plamen će biti ugašen, automatski. Kada se peć ohladi, negde sutra u ovo vreme, on će ući i počistiti malo sivog pepela neugodnog mirisa. Onda će taj pepeo

prosuti u kanalizaciju i sprati vodom. Vrlo jednostavno.

– Hajde, Džo! – Šef je iznenada nestrpljiv i to ne liči na njega. Iz šume kablova nervoznim rukama odvaja jedan uređaj veličine starinskog radio-aparata i oprezno ga premešta na sto. Odbačene kablove prezrivo gura nogom u stranu.

Džou iznenada počinje da sviče.

– Šefe . . . gotovi smo?

– Kutiju, Džozefe!

Klimajući glavom, Džo sa poda dohvata kutiju do polovine ispunjenu sitnim zrnima stiropora i stavlja je na sto pored uređaja.

– Izbaci zrnca napolje, jedno polovinu . . . – komanduje Šef nape- tim glasom. – Ne tako, glupane! Trebaće ti opet posle! Skupi to što si prosuo na pod!

Nekoliko minuta kasnije uređaj je u lakoj drvenoj kutiji, kao u gnezdu, sa svih strana pažljivo obložen zrnima stiropora i Džo oprezno zakucava tanki drveni poklopac dok Šef oštrim pogledom prati svaki njegov pokret.

– Gotovo je, Šefe! – sa olakšanjem uzdiše Džo.

– Vrlo dobro – osmehuje se Šef, ali se Džou u tom osmehu nešto ne dopada. Istina, Šefov osmeh nikada nije bio naročito privlačan, ali ovo sada . . .

– Vidiš li onu šemu tamo?

– Vidim – poslušno klima glavom Džo. Zalepljena na paravan stoji nova šema, mnogo prostija

od one ranije koja je, sa mnogim drugim hartijama, sada već odletela uz visoki dimnjak.

– Ja sada idem . . . imam poslovni sastanak. Poveži sve prema toj šemi, ali pazi da onu kutiju tamo sastaviš na kraju. Je li jasno? Treba li da ponovim?

– Sastaviti šemu – ponavlja Džo mičući obrvama – a ona kutija se priključuje na kraju. Jasno, Šefe.

– Vrlo dobro – zadovoljno govori Šef tapšući ga po ramenu. – Vrlo dobro, Džo. Kada to završiš, uključićeš struju na tabli i okrenuti prekidač . . . ovaj ovde, na samoj kutiji. Pazi, ne obrnutim redom!

– Jasno . . . razvodna tabla pa prekidač . . . nema greške, Šefe! – ceri se Džo.

– Odlično. Ja sada idem . . .

– Da ponšem kutiju do vrata – nudi se Džo, ali ga šef vraća pokretom ruke.

– Do viđenja, Šefe.

– Do viđenja, Džo.

Šef još jednom zastaje na vratima, nespretno petljajući jednom rukom oko brave. – Još nešto, Džo . . .

– Šta, Šefe?

– Ne moraš mnogo žuriti sa tom šemom . . . sastanak će potrajati malo duže, znaš.

– U redu, Šefe. Hvala, Šefe . . .

Vrata se sa treskom zatvaraju i Džo ostaje sam. Nekoliko trenutaka rasejano stoji na mestu gde se zatekao, buljeći u prazni paravan pred sobom, a onda sleže ramenima.

ma i nestaje u jednom uglu. Trenu-tak kasnije vraća se sa pobe-donosnim osmehom na licu, čvrsto stežući dopola punu flašu viskija.

– Rekao je da neće brzo doći – govori glasno kao da nekoga ube-đuje. – Je li tako rekao? Jeste, tako je rekao... Prema tome, Džo može malo da gucne, a da to Šef ne oseti... Ne voli nimalo viski, taj Šef. Šteta... onako fini čovek...

Nekoliko minuta tišine, prekida-ne samo prigušenim grgotanjem i uzdasima zadovoljstva.

– Fini, fini čovek – prihvata Džo prekinutu nit svojih misli. – I nije tvrdica, do đavola. Džo već ima lepu ušteđevinu – smejući se. – Jednog od ovih dana Džo će zamoliti Šefa da ga pusti na nekoliko dana i otići na Havaje... tamo ženske idu skoro gole, a ne kao ovde... i ne bune se kada ih gle-daš... naročito kada im pod prsti-ma zašušte dolari... Ha-ha-ha... Džo je lukav, stalno je uzi-mao pomalo one tečnosti što je Šef davao zamorčićima... ima već lepu zalihu, lepu zalihu...

Malo se klateći, Džo se usprav-lja i oprezno vraća viski u skroviš-te, a onda se zadubljuje u šemu.

– Da vidimo... hmm... ništa naročito... zašto odmah nije re-kao da jednostavno želi da priklju-či ovu kutiju na struju... Eh, taj Šef... ponekad je kao pravo dete, časna reč. Pa da... dva minuta posla za starog Džoa... a onda Havaji, zgodna ženska i malo one

Šefove tečnosti u ruku... sto puta sam gledao kako to Šef radi, nema greške... a onda ćemo vo-diti ljubav... lepo... te žene su najbolje kad spavaju, do đavo-la... onda čute i miruju i tople su... nijedna više neće reći »haj-de, Džo, šta radiš, Džo, trapavko jedan... nisi ti nikakav muškarac, Džo... ti nisi ni za šta, Džo, bolje da se ubiješ«... Kučke, pokaza-će vama Džo šta je muškarac, po-lako...

Šema je zaista veoma jednos-tavna i Džo prilično sigurnim po-kretima razvlači kablove i priklju-čuje zagonetnu kutiju, veličine ku-tije za cipele, sa dva kontakta i jednim jedinim prekidačem.

– Čemu li ovaj đavo služi? – pita se glasno, ne naročito zaintereso-van. – Hm... sve je u redu. Znači, sada razvodna tabla pa ovaj pre-kidač ovde...

Vraća se sporim korakom do kutije, vukući noge po betonskom podu.

– Do đavola, izgleda da sam preterao sa onim viskijem – gunda vrteći glavom. – Ne bi bilo loše malo da odspavam, Šef neće još...

Džo nikada nije doznao šta se nalazi u tajanstvenoj Šefovoj kuti-ji...

Pokret prekidača aktivirao je eksploziv u njoj, ali je smrt stigla prebrzo da bi Džoov spori mozak dospeo da analizira šta znači ble-sak koji mu je trenutno sažegao

očni nerv. Tutnjavu eksplozije, plameni jezik koji se podigao iznad oniske zgrade sa visokim dimnjakom u obično mirnom predgrađu Los Angelesa, prasak i munje s kojima su se kidali debeli vodovi visokog naponu, ništa od toga Džo više nije ni video, ni čuo.

Kada su prve vatrogasne sirene zaurale oko ostataka zgrade, Džo je bio mrtav već desetak minuta.

Daleko odatle, u gradu, Šef neupadljivo baci pogled na skupoceni zlatni časovnik. Dobro je poznao svog vernog pomoćnika... do sada je već svakako završio zadati posao... što je značilo da nema više nijednog živog svedoka Šefovih eksperimenata...

* * *

Endi Mekbrajd nervoznim pokretom dodirnu dugme kojim se isključivao televizor. Crnokosa, punačka žena, koja je na divanu dremala kraj njega, se trže.

– Šta je, Endi? Hoću da gledam film...

– Kakav film, do đavola! – zareža on. – Samo spavaš... bolje mi donesi još malo viskija. I leđa... vidiš da se ovaj istopio!

Zevajući, žena skliznu sa divana, ne trudeći se da zakopča svilenu kućnu haljinu. Ispod oka je pogledala u Endija, ali on ovoga puta, začudo, nije obratio pažnju na zrele, pune grudi koje je izložila

njegovom pogledu. Ljutito se napučivši, ona odšeta do bara, njišući kukovima.

– Večeras si mnogo pio, Endi...

– Pa šta?

– Ništa. Znaš da ti viski ne prija... tvoj čir...

– Ostavi ti moj čir na miru. Endi Mekbrajd u svakom slučaju neće umreti u krevetu, u to budi sigurna!

– Endi... – prekorno šapnu ona.

– Ne govori tako, zaboga!

»Ne govori tako!« – naruga se on žedno grabeći punu čašu koju mu je dodala. – A kako da govorim? Šta si drugo očekivala?

– Drugo? – visoka žena bujnih oblina na trenutak zastade poluzatvorenih očiju. – Ne znam... da odemo nekud?

– Na primer?

– Šta ja znam... Meksiko... Južna Amerika... Evropa.

S grimasom bola na licu, crvenokosi protrlja želudac, ali ga to nije sprečilo da do kraja iskapi novu čašicu viskija.

– Lorna, razmišljanje ti nikada nije bilo jaka strana i zato nemoj uzalud da se trudiš...

– Zašto, Endi?

On bespomoćno mahnu rukom.

– Posle svega ovoga, ne bi mi dopustili da se povučem, do đavola. Previše toga znam... što je najgore – dodade smrknutog lica – i ruka je počela da me izdaje. Onaj žaca danas... nije mrtav, proklet bio!

– Endi! Zaboga, pa on te je prepoznao!

– Pa šta? PolICIJA ne zna za ovaj stan... u stvari za njega zna samo Gardeli.

– Nije tačno.

Glas, tih i miran dopro je od ulaza u kuhinju, ali tako iznenadno da je Endi Mekbrajd nekoliko trenuta bule oko sebe kao da ne veruje svojim ušima. Ovoga puta žena je reagovala brže od njega; okrenula se i vrisnula, pritiskujući ruke na usta.

Na tamnoj pozadini mračnog prolaza figura u potpuno crnoj odeći jedva se nazirala i pored svetlosti koja je dopirala iz dnevne sobe. I njeno lice bilo je crno i jezivo prazno, bez usta, nosa...

Bez očiju!

Čovek u crnom stupi korak napred i dopusti da svetlost padne na njega. Stjao je nepokretan, čudno opušten i istovremeno čvrst, temeljan... kao statua od mermera.

Endi Mekbrajd odmahnu glavom kao da želi da rastera izmaglicu ispred očiju. Lice čoveka bilo je skriveno tamnom kapuljačom sa dva uska proreza za oči, ali se ispod njih oči nisu videle, već ponovo ono isto strašno crnilo...

Bilo je to previše za ženine nerve. Nije mogla da objasni prizor prd sobom i zato je dozvolila da je strah savlada. Klonula je na pod, zgrčena kao fetus, prevrnutih očiju.

Njišući se, Endi Mekbrajd se lagano uspravi i duboko udahnu. »Prokletstvo, ovom tipu je uspelo da me uplaši«, prolete mu kroz glavu, »ali će mi platiti za to... niko neće uplašiti Endija Mekbrajda... a naročito ne nenaoružan čovek!«

Povlačio se korak po korak prema stočiću u uglu prostorije, grimasu straha na licu smenila je nada. Još samo malo...

Čelik pištolja iz poluotvorene fioke s poznatom lakoćom skliznu mu u šaku, prsti gotovo nesvesno otkočiše oružje velikog kalibra. Na licu Endija Mekbrajda zaigra pobedonosan osmeh.

– U redu! – reče oštro. – Ko si i šta tražiš ovde?

Čovek u crnom stupi još korak napred i Endi dozvoli sebi da ga pažljivije pogleda. Da, odeća je bila od glatke crne svile, priljubljene uz mišićavo telo, stopljena oko vrata sa kapuljačom koja je potpuno pokrivala glavu. Jedinu detalj koji je još mogao razaznati bio je širok kožni opasač oko pojasa.

Oči u prorezima se otvoriše i Mekbrajd se trže. Taj pogled bio je možda još strašniji od malopredašnje praznine...

– Hoćeš da znaš ko sam, Endi Mekbrajde? – glas ispod kapuljače bio je prigušen. I hladan. Mrtvački hladan. – Ja sam tvoja smrt.

– Ha!

Endi Mekbrajd nije žurio. Stegavši levicom članak desne ruke,

kao na streljštu, on pažljivo nanišani u glavu čoveka ispred sebe.

– Ostani tako . . . samo još malo – grozničavo je šaputao za sebe. – Samo čas . . .

Pucanj je potmulo odjeknuo u velikoj prostoriji. Endi Mekbrajd zinu i ruka s pištoljem pade niz telo.

Promašaj!

Sa zida iza nepoznatog još uvek se dizala prašina od udara metka, ali je on stajao kao mermerna statua. Endi Mekbrajd to nije mogao videti, ali mu je nešto nepogrešivo govorilo da se užasni protivnik ironično smeška ispod svoje maske.

– Proklet bio! – zajeca Endi.

Priprema za drugi hitac trajala je mnogo kraće. Naviknutim pokretom podigao je ruku i ispalio metak u telo nepoznatog, uveren da više ne može promašiti.

Opet ništa!

Novi oblačić prašine sa zida, odjek pucnja, oštar miris barutnog dima . . . i ono isto, nepokretno telo koje se smeši ispod maske . . .

Pištolj ispade na meki tepih iz opuštenih prstiju.

– Ti . . . ti . . . – mucao je Endi Mekbrajd povlačeći se unazad. Nije daleko stigao. Oslonio se čitavim telom uza zid, izdižući se na prste nogu kao da želi da se uspuže uz njega.

– Kako možeš ubiti svoju smrt, Endi Mekbrajde?

Smeh ispod maske bio je hla-

dan, bez tračka humora u sebi.

– Proklet bio! Proklet bio! – ponavljao je Endi, stežući pesnice. Usta mu se stisnuše u usku zverSKU crtu, ali on više nije osećao strah, već samo gnev, užasan gnev. O, da, znao je da neće umreti u krevetu . . . ali će zato učiniti sve što bude mogao da taj trenutak odloži!

– U redu! – reče duboko udahnuvši vazduh, stiskajući ruke da bi sakrio njihovo drhtanje. – Dodi da me ubiješ . . .

»Dodi«, dodao je u sebi. »Dodi . . . stari Endi ima još ponekog keca u rukavu . . .«

– Pre toga mi nešto moraš reći . . .

– O? – Endi podiže obrve. Prisustvo duha naglo mu se vraćalo. Naravno, kome bi bila potrebna njegova smrt? Sve što ovaj momak želi, to su informacije . . . a kada čovek nešto želi, s njim se uvek možeš pogađati. – Na primer, šta?

– Zanima me kome si predavao ljude koje je tvoja banda otimala po gradu.

– Ništa više? – isceri se Endi. Pogledom je merio rastojanje do pištolja na podu. – Pre svega, ko kaže da sam to ja učinio?

– Ime, Endi. I adresa.

– Ne.

Endi Mekbrajd dreknu, više od straha nego od bola, iako mu je glava od snažnog udarca tresnula o zid tako da mu je u ušima zazu-

jalo. Čovek u crnom u deliću sekunde, neuhvatljivom deliću sekunde, prešao je onih sedam-osam jardi koje su ih razdvajale...

– Dakle?

»Ostao je blizu«, mislio je Endi Mekbrajd. »Suviše blizu...«

Udarac desnicom bio je brz, precizan, snažan. Čovek u crnom pomerio je glavu i Endijeva ogromna pesnica prohujala je pored nje.

– Još nisam ništa čuo – opet onaj ledeni glas.

Endi Mekbrajd sa nevericom odmahnu glavom.

– Ti... ti nisi čovek...

– A ti misliš da si čovek, Endi Mekbrajde? Da li si znao šta se događalo sa tvojim žrtvama?

– Nisam...

– Ubijane su. I ti to znaš, Endi.

Crvenokosi prezrivo odmahnu glavom.

– Niko još nije otkrio nijedno telo, zar ne?

– Tačno. I niko ne može biti osuđen za ubistvo, ali to važi za okružnog tužioca. Za mene ne, Endi. Ime i adresa.

– Ne.

Snažno telo pribilo je Endija uza zid tako da je jedva disao. Jednom, da samo jednom rukom, užasnuto shvati Endi, protivnik je prikovao obe njegove kao u čelične mengele. Druga ruka stezala se oko njegovog vrata.

Deset sekundi... dvadeset... minut...

Endi Mekbrajd prestade da se koprca i svu svoju snagu usredsredi na to da kroz stegnuto grlo uvuče vazduha... samo trag... samo jedan molekul vazduha... vazduha...

Klešta oko njegovog vrata popustiše i on pade na kolena. Svaki udisaj nanosio je užasan bol i on promuklo zaurala.

– Dakle?

– Hoćeš li me ubiti ako ti kažem? – prostenja s mukom.

– Da.

Endi pogruženo klimnu glavom. Glupo pitanje... već dugo je znao da se ovaj susret može završiti samo njegovom smrću...

– Ubićeš i... njega?

– Da.

Usne Endija Mekbrajda razvukoše se u gadan osmeh.

– Ništa bolje nije ni zaslužio... đubre... Kertis Marangon...

– Gde mogu da ga nađem?

– To ćeš morati da pitaš mog šefa, Gardelija. Marangon je od njega preuzimao robu.

– Ne robu, Endi. Ljude.

– Svejedno – bolno se cerio Endi Mekbrajd. Bol u njegovom želucu postajao je sve snažniji. Na pamet mu pade apsurdna pomisao... Uskoro više neće osećati taj odvratni bol... Podigao je navise zakrvavljene oči.

– Ko si ti?

– Ja sam... NINDA!

Udarac prstima desne noge nije delovao snažno, ali su oni kao če-

lično sečivo probili kožu, razneli grkljan i prekinuli kičmu Endija Mekbrajda. Ninda i ne pogleda zgrčeno telo pod svojim nogama. Okrenuo se i, nečujno kao senka, nestao na istoj onoj strani odakle je i došao.

* * *

– Kako je, Veste?

Detektiv Vestkot s naporom podiže teške kapke. »Prokleti doktori«, prolete mu kroz glavu, »konačno su me šćepali u svoje šape... sad im se neću tako lako izvući...«

Belina sobe oko njega još uvek je plivala u sivoj izmaglici i on zatrese glavom ne bi li je rasterao. Zastenjao je od oštrog bola u grudima.

– Ko je to?

– Harli, do đavola! Šta ti je? Nisi dobio metak u glavu, nego u pluća!

Vestkot se oprezno nasmeja. Poznato lice polako se pojavi iz magle; lice natmureno i zabrinuto.

– Naredniče – začu se drugi, ženski glas, hladan i oštar – rekla sam već da pacijent nije u stanju da govori!

– Mogu – prostenja Vestkot. – Dajte mi samo malo vode...

Nekoliko kapi vode osvežiše mu gorka usta i do kraja rastera maglu ispred očiju.

– Sad pitaj šta hoćeš, Harli... znam da nisi došao da pogledaš

kako mi je...

– A i zašto bih? Do đavola, mi padamo s nogu, a ti se ovde izležavaš u čistoj postelji, a oko tebe lebde anđeli! I zbog čega to... zbog rupice u plućima! Prokletstvo!

– Naredniče, obratite pažnju na jezik! – opet onaj isti oštri glas. – I ne zamarajte pacijenta!

Vestkot okrete glavu. Pored njegove postelje stajala je visoka, vitka žena u beloj odeći. Ispod ljupke kapice izbijali su uvojci plave kose uokvirujući lice sa punim usnama i toplim, plavim očima koje su govorile suprotno od njenog hladnog glasa.

– Sestro – isceri se Vestkot – izbacite ovog majmuna ovde, pa dođite da mi izmerite puls...

Sa lakim iznenađenjem, on shvati da je ona pocrvenela i skrenula pogled, praveći se da nešto posluje oko ormančića kraj kreveta. Bespomoćno je pogledao u Harlija koji se cerio.

– Rekoh ti, andeo... nego, da predemo na posao, dobio sam samo pet minuta za razgovor s tobom. Ko je pucao na tebe?

– Endi... Mekbrajd.

– Do đavola...

– Zašto? I ti si mislio da je mrtav?

– Mislio? On **jeste** mrtav, Veste!

– Znam! To mi je i Filmor rekao... a malo kasnije Endi Mekbrajd mi je sručio olovo u pluća... treba raspisati poternicu za

njim ... što pre ...

Harli bespomoćno odmahnu glavom.

– Čekaj, do đavola ... Endi Mekbrajd ubijen je noćas, u svom stanu.

– Tako ... to je već bolje ... – uzdahnu Vestkot. – Sestro, molim vas još malo vode ...

Ona mu pomaže da ovlaži usne, izbegavajući da ga pogleda u oči.

– Oprostite za ono maločas – prošaputa Vestkot, hvatajući je za ruku. – Sad shvatam da sam preterao ...

Nežna put plavuše ponovo se zarumene. Nije odgovorila, ali je pogled plavih očiju nagradio Vestkotov trud.

– Endi Mekbrajd – zamišljeno je ponavljao Harli, praveći se da ne vidi šta se događa pred njim. – Pa, bar smo njegov dosije konačno zaklopili ...

– Da li je utvrđeno da je imao veze sa otmicama?

– Otmicama? Endi? Otkud ti ta ideja?

– Dugačka priča – promrmlja Vestkot. Uostalom, uskoro će se pokazati da li su otmice prestale ili ne. Možda i ne ...

– Harli ... da li je bilo novih otmičaka?

– Nije – odmahnu policajac glavom – ali je zato bilo ubistava koliko hoćeš ...

– To nije ništa novo – promrmlja Vestkot. – Harli, umoran sam ... ako nemaš ništa protiv ...

– I to kakvih ubistava – mleo je Harli ne obazirući se na njegov protest. – Izgleda da su sada doktori na meti ...

– Doktori?

– Pa da. U razmaku od nekoliko sati ubijena su dva lekara.

– Droga?

– Ne verujem. Čist posao ... profesionalno obavljen. Doktori su stali na neki krupan žulj.

– Čudno ... – zamišljeno promrmlja Vestkot. – Tragova nema ...?

– Slabo – odmahnu Harli glavom. – Ljudi koji su živeli sami, jedan čak veoma mlad, neki Morison. Jedino što do sada znamo o njemu jeste da ima devojku. Zgodna mala, govorio sam s njom, sva je utučena. Radi na prilično zanimljivom mestu, »Nirvana Rekords« u Long Biču ...

– »Nirvana Rekords« ... nisam čuo za njih. Gde se nalaze?

– Setićeš se ... blok poslovnih zgrada. Baš pred njihovom zgradom ubijen je tvoj prijatelj Berigton. Paj n strit.

– Hmmm ...

Robert Vestkot nije verovao u koincidenciju. Skupljenih obrva, napeto je razmišljao, povezujući činjenice u mrežu koja je još uvek imala mnogo rupa, ali je davala bar početak jedne mnogo jasnije slike.

– Pa dobro, idem ja – umorno uzdahnu Harli. – Lomaks već čupa ono malo kose na glavi pitajući se gde sam ...

– Sačekaj – prostenja Vestkot. – Misliš da se takve stvari potpuno slučajno događaju u blizini »Nirvane«?

– U blizini? Pa doktor je ubijen skoro deset milja odatle!

– Svejedno... to ti je jedino što je zajedničko u oba ubistva – tvrdoglavo je govorio Vestkot. – Nešto mi govori da ta ubistva imaju veze... pa čak i taj drugi doktor. Ima li on neke veze sa »Nirvanom«?

– Ko će ga znati? – uzdahnu Harli. – Doktori po prirodi svog posla održavaju kontakt sa mnogo ljudi... šta misliš koliko će vremena i ljudi biti potrebno da to otkrijemo?

– Znam... na tvom mestu, Harli, ja bih uhvatio tigra za rep... u toj »Nirvanji« nešto se događa!

– Može biti... ali to nije moja briga! Lomaks je stvar predao Farthingu, a mene zadužio za otmice. Izležavaj se, lenštino, dok ti mi zarađujemo za hleb...

– Harli...

Policajac zastade na vratima.

– Molim, Veste?

– Kako je umro Endi Mekbrajd?

– Pitaš se nema li i to neke veze sa »Nirvanom«? – isceri se Harli. – Ovoga puta budi siguran da nema... iako je umro na proketo neobičan način... neko mu je udarcem razneo grkljan i gotovo otkinuo glavu. Sudski lekar mi je rekao da nešto slično nikada nije zabeleženo u Kaliforniji.

– Udarcem?

– Tako on kaže – sleže Harli ramenima. – Ja nisam bio tamo da gledam...

– Nije bilo svedoka?

– Endijeva ženska, neka Lorna Tsulidis ili tako nekako... grčko ime. Još je u šoku, pa ništa naročito nisu izvukli iz nje. Izgleda da je pomerila pameću... ponavlja da je ubica crn i da nema lica...

– Crn? Nema lica?

– Glupo, zar ne? – isceri se Harli. – Zdravo, Veste! I nemoj da žuriš sa oporavkom inače će te Lomaks opet upregnuti...

Narednik – detektiv Vestkot ostao je u postelji, buljeći u zatvorena vrata. Čelo mu se osulo sitnim graškama veoma hladnog znoja...

* * *

– Dobro jutro, devojke!

– Dobro jutro – procedi umorno Kerol, sa zavišću bacajući pogled na Adu koja je jutros prosto blistala. Do đavola, pre svega desetak dana izgledala sam deset puta bolje od nje... a sada, kao da se iznenada podmladila... I Roli! Prokletnik, svež, odmoran, izbrižan, odelo kao iz muškog časopisa.

Šta se to dešava sa mnom?

Dino...

Znala je odgovor, dugo, ali sve do ovog trenutka nije ga priznala ni samoj sebi. Taj čovek je cedio iz

nje i poslednje kapi snage, kao vampir. Već sedmi dan gotovo neprekidno je bdela uz njega, ispunjavala mu i najmanju želju, podnosila njegovu aroganciju, vređanje. Čak i udarce... Ipak, uspevala je da ograniči količine droge koju je uzimao, održavajući ga tako u dovoljno pristojnom stanju da može snimati i razgovarati sa novinarima.

– Još malo – šapnuo joj je Roli sinoć, dok su se žurno grlili pred samim vratima Đinovog apartmana. – Izdrži još samo koji dan bebiće, a onda će sve biti u redu. Samo da završimo snimanje te proklete ploče... posle toga Đino nam više neće biti potreban. Štaviše, ako se njemu nešto dogodi, biće to samo nova besplatna reklama... za nas!

Rok-časopisi, i ne samo oni, već su nekoliko dana najavljivali nešto što bi moglo biti ravno pojavi Bitlsa ranih šezdesetig godina, nešto slično novoj revoluciji već pomalo ustajalog sveta rokenrola.

A to novo stizalo je od Đina Sevidža, relativno poznatog, i od praktično nepoznatog producenta Rolanda Svitvotera i anonimne kuće »Nirvana Rekords« ...

»Ne znam«, zabrinuto je mislila Kerol. »Čula sam sav taj materijal... stotinu puta... nema tu ničega što bi prodalo stotinu hiljada primeraka, a ne one milione koje Roli pominje...«

Ipak, ostajao je još remiks, i

možda će tu iskrsnuti čudo kome se Roli nadao, ali...

Kerol skeptično zavrte glavom. Izgledi da dođe do onih obećanih miliona postajali su sve tanji...

»Kad smo već kod toga... moram zatražiti koji dolar na zajam od nekog... oni matori lešinari kao da su nešto predosetili, već danima nema nijednog...«

– Kerol! – javi se glas iz interfona. – Dođi odmah!

Ona umorno ustade, praćena Adinim radoznalim pogledom. I Ada... nema više onih intimnih razgovora kao nekada, i ona se nekako povukla u sebe. »Verovatno joj nije drago što sam tako brzo pokupila njenu raniju slavu...«

Svitvoter je uzbuđeno koračao po kancelariji, trljajući ruke. Lice mu je i dalje blistalo.

– Kerol! – osmehnuo se i dotakao je po obrazu. – Spakuj onu malu portabl pisaču mašinu, dosta hartije, indigo i ostalo... idemo na sastanak.

– Sastanak? Negde van grada?

– Svakako. U mirnoj, tihoj kućici pored okeana, bez telefona i televizora, tamo gde nas niko neće uznemiravati – veselo je govorio on. – Zaboga, dete, novinari nas ni časka ne ostavljaju na miru, a ljudi koji finansiraju poduhvat ne žele da se njihova imena vuku unaokolo... Sada ti je valjda jasno?

– Potpuno. Danas se potpisuje ugovor? – oprezno upita ona.

– Danas. Sem ako ne iskrсне

nešto neočekivano... ne verujem, ono glavno već je dogovoreno.

– Šta ako nas neko bude pratio?

– Neće – odmahnu Svitvoter glavom. – Uostalom, to nije naša briga, već Gardelijeva...

– Gardeli? – trže se Kerol. – Vlasnik »Meke«. Roli... pa svi znaju da on pripada Mafiji!

– To niko još nije dokazao, dete. Uostalom, kome on pripada, mene i ne zanima; važno je da pristaje da finansira naš poduhvat i to pod veoma povoljnim uslovima. Da nije njega bilo... – Svitvoter odmahnu rukom.

– Shvatam... Gardeli se pobrinuo da ukloni sve prepreke koje su se našle pred nama. Je li tako?

Svitvoterovo lice na trenutak se smrači i Kerol oseti strah od pogleda kojim je ošinuo. No to nije trajalo dugo i Svitvoter se ponovo široko osmehivao.

– Pametna si, bebice. Ali, znaš kako kažu... što manje znaš, to bolje!

Put Svitvoterovim kolima do Santa Monike trajao je duže nego što je Kerol očekivala; i pored uveravanja da ih niko neće pratiti, Roli je često menjao pravac, skretao pred semaforima trenutak pre nego što se svetlo promeni i na nekoliko velikih petlji vozio praktično ukrug, pre nego što produži vožnju u željenom pravcu. Stisnuta na zadnjem sedištu, Kerol je

ćutala. Neprestano se ježila od hladnoće, iako je dan bio topao, tražeći u ogledalu Rolijev pogled.

A on na nju nije obraćao pažnju...

Sa auto-puta skrenuli su na usku asfaltnu stazu ne obraćajući pažnju na krupan natpis: »Privatna svojina. Prolaz zabranjen«. Uostalom, natpis je tu stajao samo za upućene; neupućene je zaustavljala čvrsta čelična ograda pola milje dalje, duž koje su morali da voze otprilike još toliko.

– Kućica na obali, a? – nasmeja se Kerol. Kuća se, istina, jedva nazirala kroz gusto rastinje, ali je i to bilo dovoljno da shvati kako se u nju komotno može smestiti dvadesetak kućica kakve je zamišljala pri dolasku na ovo mesto.

Teška čelična rešetka sa oštrim šiljcima podiže se pred njihovim kolima, ali je i to bila samo varka. Druga rešetka, desetak jardi dalje, primorala je Svitvotera da zaustavi kola. Kerol u nedoumici pogleda u rešetku iza sebe koja se već spustila i blokirala izlaz unatrag.

Čovek koji je izbio iz zelenila, sa leve strane kola, imao je pušku u ruci. Nagnuo se da zaviri i Kerol se trže od njegovog hladnog, brutalnog pogleda. Ne progovorivši ni reči, čovek klimnu glavom i rešetka pred njim se podiže.

– Mislila sam da ovako nešto ima samo Fort Noks – procedi Kerol, paleći cigaretu. Ovo putovanje

joj se sve manje dopadalo.

Gardeli ume da čuva svoju kožu – osmehnu se Svitvoter krajičkom usana. Međutim, i njegovo lice više nije bilo tako vedro. Očigledno mu je na um pala pomisao o ishodu eventualnih nesuglasica koje bi mogao imati sa Gardelijem oko ugovora.

Grmlja oko staze je nestalo, i prostor ispred kuće pretvorio se u ogroman park ukrašen tropskim drvećem i šibljem. Svitvoter tiho zviznu kada su prošli pored bazena; ne bi ga se poštido nijedno olimpijsko borilište na svetu.

Staza za kola zaokružila je oko kuće i Svitvoter se zaustavio pred ogromnom terasom po kojoj su bile razbacane luksuzne garniture sa suncobranima. Nekoliko koraka dalje počinjao je pesak, a iza njega okean koji je danas svakako opravdavao svoje ime.

Ukočeni batler u elegantnoj livreji već je pritrčavao da otvori Svitvoteru vrata. Na Kerol nije obratio pažnju; njegov instinkt govorio je da ona, kao i on, pripada svetu služinčadi, a ne onima koji donose odluke i isplaćuju račune.

– Mister Gardeli? – upita Svitvoter, brišući čelo svilenom maramicom.

– Čeka vas u salonu. Ovuda, izvolite ...

Sitna Gardelijeva prilika jedva se razabirala u hrpi raskošnih detalja ogromnog salona. Sedeo je u uglu kožne klub-garniture i nat-

mureno posmatrao neke hartije.

– Sedite – nemarno dobaci kada su mu prišli. – Kamingz, posluži piće.

Neugodna tišina potrajala je nekoliko trenutaka i Kerol nervozno ispi svoju čašu viskija, smetena udaranjem kockica leda o kristal. Svitvoter se nervozno iskašlja.

– Marangon još nije stigao?

– Doći će.

Gardeli je i dalje preturao po hartijama, ne udostojivši ih ni pogleda. Na zidu salona sat iznenađajuć bučno otkuca dvanaest i Kerol se trže. Još jedna kola, videla je kroz ogromne prozore salona, zaustavila su se iza njihovih.

Gardeli sa uzdahom odgurnu hartije i ustade, natmureno gledajući u mirnu površinu okeana pred sobom, ruku zavučenih duboko u džepove kućne haljine od sirove svile.

– Marangon je stigao – primeti.

– Da – potvrdi Svitvoter. Čelo mu je i dalje bilo obliveno znojem.

– Bilo je krajnje vreme ...

– Nestrljiv si?

– Pa ... ne ... ne naročito ...

– Nema razloga. Sve će biti u redu – ljigavo se osmehnu Gardeli i prvi put otvoreno pogleda u devojku. – Tvoja sekretarica?

– Da. Mis Grej. Kerol Grej.

– Zgodna je – ravnodušno reče Gardeli. – Misliš da je zaista potrebno da bude ovde?

Svitvoter sleže ramenima. – Jako mi je pomogla u čitavoj stva-

ri... sem toga, ako budemo sa-
stavljali ugovor...

– Dobar dan, gospodo!

Čovek koji im je prilazio bio je
onizak, punačak, sa upadljivom
čelom ispod koje su sijale naj-
hladnije oči koje je Kerol ikada vi-
dela. Neupadljivu eleganciju nje-
gove odeće narušavala je gruba
drvena kutija koju je pobožno no-
sio pod rukom.

– Ah... Marangon – osmehnu
se Gardeli. – Najzad smo komplet-
ni i možemo da pređemo na stvar.
Međutim – on se okrete devojci –
za sada nam nećeš biti potrebna,
mala. Videla si gde je bazen?
Okupaj se, ako više voliš slatku
vodu od slane... Kamingz će te
poslužiti ako nešto budeš želela.

Kerol baci pogled prema Svitvo-
teru, ali je on buljio u tepih pod
svojim nogama. Klimnula je gla-
vom i uspravila se, osećajući da
joj kolena drhte.

– Dobro dete – osmehnu se
Gardeli. – I nemoj da se uzbuđuješ
zbog kostima, Kerol. Možda i nas
trojica siđemo do bazena kad nam
dosade naši poslovni razgovo-
ri...

* * *

– Ustaj!

Tabasko Pit nešto progunda i
okrete se na drugu stranu, ali ga
Lesli ščepa za rame i ponovo ok-
rete sebi.

– Ustani, Pite. Imamo posla.

– Na taj trik ti neću nasesti –
progunda mladić. – Nedelju dana
se samo izležavamo i skitamo po
gradu, a ti baš danas pronalaziš
neki posao kad se meni spava...

– Šta mogu kad stvari tako stoje
– nasmeja se Lesli. – Hajde, doru-
čak je gotov... Sumiko te čeka.

Tabasko sa uzdahom spusti
noge na pod, tražeći pogledom
odeću. – Prokletstvo, noćas sam
preterao...

– Jesi.

– Šta mogu kad mi je bilo
dosadno. Kakav posao je u pita-
nju?

– Pronašao sam Marangona.

– Ozbiljno?

– Zašto bih te lagao, do đavola?
Danas ima sastanak sa Gardeli-
jem u Santa Moniki, to sam uspeo
da proključim.

– Veliki šef još uvek nema pove-
renja u tebe, a? – nasmeja se Pit
navlačeći uske farmerke.

– Gardeli je oprezan tip. Nedelju
dana je suviše kratko vreme da bi
počeo potpuno da mi veruje. Uos-
talom, video si šta sam do sada
radio kod njega: dve noći dežur-
stva u Santa Moniki, tri dana u
»Meki«, jedan jedini put vozio sam
ga na neki nevažan sastanak u
gradu.

– Kako si onda doznao da će se
sastati sa Marangonom?

– Prisluškivao sam.

– Na vratima? – nasmeja se Pit
sa nevericom. – Hajde, Les...
znam kako ljudi njegove vrste

vode računa o zvučnoj izolaciji.

– Ti zaboravljaš s kim imaš posla? Moj sluh je nešto bolji od prosečnog, Pite. Hajde u kupatilo i natrag! Duga je vožnja do Santa Monike.

– Uhvatićemo Marangona?

– Još ne. Dobiće samo malo upozorenje...

Tabasko odmahnu glavom.

– Ponovo one tvoje gluposti... daješ mu priliku da umakne?

– Više mi ne može umaći.

Te reči su bile izgovorene čvrstim glasom i Tabasko sleže ramenima. Lesli je imao svoj stil, ponekad nerazumljiv čak i njegovom najboljem prijatelju.

Ipak, taj stil donosio je uspeh i to je u svemu bilo najvažnije...

– Vodimo li Sumiko?

– Danas ne. Dovoljno su upadljiva dva čoveka. Još kada je žena sa njima... a ženu je uvek mnogo lakše opisati nego muškarca, zar ne? Hoću da upozorim Marangona, ali ne i da otkrijem sve svoje karte, Pite...

– Ti si šef...

Pola časa kasnije, u brzim i neupadljivim kolima koja je Pit dan ranije iznajmio koristeći ime nećaka gradonačelnika Los Anđelesa, njih dvojica su najkraćim putem hitali prema Santa Moniki. Lesli je dobro poznao položaj Gardelijeve vile i sve prilaze; kao jedan od njegovih »telohranitelja« imao je prilike da upozna sve jake i slabe strane sistema obezbeđenja koje

je Kerol Grej nešto ranije s pravom uporedila sa Fort Noksom.

Gardeli je zaista umeo da čuva svoju kožu...

Pod sigurnom Lesliejevom rukom kola su prošla pored natpisa koji je upozoravao da ulaze na privatni posed. Jedva smanjivši brzinu, Lesli oštro skrete ulevo, za dlaku pronašavši prolaz između dva drveta, tako da Pit uzbuđeno kriknu.

Još nekoliko pažljivih pokreta volana i kola zastadoše u skrovištu od žbunja, zaklonjena od pogleda sa puta.

– Mogao si me bar upozoriti – progundala besno Pit. – Ili si namerno hteo da me uplašiš?

– Namerno. Zadremao si, a to ne smeš, Pite. Ovi ljudi su opasni.

– Do đavola, ti si tu – pravdao se njegov partner.

– Tačno, ali se zbog toga ne smeš opuštati. Nijednog trenutka, Pite. Zbog sebe. A i zbog mene.

– Znam.

Lesli se osmehnu.

– Znam da znaš. Ostaćeš ovde, ali budi oprezan. Gardelijevi ljudi ponekad patroliraju unaokolo, uglavnom noću, ali nikad se ne zna...

– A ti?

– Idem unutra.

– Preko ograde? Sam si mi rekao da je kroz žicu na vrhu puštena struja!

– Ići ću na kapiju.

– Neće te pustiti.

– Videćemo.

Izašavši iz kola, Lesli proveri nekoliko sitnica skrivenih u opasacu njegovih farmerki i pod nešto preširokom košuljom kratkih rukava. Trenutak kasnije izgubio se u zelenilu, a Pit je zbunjeno žmirkao buljeći u mesto gde se nalazio samo delić sekunde ranije.

Slegao je ramenima i udobnije se namestio u sedištu. Ovo će malo potrajati...

Za to vreme Lesli je bešumno klizio kroz grmlje, ispitujući ostrim pogledom prostor oko sebe. Njegov neverovatni smisao za orijentaciju nije ga izdao ni ovoga puta; zastao je nekoliko stopa od mesta gde je asfaltna staza stizala do kapije.

Znao je šta se nalazi iza kamuflaže od grmlja sa leve strane: mala, uredna kućica u kojoj neprestano dežuraju dva naoružana i oprezna čoveka, kontrolišući uređaj za pokretanje dvostruke rešetke.

Naravno, kao i svi ljudi pod krovom, sa četiri zida oko sebe, i oni žive u iluziji da ih ništa ne može iznenaditi; možda je to čak rasno sećanje na one duboke, zaklonjene pećine u koje spolja nije mogla prodreti nikakva opasna zver...

Desnom rukom je otkopčao košulju i ispod nje izvukao usku platnenu vrećicu. Bez oklevanja je zavukao ruku u njen otvor i ponovo je izvukao sa nečim živim što se uvijalo među prstima.

Zmija!

Mala ljupka koralna zmija čiji je ujed smrtonosan...

Suženih očiju Lesli je proučavao zid od zelenila pred sobom. Prorez za osmatranje nalazi se tačno onde...

Ruka se podigla i zamahnula i zmija je poletela kroz vazduh i nestala među zelenilom, odakle je trenutak kasnije dopro krik užasa. Leslijeve usne raširiše se u osmeh.

Preskočiti rešetku bila je dečja igra za njegovo mišićavo telo. Bešumno je pao na stazu i već bio u zaletu za novi skok, preko druge rešetke; jedinog mesta u ogradi koje nije bilo zaštićeno i električnim vodovima visokog napona.

Zastao je, ponovo u zaklonu žbunja, da vidi šta se dogodilo sa čuvarima.

Iz kućice nije, posle onog krika, dopro više nikakav šum.

»Ipak su spori, užasno spori«, pomisli Lesli odmahujući glavom. »Gardeli će morati da potraži dva nova čuvara umesto ove dvojice...«

Pogladio je vrećicu pod košuljom u kojoj se nalazilo još nešto. Između njega i kuće neće biti više nikakvih prepreka, desetak minuta biće dovoljno da završi posao i vrati se istim putem... mora biti u svom apartmanu kada je Gardeli bude pozvao...

* * *

Kerol neodlučno zakorači u pravcu bazena, osećajući kako joj sunce peče lice. U glavi joj se vrtelo, popila je previše viskija na onoj odvratnoj praznoj terasi, čekajući da se završi Rolijev »poslovni sastanak«.

Poslovni sastanak! Gardeli je mafiozo, a onaj Marangon ima oči sadiste. Jadni Roli! Protiv njih nema šansi ni koliko pahuljica snega u paklu!

»Gardeli je od početka dao do znanja da je ovde on gazda«, grozničavo je razmišljala. Naravno, upotrebiće sva sredstva da povрати već uloženi novac i obezbedi još i debeo profit preko toga... Roliju i njoj ostaće samo mrvice...

– Prokleti bili! – reče glasno. Znoj joj se slivao niz telo i ona se odjednom oseti prljavom. Ne samo zbog znoja...

Blistave pločice bazena jasno su se videle u prozračnoj vodi i ona kleknu na ivicu. Prošla je raširenim prstima kroz vodu ostavljajući kratkotrajan trag na mirnoj površini.

Ispravila se i prkosno zbacila ono malo odeće sa sebe. Gardeli hoće da je vidi nugu; pa šta?

Neko se nalazio u grmlju i gledao je. Trgla se i okrenula na tu stranu čitavim telom, pokrivajući rukama grudi. Strah... užasan strah...

U grmlju nije bilo nikoga. Nikakav pokret se nije video, lišće je

mirovalo na podnevnoj žezi.

»Učinilo mi se«, odmahnu ona glavom. »Ali, zbog čega i dalje osećam taj užasni strah? Prsti kao da su mi od leda...«

»To su tvoji nervi, Kerol Grej«, čvrsto reče sebi. Sve je u redu i nemaš čega da se plašiš.

Ukočeno se osmehnuvši, devojka skliznu u toplu, čistu vodu, lako zamahujući rukama. Plivanje joj nije prčinjavalo nikakvo zadovoljstvo ipak...

Izvukla se na ivicu bazena, prepuštajući telo toplom suncu. S čežnjom je pogledala u pravcu terase. Prijao bi joj još jedan viski...

– Divno, divno!

Gardeli je stajao tamo, sa časom u ruci i cerio se, pokazujući pravilne, bele zube. Korak iza nje stajali su Roli i Marangon. Rolijevo lice bilo je crveno od napora i ona ga pažljivo pogleda. Gle, on ipak izgleda zadovoljan... Jedino joj Marangonove prazne oči ništa nisu govorile i ona brzo skrete pogled sa njih.

Prilazili su joj lagano, ne skrivajući divljenje i ona se proteže na ivici bazena. Sunce je prijalo... i ti pohotni muški pogledi...

– Niko od vas nije se setio da ponese i meni piće! – reče prekorno. – Džentlmeni...

– To ćemo lako ispraviti – isceri se Gardeli. – Kamingz!

Batler je već prilazio sa ogromnim poslužavnikom na rukama koji je položio na stočić pored ba-

zena. Prineo je stolice i malo pomerio suncobran, a onda nestao na Gardelijev neupadljivi znak rukom.

– Danas je baš toplo! – uzdahnu Roli, popuštajući kravatu pod grlom. – Možda izlazak napolje nije bio najbolja ideja . . .

– Gluposti! – teatralno je uzvikivao Gardeli, šireći ruke. – Posao je gotov, sada možemo i da se opustimo! Je li tako, draga? – dodao je nežnijim glasom dodajući joj čašu sa ledenim pićem. Oči su mu besramno klizile po njenom nagom telu.

– Zaista, Roli, zašto se ne ras-komotiš? – nasmeja se Kerol. – Evo, naš domaćin daje primer!

Gardeli je zbacio kućnu haljinu i ostao samo u crnim kupaćim gaćicama, otkrivajući mršave noge sa gustim crnim maljama. Začudo dlake na grudima bile su mu sede.

»Boji kosu«, pomisli Kerol. »Matorijarac, zaista mu je uspelo da izgleda mlađi nego što jeste«.

Svitvoter je već skidao sako i zbacivao košulju vlažnu od znoja. Ostao je ipak u svetlim pantalonama, zadovoljivši se da se izuje i bosa noge spusti u bazen, oprezno zavrnuvši nogavice.

– Ovo mi se već više dopada! – zadovoljno je izjavio. – Šta je s vama, Marangon? Nije vam vruće?

– Ne.

Kerol lagano ustade i proteže svoje savršeno telo. U ovom tre-

nutku zanimala je samo reakcija tog tajanstvenog Marangona. Sa lakim uzdahom pala je u pletenu naslonjaču i srknula piće iz čaše.

Marangon nije reagovao. Štaviše, nije čak ni pogledao u njenom pravcu.

»Prokleti evnuh«, pomisli ona s gnevom. »Ili homoseksualac . . . Baš me briga!«

Vreme je odmicalo, uz dobro piće i laku zakusku koju je Kamingz pažljivo servirao u srebrnom priboru za jelo. Vrućina i viski činili su svoje; Svitvoter je kolutao očima, a Kerol se glasno kikotala, stežući butinama pohotnu Gardelijevu ruku. Već odavno su bili na ti – ne računajući Marangona koji se i dalje ponašao kao automat i pravio im društvo sa vidnim izrazom dosade na licu.

On je prvi i primetio čoveka koji je neodlučno zastao na drugoj strani bazena.

– Jedan od vaših ljudi, Gardeli – upitao je hladnokrvno. Gardeli se trže i povuče ruku sa devojčinih grudi.

– Šta je, do đavola, Toni? – zaurla. – Koliko sam puta rekao da me ovde ne smete uznemiravati?

– Gazda . . . u glasu čoveka osetio se strah. – Daf i Rolins, na kapiji . . . mrtvi su!

– Šta?!

Čovek proguta pljuvačku i potvrdi glavom. – Mrtvi . . . obojica . . .

– Kako, prokletstvo?

– Ne znam . . . ali se Horhe kune da je to od ujeda zmije . . . užasno izgledaju, zaista.

– Zmije! Do đavola, ovde nema zmija! Nikada nije bilo zmija!

Toni sleže ramenima. Najteži deo svog zadatka je obavio i prekinuo gazdu u jednoj od njegovih orgija. Ostalo je sada već bio Gardelijev posao . . .

Psujući kroz zube, Gardeli počeo da navlači kućnu haljinu, nikako ne uspevajući da pogodi rukav. Svitvoter je ozbiljnog lica zakopčavao košulju, a oči su mu kružile po okolnom žbunju kao da očekuje da odatle svakog trenutka odjekne pucanj.

Pohitali su za Gardelijem. Svitvoter, sa još uvek zavrnutim nogavicama i sakoom pod rukom, naga Kerol, stežući odeću na grudi i Marangon, na začelju, kao da ga ništa od toga ne interesuje.

Kerol uzdrhta pred svežim talašom vazduha iz erkondišna. Navlačila je haljinu drhtavim rukama.

– Prokletstvo! – stenjao je Gardeli. – Zmija . . . ne mogu da poverujem . . .

– Mislim da je najbolje da se sada rastanemo – mirno predloži Marangon. – Pretpostavljam da će vaši ljudi pretražiti kuću i imanje, Gardeli. Mi bismo im bili samo na smetnji . . .

– Tako je . . . žao mi je što je ovako ispalo, ali . . . – Gardeli bespomoćno raširi ruke. – Ipak, više volim i zmije, pa makar i otrovne,

nego policiju u svojoj kući!

Marangon je prilazio stolu na kojem je stajao neki komplikovan uređaj pored sada prazne drvene kutije. Kerol je gledala za njim, pitajući se šta takav uređaj radi u ovom luksuznom salonu.

– Šta je ovo?

Po prvi put osetila je trag emocija u Marangonovom glasu. Trgla se i osetila strah. Strah kakav je osetila i u onom trenutku samoće pored bazena.

– Gardeli, ovo je neka neslana šala?

Kerol vrisnu i pokri rukama oči. Marangon se okrenuo njima. U visoko podignutoj ruci držao je za rep ogromnog sivog pacova čija je glava bila pretvorena u krvavu kašu.

Svitvoterov želudac nije izdržao. Zelen u licu, presavio se preko lakog stočića i povratio obilni ručak na skupoceni tepih.

– Baci to! – zaurla Gardeli, okrećući glavu na drugu stranu. – Prokletstvo!

– Gde? – hladnokrvno upita Marangon.

– Kamingz!!!

Odmerenim korakom, kao da nosi najskupoceniju vazru iz Gardelijeve zbirke, batler nestade iz salona. Mrtvi pacov, čvrsto uvijen u servijetu, ležao je na njegovim raširenim dlanovima.

Marangon je spakovao uređaj u kutiju i pažljivo pričvrstio poklopac, a zatim obrisao ruke marami-

com.

– Moram da vam se izvinim, Gardeli – reče monotonim glasom.

– Moja malopredašnja optužba bila je preuranjena; vi i vaši ljudi niste mogli imati veze sa ovime.

Gardeli ga je gledao sa nerazumevanjem.

– Pa šta?

– U pitanju je veoma jasna opomena. Upućena meli lično.

– Opomena?

– Da na tankim usnama pojavi se bled osmeh. – Neko me je upravo osudio na smrt... Do vide-nja, gospođo, gospođice...

* * *

Lesli Eldridž je usredsređenim pogledom ispitao svako od gotovo hiljadu lica koja su pored njega prošla u najveću dvoranu »Meke«, analizirajući ih, upoređujući sa podacima koje je njegov mozak već zadržavao. Mnoga od tih lica nisu mu značila ništa, ali je bilo i dosta poznatih.

Vestkot, na primer. Još uvek bled, sa velikim podočnjacima, dobacio je zbunjen pogled kada je prepoznao Leslija. Ovaj mu je dao neupadljiv znak koji je značio »kasnije«. Plavušu koja je držala Vestkota pod ruku nije poznavao; u pamćenju su mu ostale samo krupne iskrene oči i opšti utisak: prijatna, zgodna, iskrena – prava žena za tog čoveka...

I devojka koju je nekoliko trenu-

taka posmatrao kraj Gardelijevo bazena, diveći se linijama njenog savršenog tela. Trgla se kada su se njihovi pogledi sreli i Lesli je shvatio šta se dogodilo: ona je posedovala haragei, iako slab, veoma nerazvijen... nikakvo čudo što je onda, kraj bazena, osetila njegovo prisustvo.

»Koliko je ona umešana u ovu stvar«, pitao se Eldridž. I najzad, koliko ima istine u onome što je reklama već danima bučno najavljivala: novo otkrovenje u svetu rokenrola... Dino Sevidž... »Nirvana Rekords«... nešto novo, veliko... Gardelijevo uloga je jasna: namirisao je profit, ali ko je Marangon i zašto su mu bili potrebni svi oni ljudi koji su nestali bez traga?

»Gardeli je dobro učinio što je upravo mene odabrao da večeras stojim na vratima«, mislio je dalje. Videću gotovo sve koji će ući u salu... i Marangona. Kada mi bude blizu pokušaću da osetim kakav je to čovek, shvatim njegove motive...«

Odbacio je sve misli od sebe, ispraznio mozak nastojeći da u sebe upije atmosferu ovoga mesta i oseti raspoloženje mase koja je polako ispunjavala salu. Sve je podsećalo na holivudsku premijeru; ogromni kristalni lusteri, televizijske kamere i mikrofoni unaokolo, hrpa foto-reportera koji su lovili slavne ličnosti po sali i sevali im blicevima u lice.

Iz gomile koja se još uvek vrtela

oko postavljenih stolova izdvojila se mlada devojka u svetlozelenoj haljini sa ogromnim dekolteom, ponosno isturajući velike, čvrste grudi. Lesli je zapamtio i njeno lice. »Uvek gladna ljubavi«, zabeležio je u svojoj memoriji.

– Zdravo! – dobacila je vrteći tanki lančić tašne oko prsta.

– Zdravo.

– Slušaj – ona se poverljivo nađe prema njemu, otkrivajući skoro potpuno grudi – video si ko je sve ušao?

– Da.

– Kažu da i Frenk Zapa ima pozivnicu... nisi ga video?

– Kako da ne.

Krupne zelene oči sevnuše i ona se pribi uz njega. – Zaista? Možeš li mi reći gde je?

– Ne mogu.

– Zašto? – ona ga iznenađeno pogleda.

– Zato što ne znam. Negde u sali, verovatno.

– Idi do đavola!

Lesli se osmehnu, prateći pogledom njenu usku zadnjicu koja se ljupko uvijala ispod haljine. »Navikla si da ti muškarci ugađaju, lutkice. Vreme je da se malo pomučiš i potražiš po sali tog tvog Frenka Zapu... ma ko to bio...«

Bacio je pogled na časovnik. Deset sati... uskoro će početi velika predstava.

Žamor u sali utišao se kada su ogromni lusteri počeli da se gase. Čitavu scenu postavio je neki

majstor svog zanata: u trenutku kada se ugasila i poslednja sijalica, u sali je zavladała mrtva tišina.

Krug svetlosti osvetleo je podijum i na njemu figuru i lice poznatog TV voditelja sa profesionalnim smeškom na licu. Znalo se već da će on voditi program i novine su već objavile priču o slavnom voditelju koji, eto, pristaje da pomogne prijatelju koji vodi malu, još uvek nepoznatu disko-kuću. Čisto prijateljstvo, tako retka stvar u ovom našem vremenu...

Lesli je bolje znao kako stvari stoje, voditelj je dugovao Gardeliju jednu uslugu; sam Lesli otišao je do njega da bi ga podsetio na taj dug.

Bilo kako bilo, njegovo ime garantovalo je kvalitet programu. Pozivnice su bile bukvalno razgrabljene...

– Dame i gospodo, dobro večer...

I njegov tekst bio je napisan majstorski, svakako u nekoj reklamnoj agenciji. Reči su tekle glatko, opijale, nudile i obećavale nešto neviđeno, stvarale pravo raspoloženje za ono što tek treba da dođe...

– A sada, dame i gospodo... Dino Sevidž!

Izvanredno dobro odmerenih pet sekundi tišine, a onda prvi taktovi klavira, još uvek u mrklom mraku. Onda se pridružio bas, namećući umereni ritam kome se klavir potčinio... gitare, oštro i

divlje, izazivajući uzdah u prepunoj sali...

Kao nekom čarolijom, upalili su se raznobojni reflektori koncentrišući svetlost na Đina Sevidža. Zanosnim glasom otpеваo je prvi stih, raskoračen, u uskim pantalonama, raširenih ruku, tako da mu je razdrljena košulja otkrila grudi prekrivene debelim lancem.

Vrisak u dvorani... vrisak oduševljenja, sreće, ljubavi...

I taj glas koji se uzdizao iznad svega toga, rasipajući sreću svakim svojim treptajem, svakim tonom klavira, mnogih gitara, bubnjeva... ritam je postajao sve brži, divljiji, primitivniji, namećući se ritmu kojim je publika reagovala svojim kricima...

Lesli Eldridž se trže, kao iz sna...

Šta se to događa?

Njegova nepogrešiva čula govorila su mu da je prošao samo minut i po objektivnog vremena; časak ranije bio je spreman da se zakune da Sevidžova pesma traje mnogo, mnogo duže...

To je to!

Čvrsta kontrola nad vegetativnim nervnim sistemom pomogla mu je da se odupre tom hipnotičnom utisku koji je ostavljala Sevidžova muzika. Duboko je udahnuo i osvrnuo se oko sebe.

Ljudi su se kao automati klatili na svojim sedištim, mnogi sa rukama podignutim uvis, kao da se mole. Svetlost koja se rasipala sa

scene pomogla mu je da pročita izraz njihovog lica: opčinjenost, srećni osmesi koji su podsećali na mnogobožacke rituale ljubavi i plodnosti...

Devojka u zelenoj haljini, ona koja je maločas govorila s njim, klećala je u blizini; strgla je gornji deo haljine sa sebe i čvrsto stiskala grudi, vrteći pomamno bokovima...

Zar je moguće da to ova muzika može da učini? Ako je to istina, onda je Sevidž zaista genije!

Pogledom je prešao po dvorani. Tamo, iza zid, upola skriven zavesom stajao je jedan čovek koji na sve to nije reagovao. Drugi malo dalje.

Obojica su rukama čvrsto stiskali uši...

»Neko je očigledno znao kakve će efekte imati muzika«, žurno je razmišljao Lesli, i preduzeo mere predostrožnosti da odabrani sačuvaju prisustvo duha.

Ne, muzika to nije mogla učiniti. Ne samo muzika...

Muzička potka kompozicije koju je Sevidž izvodio služila je samo kao osnova za vibracije koje su delovale direktno na ljudski mozak, stvarajući željena osećanja!

Užasno!

Lesli se strese, pokušavajući da zamisli društvo zavisno od muzike kao od droge; mrave čijim će se osećanjima komandovati, navoditi ih da nekoga vole, da nekoga mrze, da srećni pođu u ratove čiji

ih ishod nikada ne bi zanimao . . . ljude koji će živeti u svetu koji sa grubom stvarnošću neće imati ni najmanjeg dodira.

Marangon!

To je mogao biti samo on. Samo takvom čoveku mogla je pasti na pamet ova užasna zamisao.

Delovi mozaika uklopili su se u savršenu sliku u mozgu Leslija Eldridža. Sada je znao sve.

Uz sladak, prodoran zvuk orgulja koji je izazvao religiozni zanos, muzika se utišala. Na salu je ponovo pao mrak, ispunjen kolektivnim uzdahom sreće i zadovoljstva. Do Leslija je sa nekoliko strana doprlo iskreno jecanje, puno smirenosti i opuštanja. Svi su, kao u snu, ostali na svojim mestima.

Ne svi, ipak. Nekoliko ljudi se hitro vrtelo unaokolo, vredno poslujući. Lesli je pogledom pratio najbližeg. Navukao je ponovo haljinu onoj devojci na grudi i pomogao joj da ustane.

Kada su se svetla upalila, sve je, bar na prvi pogled, bilo u najboljem redu. Na praznoj sceni stajao je samo Đino Sevidž, ponizno oborene glave kao da čeka presudu.

– Đino!

Vrisak se razlegao kao po komandi i ljudi su ponovo zajecali, pružajući ruke prema usamljenom čoveku na sceni. Neki su pali na kolena kao pred Mesijom, drugi slepo jurnuli da se bace pred njega, da mu se potpuno predaju . . .

Teške rešetke pale su sa tavanice odvajajući idola od njegovih obožavalaca. Niko to kao da nije primetio.

– Đino! Đino! Đino!

Lesli s prezirom okrete glavu na drugu stranu. »Holivude, drži se«, pomisli. »Nova zvezda je rođena . . .«

* * *

Đino je teturao prema pozadini scene, Kerol je to uspela da vidi u avetinjskoplavoj svetlosti prigušene lampe iza kulisa. Potrčala mu je u susret . . .

– Kerol, glupačo! – siktao je Roli za njom. – Ne . . . upaliće se svetla!

Čitavim telom oslonio se na nju, tresući se kao u groznici. Nadljudskom snagom povukla ga je u zaklon u trenutku kada su lusteri ponovo počeli da se pale. Tih novih trideset sekundi tame i bili su predviđeni za to – da se Đino bezbedno povuče sa scene i da se u sali koliko-toliko zavede red.

Roli joj je priskočio u pomoć. Srećom, nijedno od onih novinarskih njuškala nije uspelo da se provuče do ovog mesta; Gardelijevi ljudi su zaista znali svoj posao.

– Vodi ga u sobu – šapnuo joj je na uvo. – I ne puštaj nikoga dok ti se ja ne javim. Ili Gardeli . . . Niko ga ne sme videti u ovakvom stanju.

Teturali su potpuno praznim us-

kim hodnikom i Kerol je počela da gubi snagu u trenutku kada su zatali pred vratima sa ogromnim natpisom »garderoba« i tradicionalnom zvezdom. Sa olakšanjem ih je otvorila i spustila Đina na pod, kraj samih vrata. Zatvorila ih je oštrim pokretom i navukla čvrste šipove.

Đino je sa poda gledao ogromnim, mračnim očima. Pobledele usne bezglasno su mu se pokretale, a lice bilo obliveno ogromnim graškama znoja.

– Odmah, Đino – promuklo mu je šapnula. – Odmah, dušo . . .

Iako su joj ruke drhtale, vešto mu je privezala gumeno crevo ispod zavrnutog rukava košulje. Injekcija je već bila spremna, tamo gde je i ostavila, u fioci stočića ispred ogledala.

Đino je sklopio oči i zadovoljno odahnuo. Snaga mu se dovoljno povratila da bi uz pomoć devojke uspeo da se dovuče do udobne fotelje u koju je klonuo sklopivši oči.

Kerol pređe umornom rukom preko čela. Možda je ipak trebalo da mu da punu dozu na koju je navikao? Ovako, uskoro će se probuditi, sa simptomima još gorim nego maločas . . .

»Biće vremena za to«, odlučila je, klonuvši i sama na kauč na drugoj strani prostorije. »Umorna sam . . . ah, kada bi mogla samo jednu noć da se naspavam kao nekada . . . da ustanem sveža, odmorna, puna optimizma, kao ne-

kada . . .«

– Glupačo! – naglas je prekorela sebe. – Šta još hoćeš?

Zaista, Roli je u dogovoru sa Gardelijem i Marangonom prošao čak bolje nego što je očekivala; posle ovoga što je večeras videla, nimalo nije sumnjala u tajanstvenu Marangonovu spravu koju je Roli priključio u studiju dok je radio remiks Đinove prve ploče za »Nirvana Rekords«. Đino Sevidž je zaista preko noći postao zvezda, ali to nije važno samo za njega. I ona sama, da, ona sama, mogla je postati to isto . . . naravno, ako sklopi ugovor sa Rolandom Svitvoterom kao producentom . . .

»A to će od sutra biti skupo, veoma skupo«, razmišljala je sa osmehom na usnama. Roli je inteligentan, odabraće zaista samo najbolje pevače i grupe u čiji talentat niko neće posumnjati . . . svako ko samo jednom čuje ploču »obrađenu« u njihovom studiju neće moći da joj odoli. Samo u Americi, koliko sutra, biće prodato pet miliona kopija Đinovog hita, prekosutra još toliko . . . Deset miliona . . . neka samo po jedan dolar od toga pripadne njima . . .

Da, tu su i Gardeli i Marangon, ali ipak . . . polovina od tri-četiri miliona dolara u narednih šest meseci nije malo za mladu i zgodnu devojkicu Kerol Grej. Zaboga, nije ona ipak tolika glupača, neko će pre ili kasnije otkriti o čemu se radi, ali će njen novac do tada vec

biti na sigurnom mestu, u nekoj stranoj banci. Kalifornija je divna, ali ima toliko drugih divnih mesta na ovoj planeti...

Kucanje na vratima bilo je tiho, ali se ona ipak trгла.

– Ko je?

– Roli.

Pritrčala je vratima i bacila mu se u zagrljaj. – Oh, Roli, bogati smo... uspeli smo!

Njegov pogled bio je ošamućen od sreće.

– Uspeli? To je slaba reč, Kerol, dušo! Sutra ujutru pola šou-biznisa u Americi klečaće pred mojim nogama i nuditi milione dolara za povlasticu da budem njihov producent... bio sam skroman kada sam pomenuo desetine miliona dolara... Gardeli je maločas hladnokrvno izbacio cifru od sto miliona... a čak i to je previše skromno!

Devojka se trže.

– Bojim se da ne zaboravimo na opreznost... dogovorili smo se da posao razvijamo polako...

– Nema potrebe – odmahnu on rukom. – Maločas sam razgovarao sa Gardelijevim advokatom; Korners, jedan od najboljih pravnika u Americi. On mi tvrdi da je Marangonova spravica potpuno legalna i da će, koliko sutra, otići da je patentira. Zamisli samo novac od otкупа prava na njenu proizvodnju!

– Šta je Marangon rekao na to?
– oprezno upita Kerol. Rolijevo raspoloženje sve manje joj se do-

padalo.

– Marangon? On uopšte nije ni došao večeras. Čudan tip, zar ne?

Kerol je nervozno šetala, povlačeći dimove iz cigarete. U prolazu baci pogled na Đinovo lice. Spavao je, ali se na njemu već ogleđao grč. Uskoro će se probuditi...

Svitvoter s leđa obavi ruke oko nje i čvrsto je privuče sebi.

– Kerol... kako si lepa! – pijano joj je dahtao u uvo, posmatrajući u ogledalu svoje ruke na njenim grudima. Prsti su nervozno ras-kopčavali tanku haljinu.

– Nemoj sada... Đino... može se probuditi! – izvi se Kerol u grču, ali je dodir njegovih ruku bio previše prijatan da bi mu se zaista mogla odupreti.

Posrnula je kada je povukao prema ležaju i pala licem na njega. Svitvoterove ruke zadigle su joj haljinu i on se bacio na nju, žedno joj ljubeći vrat. Sklopila je oči i pre-pustila mu se, uživajući u njegovim iskusnim pokretima.

– Požuri!... Đino... – šapnula je.

– Baš me briga! – dahtao je on.
– Ko je Đino? Nije mi više potreban... on je odigrao svoju ulogu!

Neka sila naglo je odvojila Svitvotera od nje i ona začu njegov preplašeni krik. Instinktivno se sklopčala kao da očekuje udarac i okrenula glavu.

Visok i snažan, sa užasnom ledenom maskom na licu, Đino Sevidž je stezao Svitvotera obema

rukama za grlo, podižući ga nadljudskom snagom od poda. Kerol vrisnu, kao fascinirana buljeći u prizor pred sobom. Njih dvojica bili su gotovo nepokretni, samo su Đinove ruke treperile od napora.

– Đino . . . ne . . . – promuca.

Prekasno. Telo Rolanda Svitvotera, groteskno izvijeno u napola spuštenim pantalonama klonulo je na pod. Đino Sevidž se okrete njoj.

– Đino . . .

Najpre je pomislila da želi da je uzme kada su njegove šake skliznule preko golih grudi.

Prekasno je shvatila poruku u njegovim očima. Čelični prsti sklopili su se oko njenog vrata . . .

Duboko uzdahnuvši, Đino Sevidž se uspravi i obrisa znoj sa čela, posmatrajući svoje delo. Zadovoljno je klimnuo glavom, nameštajući Kerol u pogodni položaj. Sa poda je bez napora digao Svitvotерово тело i malo se pomerio unatrag, nagnuvši glavu na stranu. Osmeh mu iskrivi usta. Dva mrtva tela ostala su ukočena u grotesknoj imitaciji ljubavnog čina.

Seo je ponovo u fotelju i otvorio fijoku. Pomogao se zubima da obaviye gumeno crevo oko ruke. Veštim, sigurnim pokretima napunio je špric i pogledao ga prema svetlu.

Nezainteresovano je gledao prema vratima odakle je dopro tih šum. Vučeni nekom nevidljivom

silom, šipovi su se izvlačili iz svojih ležišta, ali njega to više nije zanimalo, uživao je u toplini koja se razlivala njegovim žilama.

Odbacio je špric, razvezao crevo i zavalio se u fotelju. Vrata su se otvorila. Na njima je stajala prilika obučena u crno od glave do pete, čak joj je i lice bilo pokriveno crnom maskom sa dva uska proreza za oči. U levoj ruci je držala nešto što je podsećalo na dugi mač u raskošno ukrašenim koricama.

»Kalifornija je puna čudnih tipova«, pomisli Đino Sevidž. Bez straha je posmatrao čoveka koji je zaključao vrata za sobom i stao pred njim.

– Ko si ti?

– Ninda.

– Ninda – klimnu Đino glavom. – Baš fino. Šta hoćeš od mene, nindo?

Lice pokriveno maskom okrete se prema ležaju.

– Ovo si ti učinio?

– Aha. Dopada ti se?

– Ne.

– Šteta – razočarano uzdahnu Sevidž. – A toliko sam se trudio . . .

– Zaslužio si smrt.

– Smrt? Ha-ha-ha!

– Da. Došao sam da te ubijem.

Đino Sevidž se udobnije namesti u fotelji i stavi ruke pod glavu.

– Mene ne možeš ubiti – reče prezrivo. – Ne zaboravi . . . Kao što nikome nije uspeło da ubije Dže-

msa Dina ... on još živi, čoveče!

Ninđa se tiho nasmeja. Vrh mača u njegovoj ruci opisivao je sitne krugove po skupocenom tepihu.

– Nije mi ni stalo da ubijem legendu o tebi – reče. – Želim ovaj svet da oslobodim od prljavštine koju tvoje telo ostavlja kud god krene. I to mi je sasvim dovoljno ...

Dino Sevidž sklopi oči. »Možda to i nije tako loša ideja, pomisli. Toplo je i prijatno ... kada bi to večno trajalo ... ne, to nije nimalo loša ideja«.

Otvorio je oči.

– Kuda ćeš?

Ninđa je jednom rukom ponovo otvarao vrata.

– Idem ... ti si već ubio samog sebe. Moja ti pomoć nije potrebna ...

* * *

– Marla – naže se Vestkot prema dvojici s kojom je došao. – Sećaš se onog visokog crnokosog momka koji je stajao na vratima kada smo ušli?

– Da – odvrati ona. Verovatno zahvaljujući iskustvu koje su im doneli njihovi pozivi, i ona i Vestkot izbegli su najteže posledice kratkotrajnog transa u koji ih je bacila muzika Dina Sevidža. Kao i većinu zvanica, uostalom. One druge Gardelijeve ljudi vešto i neupadljivo su uklonili iz sale u kojoj

se sada nastavio uobičajeni program.

– Zbog čega to pitaš? – osmehnu se plavokosa sestra svom doskorašnjem pacijentu. – Sumnjiv ti je?

– Ne vidim ga više ... a želeo bih da porazgovaram s njim. Pomozi mi, u ovoj sali je užasna gužva, a četiri oka ipak više vide od dva, pa makar to bile oči matorog policajca!

– Matorog? – podiže Marla obrve. – Hmmm ... mister Vestkot, niste ostavljali takav utisak dok smo se spremali na ovaj prijem!

– Trenutna inspiracija! – odmahnu Vestkot rukom neupadljivo se osvrćući oko sebe. – Gde se mogao izgubiti ...

– Vestel!

Marlini dugi nokti zarili su se u njegovu ruku i Vestkot se trže. Jedan po jedan razgovor se prekidao i u sali zavlada užasna preteča tišina.

Jedan čovek stajao je na uzdignutom podijumu. Čovek u crnom, sa crnom kapuljačom koja mu je skrivala i lice. U desnoj ruci bio mu je dugi samurajski mač, katana, u levoj prazne korice.

– Prokletstvo! – prosikta Vestkot. – Pa to je ... ninđa!

– Šta?

– Ninđa – ponavljao je Vestkot s nevericom. – Pravi ninđa ... Maruo ipak nije pričao bajke ...

– Gardeli!

Bio je to glas čoveka sa podiju-

ma, glas na koji su se svi prisutni trgli.

Gardelijevo lice je pobledelo, ali je desnom rukom uspeo da dâ znak. Četiri čoveka su pritrčala i postavili se između njega i podijuma. Njihove ruke lebdele su sumnjivo blizu džepova sakoa.

– Došao sam da te ubijem, Gardeli!

– Ko si ti? Kakva je to maskarada? – zaurla Gardeli. – Momci, na njega!

U četiri ruke stvoriše se ružni, crni pištolji i Gardelijeви ljudi preteći zakoračiše prema podijumu. U sali nastade zbrka, žene su vrištale, ljudi se sklanjali sa putanje eventualnih metaka, rušeći sve pred sobom. Stežući zube, Vestkot jurnu napred, svestan da ne može stići na vreme da spreči pucnjavu.

Zastao je i otvorenih usta buljio u prizor pred sobom. To što je gledao jednostavno nije bilo moguće!

Ninda je munjevitim pokretom prebacio mač u levu ruku, a desnica mu je načinila kratak luk u vazduhu. Ogromni kristalni luster sručio se na četvoricu Gardelijevih ljudi uz strahovit tresak.

Čovek u crnom jednim skokom se našao kraj njih i mač, ponovo u desnoj ruci, opisao je tri blistava kruga. Prilike koje su se koprcale u svetlucavoj gomili umiriše se i po uglaćanom podu razli se lokva krvi.

Vrisnuvši, Gardeli okrete leđa i

potrča prema izlazu. Jedan od ljudi, desetak stopa od Vestkota podiže ruku u kojoj se takođe nalazi pištolj, uperen u nindu.

Njega već nije bilo na tom mestu. Dugim skokom preskočio je sto i skliznuo na pod između prevrnutih stolica, kao zmija. Metak je prozviždao visoko iznad njega, za drugi nije bilo vremena.

Vestkot podiže ruku i otvori usta da nešto vikne. Smrtonosni katana već je ponovo zviždao u vazduhu. Nošeno silinom udarca, telo čoveka s pištoljem dolete Vestkotu pred noge; tanka crvena pruga koja je simetrično delila lice i gornji deo tela lagano se širila i iz nje linu krv. Čovek je bukvalno bio presečen na dvoje...

Kao da je shvatio da ne može umaći, Gardeli je zastao i, lica izobličienog od mržnje, zavukao ruku pod sako. Ninda je nepokretno stajao pred njim. Revolver u drhtavoj Gardelijevoj ruci lagano se podizao prema njegovim grudima.

– Stoj! – zaurla Vestkot.

Njegovi refleksi jednostavno nisu bili dorasli ovome što se zbivalo nekoliko stopa od njega. Gardeli se glupo zagleda u svoju odsečenu ruku čiji se prst još uvek grčio na obaraču revolvera. Srećom, to nije trajalo dugo. Kratak zamah i katana pronađe njegovo srce, nedovoljno zaštićeno rebri-ma za takvo oružje.

Vestkot priskoči i podiže ruku kao da želi da ga uhvati za rame.

Pogled očiju u uskim prorezima susrete se sa njegovim očima. Policajac ostade na mestu, otvorenih usta sa besmisleno podignutom rukom.

Mirno, kao da šeta, ninda mu okrete leđa i izađe iz sale. Teška dvokrilna vrata bešumno se sklopiše za njim...

* * *

– Pazi! – šapnu Sumiko.

Tabasko Pit se trže i osvrte oko sebe po mračnom parkingu na zadnjoj strani zgrade u kojoj se nalazila »Meka«.

– Šta je bilo? Ja ništa ne vidim?

Vrata kola otvoriše se i zatvoriše i jedna senka skliznu na zadnje sedište pored Sumiko. Pit glasno opsova, dajući gas.

Ninda sigurnim pokretom smade masku sa lica i osmehnu se devojci. – Dugo ste čekali?

– Ne, Les. Tačan si, kao i uvek. I nevidljiv, kao i uvek. Kladiła sam se s Pitom da te neće videti ni ovoga puta...

– Mislio sam da si inteligentniji, Pite! – nasmeja se Lesli Eldridž, jedini Zapadnjak koji je ikada postao ninda. – Takvu opkladu nikada nećeš dobiti...

– Znam – umorno uzdahnu Tabasko. – Idemo tamo gde smo se dogovorili?

– Naravno. Marangon me već očekuje.

– Zaista? – uplašeno reče Su-

miko. – Budi oprezan, Les!

– Ne boj se. On mi nije dorastao, njegov uređaj još manje. Sada to sasvim sigurno znam.

– Kako?

– Znam gotovo sve o njemu. Marangon ima iskustva sa nindama... dugo je živeo u Japanu, znate.

– Kakva iskustva?

– Loša. Načinio je nešto zbog čega je osuđen na tradicionalnu sada gotovo zaboravljenu kaznu – kastriran je. Jedan ninda je to učinio...

– Zato, znači...?

– Da, zato. Marangon je godina ma tražio oruđe kojim bi sebi ponovo mogao potčiniti žene. Naravno, ono što je pronašao delovalo je podjednako i na žene i na muškarce i on je odlučio da unovči svoj izum. Na genijalan način, to mu moramo priznati...

– Ubićeš ga? – šapnu Sumiko.

– Da.

– Šta time dobijaš? Misliš da će njegov izum biti uništen?

– Hoće, ja ću se pobrinuti za to. Naravno, svestan sam da to neće pomoći; pre ili kasnije neko će shvatiti ovo što se večeras dogodilo u »Meki«, ali se mogu nadati da će uređaj sledeći put biti u rukama poštenog čoveka... Ali, stigli smo. Brzo ću se vratiti...

Namaknuvši ponovo masku na lice, Lesli Eldridž skliznu iz kola. Opreznost je zahtevala da pride sumornoj kućici odvojenoj gustim

šibljem od ulice sa zadnje strane, ali je on znao da ga Marangon čeka.

I to upravo sa zadnje strane...

Kao senka se probio kroz grmlje i mirno otvorio vrata. Nisu bila čak ni zaključana.

Ispod vrata salona videla se svetlost, a do Lesliejevih ušiju dopre tiha muzika. Usne pod maskom izviše mu se u osmeh. Marangon je, dakle odlučio da se ne preda bez borbe.

Odgurnuo je vrata i zastao na njima. Marangon, u japanskom kimonu, sedeo je skrštenih nogu na podu pored svog uređaja povezanog sa muzičkim centrom. Njegove hladne oči bez straha su bile uperene u ninđu.

– Došao si – reče jednostavno. Jedva vidljiv pokret ruke dodao je novi kvalitet muzici iz četiri izvanredno postavljena zvučnika.

Lesli je analizirao uticaj koji je trebalo da oseti njegov mozak; mir, tišina, sve je oko tebe u redu, možeš se odmoriti i opustiti, govore su vibracije u vazduhu...

– Želim da govorim s tobom – tiho izgovori Marangon, vodeći računa da ritam i intonacija njegovih reči odgovaraju ritmu muzike. – Sedi...

Na golom podu, preko puta Marangona, stajala je tradicionalna japanska asura, jedna od najlepših koju je Lesli ikada video. Prišao joj je laganim, opuštenim koracima, kao da muzika već deluje

na njega.

Zamka, naravno. Njegove oštre oči otkrile su sićušnu svetlu tačku na samoj sredini asure. Iglu premazana smrtonosnim otrovom čiji ubod ne bi čak ni osetio...

– Zašto ne sedneš? Toliko žuriš da me ubiješ?

U Marangonovom glasu osetio se tračak nervoze; bio je već daleko od tona koji je sugerirala odabrana muzika.

– Tvoje prvo oružje je promašilo cilj – reče Lesli na japanskom.

Marangon klimnu glavom.

– Znam.

– Sada ćeš uništiti tvoj uređaj.

– Neko će ga ponovo pronaći.

– Da, ali to nećeš biti ti.

– Znam.

– Trebalo je da znaš da na mene neće delovati. Nisi otkrio ništa novo. Ninđe za to znaju vekovima... i ja sam mogu to da postignem koristeći samo svoj glas. Nije mi potrebna pomoć elektronike...

– Lažeš.

– Uništi svoj uređaj, Marangone!

Ton koji je Lesli upotrebio bio bi Marangonu dovoljan dokaz za nindine reči, da je njegov mozak imao vremena da analizira to što je primio. Kao automat, rukom je posegao prema uređaju...

HARAGEI!

Katana je zazviždao kroz vazduh i sečivo od plemenitog čelika opisalo je pun krug pre nego što

se vrh zario Marangonu u grudi, pribivši ga na pod. Ruka ostade nepokretna kraj prekidača na uređaju.

»Njegovo drugo oružje zamalo je uspelo«, mislio je Leslie, dok je sigurnim prstima skidao ploču sa Marangonovog uređaja. Ovde ima dovoljno eksploziva da dignu u vazduh čitavu kuću... Nisam smeo zaboraviti da je on bio i dobar poznavalac te veštine...

Veliki magnetofon i dalje se smireno okretao iznad Marangonovog nepomičnog tela i iz zvučni-

ka su dopirali čisti, privlačni tonovi dobrog starog rokenrola, ovoga puta bez ikakvih primesa čiji bi cilj bio da općine slušaoca. Leslie klimnu glavom...

Čudno, mislio je, nikada me nije zanimalo kako se zove ona Seidžova kompozicija. Jedna od najboljih koju sam ikada čuo...

Izvukao je svoj mač i pažljivo ga obrisao o Marangonov kimono.

»Postoji jedno lepo ime«, reče u sebi. »Rokenrol... za Kerol Grej...«

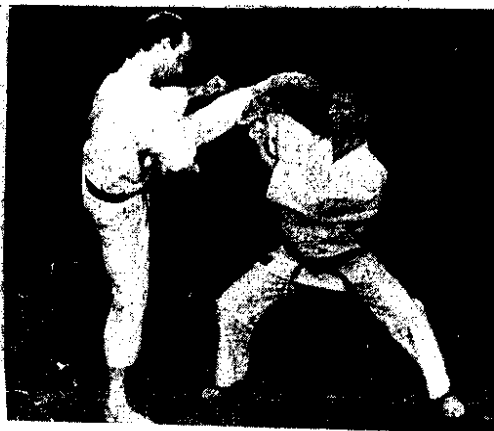
KRAJ

biblioteka BUDO

**vam
preporučuje
ново izdanje
knjige**

PUT U NAPREDNI KARATE

Ova knjiga će vam svojim sadržajem omogućiti napredovanje u vežbanju KARATEA. Stari – tradicionalni i novi način vežbanja. Kompletna psihička i fizička priprema. Kate izuzetnih vrednosti SANČIN i TENŠO. Efikasne kombinacije – sparing. Specijalni sistemi vežbanja sa Okinave. Životni put i vežbanje 10 najvećih majstora – akademika KARATEA. Otklanjanje grešaka i povreda. Izbor stila za vežbanje i drugo. Sve ilustrovano sa 340 fotografija. Cena 560 dinara + 70 dinara za pakovanje i poštarinu. UZ SVAKU KNJIGU BESPLATAN KARATE POSTER I NALEPNICA U BOJI. Naručiti na adresu: Borislav Vujić, pošt. fah 2, 11090 Beograd.

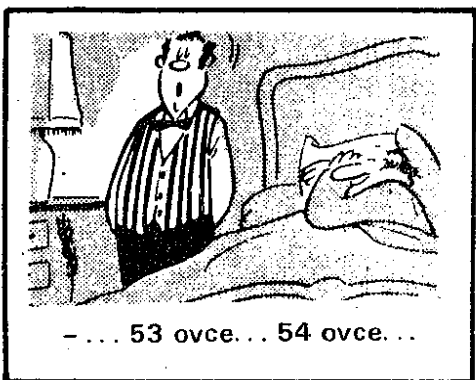
Shvati, sinko, kada si bio mali
i kada sam te kažnjavao, to je
bilo samo za tvoje dobro!

– Ni pedalj neće biti bačen! Od-
lučio sam da napravim kućicu
za mačku!

– Pomoću ove rupe videćeš sve
šta se događa kod suseda!

– ... 53 ovce... 54 ovce...

NINDUTSU – SISTEM UKUPNOSTI

Piše: Stiven K. Hejz

Togakurerju nindutsu se češće opisuje kao životna filozofija nego kao jednostavna borilačka veština i ovde su dati detalji tog filozofskog shvatanja. Ovaj članak uzet je iz knjige Stivena K. Hejza koja se zove: »Ninda – duh senke ratnika«. Međutim, zbog ograničenog prostora, neke informacije sadržane u pomenutoj knjizi morale su da se izostave.

Jedan od važnih ciljeva u proučavanju nindutsu je razvijanje svesti o kai-ai, koja mu omogućava postizanje harmonije sa »sistemom ukupnosti«. Jednostavnije rečeno, učenik koji proučava nindutsu mora da postane potpuno prirodno biće. Sistem svesti bazira se na mističnom poznavanju svemira, kako su to učili pre više vekova japanski jamabuši (planinski sveštenici ratnici), a za borbu razvijali senin goidža, ratnici askete koji su lutali divljinom poluostrva Kii.

Nema ničeg neobičnog, nestvarnog ili izmišljenog u mističnim učenjima nindutsu. Misticism je jednostavno studija metoda koja je primenjena kako bi se direktno osetila svest o prirodnim zakonima i svemiru. Posmatrajući prirodu neizopačenim duhom, čovek počinje da shvata svoj svet i svoje odnose prema njemu, a samim tim počinje da shvata samog sebe.

Potičući od tibetanskog Tantričkog učenja, doktrina »mikijo« ili »tajno saznanje« uči da svi fizički aspekti postojanja vode poreklo od istog izvora i da mogu da se klasifikuju u primarnih manifestacija elemenata.

KU – »praznina« ili izvor podatomske energije; »ništavilo« od kojeg sve stvari dobijaju svoje oblike

FU – »vetar« ili elementi u gasnom stanju

KA – »vatra« ili elementi u stanju otpuštanja energije

SUL – »Voda« ili elementi u tečnom stanju

ČI – »zemlja« ili elementi u čvrstom stanju

Kao jedan od načina posmatranja stvaranja svemira, ovde se uči da je KU, praznina, postala preopterećena polaritetima koji se kasnije pretvaraju u razne vrste elektromagnetnog naboja. Ovi naboji stvorili su atome koji su stvorili hemijske gasove stanja FU, što se pomešalo i izazvalo reakcije na nivou KA. Posle toga, molekuli su postale pare stanja SUI, a kasnije su očvrslili i stvorili čvrste materije na nivou ČI. Ova progresija opisuje se kao silazni razvoj elemenata. Da bi se proučavao čovekov odnos prema ostalom svemiru – fizički, emocionalno, intelektualno ili duhovno – elementarne manifestacije se preokreću i prate u uzlaznom poretku, počevši od čvrstog stanja ČI koje je možda najjednostavnije za identifikaciju.

Kombinacije atoma, sa njihovim jezgrima i delićima koji se okreću oko njih, smatraju se modelima svemira, sa njegovim obrtnim sunčevim sistemima i galaksijama. Na isti način može da se posmatra i čovekovo telo, kao minijaturni model prirode. Zbog toga, proučavajući odnose tih elementarnih manifestacija u prirodi, njinda uči kako postati prirodnije i uravnoteženije biće, svesnije lične snage i odgovornosti u toku života.

U ljudskom telu, ČI, zemlja, odgovara kostima, zubima, mišićima, i drugim čvrstim telesnim tkivima. SUI, voda, predstavlja telesne tečnosti, i one aspekte tela koji daju savitljivost i elastičnost. KA, vatra, posmatra se u procesu metabolizma, i predstavlja telesnu toplotu. FU, vetar, odgovara ciklusu disanja; kretanja vazduha prvo u telo a zatim napolje, i u disanje sisteme drugih. KU, praznina, manifestuje se kao zvuk, govor i sposobnost komuniciranja.

Fizički elementi tela manifestuju se po obrnutom poretku pošto nestaju u procesu smrti. Posle umiranja, prvi element koji odlazi jeste svest i sposobnost komuniciranja sa ostalima. Disanje je sledeća funkcija koja prestaje. Sledeća elementarna manifestacija koja iščezava jeste vatra, pošto mrtvo telo gubi svoju toplotu. Kasnije, nestaje i element vode, i telo postaje kruto i isušeno. Na kraju, istroši se čak i element zemlje, i kosti i zubi pretvaraju se u prašinu ili kamen.

Sedam elementarnih manifestacija koje se pojavljuju kao fizičke stvari oko nas takođe imaju paralelne stupnjeve sa stvaranjem ličnosti u nama. Mi se svi izdižemo ili padamo od uticaja jednog elementa do drugog, a efekte naših promenljivih svesti nazivamo »raspoloženjima«.

Na nivou zemlje, jedna od najosnovnijih elementarnih manifestacija, mi smo svesni našeg čvrstog fizičkog stanja i stabilnosti. Postoji otpor prema svakoj promeni ili pokretu, i želja da se stvari održe baš kakve jesu. Stene su možda najkarakterističniji primeri principa zemlje, pošto nisu u stanju da rastu, da se kreću, ili menjaju bez pomoći drugih elemenata. Kada je naša ličnost pod uticajem elementa zemlje, mi se brinemo da stvari zadržimo na njihovim mestima, i svesni smo

čvrstih delova tela. Čl, element zemlje, ima svoj centar u osnovici kičme, a crvena boja se dovodi u vezu sa ovim fizičkim uticajem.

Na vodenom nivou naše fizičke ličnosti, sledećoj najvišoj elementarnoj manifestaciji, mi smo svesni svojih sopstvenih osećanja i tečnih elemenata tela. Taj nivo svesti karakterišu reakcije na fizičke promene i tačnoj prilagodljivosti okolini. Bilje predstavlja najočigledniji primer dejstva principa vode, pošto si biljke sposobne da vrše nezavisne pokrete i da rastu, reaguju na stimulanse, a ipak nisu u stanju da kontrolišu svoju okolinu. Kada je naša ličnost pod uticajem elementarne manifestacije vode, mi reagujemo na ono što susrećemo, i orijentisani smo prema težim emocijama. SUI, element vode, ima svoj centar u donjem delu stomaka, a oranž boja se dovodi u vezi sa ovim emocionalnim uticajem.

Na nivou vatre, trećem najvišem elementu, svesni smo svoje agresivne prirode. Agresija se, u ovom smislu, odnosi na dinamičku ili ekspanzivnu energiju, a nema negativni ili nasilnički smisao. Na ovom nivou svesti, imamo osećanje topline, radosti i direktne kontrole nad svojom okolinom. Divlje životinje predstavljaju možda najkarakterističniji primer principa vatre, pošto su sposobne da se sećaju i misle, da vrše kontrolu nad svojim životom, i da tragaju za zadovoljstvom. Kada je naša ličnost pod uticajem vatre, svesni smo svoje ekspanzivnosti, dinamičke moći, i svoje sposobnosti rezonovanja. KA, element vatre, ima svoj centar na donjem vrhu grudne kosti, a žuta boja je povezana sa ovim ekspanzivnim, agresivnim osećanjem.

Na vetrovitom nivou naše ličnosti, četvrtom razvojnom stadijumu od osnovne fizikalnosti, svesni smo sopstvenog intelekta i dobronamernosti, i taj uticaj manifestuje se kao osećanje mudrosti i ljubavi. Ljudska bića su najviši primer principa vetra zato što mogu da posmatraju, intelektualno razumeju i da vole. Kada je naša ličnost pod uticajem elementarne manifestacije vetra, imamo osećanje saosećanja, prihvatanja, i svesnog posmatranja naših odnosa sa drugim osobama. FU, element vetra, ima svoj centar u sredini grudi, a zelena boja predstavlja dobronamerni uticaj.

Najviši i najrafiniraniji od svih fizičkih elemenata je KU, »**velika praznina potencijala**«. Prvobitno prevedena od strane zapadnih naučnika kao »eterična supstanca«, ova praznina je danas najbolje predstavljena koncepcijom podatomske strukture. Nevidljivi delići energije sačinjavaju atome, koji se posle kombinuju i čine čitave nizove materijalnih stvari u egzistenciji. Kod ličnosti, ta praznina stvara kreativne sposobnosti i sposobnost upravljanja mogućnošću da se ostvari bilo koja od četiri elementarnih manifestacija. KU, izvor svih elemenata, ima centar u grlu, a plava boja se povezuje sa ovim kreativnim uticajem.

Možda je najefikasniji način da se shvati uticaj raznih telesnih cen-

tara svesti taj da se razmotre neki primeri savremenih svakodnevnih doživljaja.

PRVI PRIMER

Nalazite se na fudbalskoj utakmici ili u prepunom gradskom parku. Negde blizu vas grupa pijanaca pravi nered, u svom su svetu, i zabavljaju se. Mada su možda malo bučni, oni ni sa kim fizički nemaju veze, niti bilo koga napadaju. Iz raznih centara uticaja, tipični bi odzivi bili sledeći:

Zemlja: Ćutite i trpite. Ćak ni ne primećujete pijance, ili ih izbacujete iz svesti i ne obraćate pažnju na njih. To nema uticaja na vas.

Voda: Vi reagujete. Smatrate da vas vređaju i suprotstavljate im se, zovete predstavnike vlasti, ili ustajete i idete na neko drugo mesto. Nerviraju vas.

Vatra: Vi uživate. Samtrate da su zabavni. Posmatrate »uličnu predstavu«, i vidite nešto smešno u celom prizoru – ono što rade pijanice, reakcije ljudi oko njih, veselo je.

DRUGI PRIMER

Dobijate na lutriji. Pod uticajem različitih elementarnih nivoa, vaše bi reakcije mogle da budu:

Zemlja: Otplaćujete sve dugove i stavljate novac u banku, i to ne utiče na vaš način života.

Voda: Napuštate posao da biste putovali, i radite ono što ste uvek želeli.

Vatra: Gradite kuću iz snova i od hobija pravite posao.

Vetar: Uplaćujete rentu za svoju porodicu, a ostatak novca ulažete tamo gde će najviše koristiti društvu.

TREĆI PRIMER

Upali ste u saobraćajnu gužvu na auto-putu. Kola stoje branik uz branik na letnjoj vrućini. Iz različitih centara, tipični odzivi bili bi sledeći:

Zemlja: Ćutite i trpite. Svesni ste da traćite vreme kao i ćinjenice da tu ništa ne možete da uradite. Vozite polako, koliko je moguće, i puš-tate misli da vam lutaju ili slušate muziku sa radija.

Voda: Vi reagujete. Smatrate da je gužva da poludiš. Smišljate neki drugi putni plan i tražite izlaz. Idete raznim puteljcima da biste pronašli praznine u gužvi, ili zaobilazite vozila koja čekaju. Napuštate auto-put i vozite malim lokalnim putevima do odredišta.

Vatra: Uživajte. Shvatate da su ovakve gužve prirodni deo dnevne vož-nje i gledate da to najbolje podnesete. Pokušavate da se sunćate kroz otvoren krov ili posmatrate pejzaž, uočavajući nove aspekte poznate teritorije.

Vetar: Posmatrate. Smatrate da je gužva neprijatna, pošto kvari pla-nove tolikom broju ljudi. Pitate se koji je uzrok, i bojite se da je neko možda povređen ili je u nevolji. Trudite se da omogućite da soabraćaj što je moguće bolje protiće pored vas – zastajući da pustite ostale da ne morate da kočite. Razmišljate kako da poboljšate situaciju za sve i način na koji bi se ovakve gužve izbegle ubuduće.

ĆETVRTI PRIMER

Odlućujete koji film da gledate. Centri mogu da vas orijentišu na sledeći naćin:

Zemlja: Da izaberete dokumentarni, ili ratni film.

Voda: Erotski ili avanturistićki film.

Vatra: Komediju, ili mjuzikl.

Vetar: Ljubavnu priću, ili dramu.

PETI PRIMER

Kada razmišljate zašto radite vaš sadašnji posao, razni centri utica-ja različito rezonuju:

Zemlja: Da morate da zarađujete za život, kako biste imali hranu i krov nad glavom.

Voda: To je naćin da se zaradi mnogo novca i sve stvari i doživljaji koje želite.

Vatra: Uživajte u toj aktivnosti toliko mnogo da ne možete da zamislite da radite ništa drugo, bez obzira na nagradu.

Vetar: Smatrate da je vaša uloga da služite drugima i da poboljšate ovaj svet, a vaš posao je vaš doprinos.

ŠESTI PRIMER

Sami ste u noći i jedete u malom restoranu pored drumu. Grupa raspuštenih mladića vas primećuje i seda za sto preko puta vas. Njihova konverzacija je vulgarna i direktno preteća. Mada vas još ne diraju, očigledno je da žele da vas maltretiraju. Pod uticajem raznih centara, vaš stav može da bude:

Zemlja: Nastavljate mirno da jedete. Obraćate samo površnu pažnju na komentare, ali ne primećujete preteći ton razgovora niti dopuštate da vas to uznemirava. Vi se normalno i mirno ponašate, gledajući gde se nalaze vrata i ostalo što bi moglo da vam pomogne u trenutku kada počne tuča. Završavate obed, plaćate račun, i izlazite, ako možete. Oslanjate se što je moguće više na svoju hladnokrvnost i puštate ih da načine prvi korak ako treba da dođe do fizičkog obračuna.

Voda: Šalite se sa njima i pričate viceve kao da ste jedan od njih. Preuzimate i upravljate razgovorom kad god je to moguće. Pitate ih gde treba da idete da biste našli neko zabavno mesto, pitate ih o njihovim kolima i motociklima. Zvučite naivno iskreno i izgleda kao da ne mislite da bi oni mogli da vam nanesu zlo. Vi se smejete kada oni direktno pričaju da će da vas povrede. Iznenada kažete da ćete se odmah vratiti i odlazite u toalet. Kada dođu da vas traže, vi ih iznenada napadate i dovršavate ih pomoću bilo kojeg oružja ili pomoćnih sredstava koji vam se nađu pri ruci. Nestajete pre nego što se osveste.

Vatra: Kada je očigledno da žele da napadnu, vi dramatično uzimate u ruke dozu sa biberom visoko iznad stola i počinjete da zurite u njega, povlačeći tako i njihove poglede. Dok gledaju, vi namerno i polako skidate poklopac. Dok oni to gledaju, vi polako podižete jedno stopalo prema preponama jednog od njih, koji sedi preko puta vas. Kada skinete poklopac iznenada povičete i sunete biber u lice drugog čoveka, a istovremeno udarite petom u prepone čoveka ispred vas. Prevrćete sto preko njih i udarate ih. Nestajete pre nego što šokirani svedoci mogu da se osveste i zovu policiju.

Vetar: Počinjete da se pravite luđi nego oni. Idete okolo i pokušavate

da se sakrijete kako vas policija ne bi našla. Mnogo se kikoćete, a zatim se razbesnite iz nepoznatog razloga. Dobijate neku vrstu napada, a vaši napadači se polako izvuku da bi izbegli pažnju koju vi privlačite.

SEDMI PRIMER

Vaša odluka da li da igrate golf ili tenis zavisi od uticaja sledećih centara:

ZEMLJA: Fizička kondicija i korist za zdravlje.

Voda: Društvene koristi.

Vatra: Izazov i takmičenje.

Vetar: Ono što vam daje veće osećanje slobode.

OSMI PRIMER

Nadete se usred razgovora o ličnim, religioznim koncepcijama. Sve vrste različitih i novih ideja iznose svi učesnici. U zavisnosti od raznih nivoa svesti ličnosti, vaše reakcije će biti:

ZEMLJA: Vi zadržavate svoj stav. Uprkos svemu što je rečeno, vi ne menjate svoja lična verovanja. Ne osećate potrebu da branite svoje mišljenje ili čak da uzmete u obzir poglede vaših partnera u diskusiji.

Voda: Odgovarate na izazov. Branite svoj sopstveni stav i koristite pitanja da biste oslabili čvrstinu mišljenja koja su u suprotnosti sa vašim. Vi ste prilično iznervirani (ili potpuno menjate mišljenje) na kraju diskusije.

Vatra: smatrate to poučnim iskustvom. Postavljate mnoga pitanja i posmatrate sopstvena uverenja u svetlu odgovora koje dobijate. Tražite slabosti ili neslaganja u sopstvenim verovanjima i koristite diskusiju kako biste raščistili sopstvene misli.

Vetar: Ponašate se tako što ohrabrujete druge na diskusiju. Vi pričate sopstvena iskustva kao odgovore na pitanja koja vam postavljaju partneri u diskusiji. Ostavljate ih sa odgovarajućim pitanjima za koja mislite da će im koristiti kada daju sopstvene odgovore.

DEVETI PRIMER

Neki vaš bliski prijatelj se razvodi. Iz raznih uticajnih centara, vaša pomoć može da bude u sledećim oblicima:

Zemlja: Ohrabrujete prijatelja da izvuče što je više moguće od zajedničke imovine i prihoda.

Voda: Stajete na stranu svog prijatelja tako što stvarate mišljenje kod javnosti da je do razvoda došlo krivicom drugog bračnog partnera.

Vatra: Vi angažujete vašeg prijatelja u društvenim aktivnostima kao samca.

Vetar: Tešite vašeg prijatelja činjenicom da se razvodom samo okončava brak koji je već potpuno ispunio svoju svrhu.

Želeli bismo da naglasimo da nijedan element uticaja nije u suštini bolji od drugog. U stvari, jedan od jačih razloga za proučavanje efekata centara uticaja jeste shvatanje nemogućnosti proizvoljnog pripisivanja načina prosuđivanja našem iskustvu. Svaka emocija u širokom spektru raspoloženja koja imaju ljudska bića može da se posmatra kao manje-više odgovarajuća u bilo kojim datim okolnostima.

Međutim, dolazi do situacija kada određene emocije mogu da se smatraju negativnim ili pozitivnim na osnovu njihove efektivnosti u datoj situaciji. U sledećem primeru pozitivna manifestacija (efikasan prilaz situaciji) i negativna manifestacija (negativan prilaz situaciji) za svaki nivo svesti dobro su ilustrovani. Odgovarajuće reagovanje u datoj situaciji nije određeno samo nečijim raspoloženjem (element uticaja), već i načinom koji se odabere da bi se izrazilo raspoloženje.

DESETI PRIMER

Umire vam drug. Vaše ponašanje može da bude rezultat uticaja pomenutih centara na sledeći način:

Pozitivni uticaj **zemlje** je centar **stabilnosti**:

Tešite druge koji su takođe voleli vašeg druga.

Negativna manifestacija centra **zemlje** je **samoporažavajuća tvrdoglavost**:

Odbijate da prihvatite smrt i nastavljate da se ponašate i govorite kao da vam je prijatelj još živ.

Pozitivna manifestacija **vode** je centar **fleksibilnosti**

– Prihvatate novi način života bez prijatelja.

Negativna manifestacija **vode** je centar za imobilisanje emocija

– Vi se povlačite u sebe i predajete se tuži.

Pozitivna manifestacija centra **vatre** je **agresivna vitalnost**.

– Vi se srećno sećate topline i prijateljstva sa vašim prijateljem.

Negativna manifestacija centra **vatre** je užasan strah.

– Osećate se napuštenim i ostavljenim i plašite se budućnosti.

Pozitivne manifestacije centra **vetra** su mudrost i ljubav.

– Vama je poznato da je vaš prijatelj otišao u novu avanturu gde svi idemo jednog dana.

Negativne manifestacije centra **vetra** je intelektualiziranje koje sakriva istinu.

– Vi analizirate okolnosti, pokušavate da odgonetnete zašto je umro i šta se događa sa njegovim duhom.

Primeri KU, ili nivoa izvora, nisu mogli da se uključe u ove tabele, pošto nema okolnosti koja bi bila karakteristična za ponašanje koje je u vezi sa centrom svesti KU. KU je kreativni potencijal da se postane bilo šta što odgovara situaciji i upravlja energijom od jednog nivoa svesti do drugog prema potrebi.

Glas je jedan od odraza uticaja centra praznine, pošto uzima osobine četiri niža nivoa i inspiriše precizne, mada često nesvesne odzive u drugima. Sa zemlinim centrom uticaja, glas je težak, dubok, komandujući i autoritativan. Niže vibracije zvuka i grleni nivo tona daju Čl glasu čvrst, prizemni osećaj. Pod uticajem nivoa vode svesti, glas je seksi, hrapav ili osećajan. Vatrei nivo glasa je topao, veseo i entuzijastičan, sa srećno agresivnim tonom. Strah ili histerija takođe mogu da se čuju u glasu na KA nivou. Pod uticajem vetra, glas je viši, mekši i ima umirujući i drag ton.

Kada glasovni izraz ne odgovara telesnom centru uticaja, kod slušaoca se razvijaju konfuzija ili sumnja, pošto se provide govornikovi

skriveni motivi. Čak i kod neiskusnih pojedinaca, nesvesno opažanje stvara intuitivno osećanje da nešto nije u redu ili je neumesno u pogledu reči koje je čuo. Na primer, izjave ljubavi pod uticajem vodenog nivoa interpretiraju se kao požuda. Reči komande pod uticajem vodenog nivoa ličnosti interpretiraju se kao emocionalni samointeres. Reči komande na nivou vetra interpretiraju se kao slabost. Potpuno razumevanje odnosa između uticajnih centara tela i glasa daje nindama sposobnost da »progledaju« druge i da izbegnu stvaranje sumnje sa svojim sopstvenim komunikacijama.

Možda bi jedan od pokazatelja koncepcije KU svesti koja se odražavana u ličnosti bio fizički svestan majstor neke introvertno orijentisane Zen veštine koja se obično povezuje sa Orijentom. Ta vrsta individualaca kreće se kroz život potpuno koncentrisana i čvrsto vezana za sadašnji trenutak, i uvek je blago obradovana sa svim i svačim što susreće. Ta osoba je nedirnuta pravilima i sistemima verovanja koja ograničavaju ČI, zemljanu svest. Ličnost postaje tako čista da izgleda kao da uopšte nema ličnosti. Te osobe su tako u kontaktu sa svojom pravom prirodom da je nemoguće predviđati ih i na taj način upravljati njima.

Japanaska borilačka veština:

Stiv Sigal

DŽUDO KANO-JIGOROA

(Stiv Sigal, BUDO stručnjak preko 20 godina, izučava džudo, karate, KENDO, AIKIDO, JUJITSU, itd. Ima šesti stepen AIKIDA i crni pojas mnogih drugih veština).

Moderan sport, opšte poznat kao »džudo« (lak ili blag način), zasnovao je KANO-JIGORO (1860–1948) oko 1882. godine.

Majstor KANO je bio veoma mali čovek i, kao i mnogi drugi veliki majstori borilačkih veština, bio je slabo i bolešljivo dete. Kao mladić, često je bio izložen brutalnostima siledžija iz susedstva. Posle više ovakvih strašnih batina, odlučio je da postane i jak i pošten. Izabrao je borilačku veštinu kao način ostvarivanja ovoga.

Prvo je upisao TENJIN SHIN-YO-RYU 1877. godine kod majstora FUKUDA-HACHINOSUKE, bivšeg studenta ISO-MATAEMONA, osnivača RYUa, gde je počeo da izučava JUJITSU. Zbog želje da stekne široku raznolikost znanja veština i zbog smrti nekoliko svojih učitelja, provodio je vreme učeći u brojnim školama i naučio je mnoge borilačke stilove.

Sada su u Japanu, zbog ogromnog uticaja iz inostranstva, mnoge tradicionalne i čiste japanske veštine ili omalovažavane ili odbačene od strane velikog broja mladih Japanaca.

Kao posledica toga, veliki majstori izvanredne veštine, da bi održavali u životu jedine veštine koje su znali, bili su obavezni da se odreknu svog dostojanstva i učestvuju u jeftinim izložbama snage ili da izazivaju sve došljake zbog zabave gledalaca – bilo šta da privuku, publiku ili dosta studenata, da bi životarili.

Kada je KANO primetio ovo, njegova reakcija je bila mudra, i mislim da ovo vrlo lako može biti preokret u njegovom životu. On je bio strašno zbunjen postojećim stanjem stvari i pokušava da popravi ovu neverovatnu nepravdu.

Verovao je, ako može da ponudi novu veštinu, oslobođenu od ukaljanog ugleda pripisanog JUJITSUu, obraćajući se prvenstveno višim društvenim slojevima, onda veština može uspeti i biti sačuvana. Sa ovakvim mislima, 1892. godine zasnovan je kokokan džudo.

Mada su KANOVE namere, napori i mogućnosti bile velike, plašim se da razvoj ove veštine može dovesti do zanemarivanja ili napuštanja pravog džudoa – kao što se dogodilo sa prelazom KENJUTSUA u KENDO.

Odbacivanjem svih »opasnih« ili »smrtonosnih« tehnika i stvaranjem veštačke i formalizovane strukture

za borbu za poene, uspeo je u popularizaciji »igre« ili »sporta« koji je imao malo veze sa »borilačkom veštinom« u pravom smislu.

Moderni džudisti stoje jedan prema drugom, licem u lice, sa raširenim nogama i šćepaju jedan drugoga za revere, ne obraćajući nikakvu pažnju na kritične potrebe zaštite tela veštom upotrebom odstojanja i položaja.

Pored toga, pošto su najpodesnije mete napada – smrtonosne mete – zabranjene, gubi se svesnost i pažnja na te oblasti.

Može postojati mala sumnja da su u KANOVO vreme ove potrebe on i njegovi studenti cenili i podržavali.

Godine 1886. tokijska policija je predložila turnir suprotstavljajući ekipu iz YOSHIN-RYUa (JUJUTSU) sa KANOVIM kodokan džudoom, po 15 ljudi sa obe strane, i uprkos značajnoj

prednosti koja se sastojala od više tehnika koje je imao YOSHIN-RYU, KANOVA ekipa je lako pobedila.

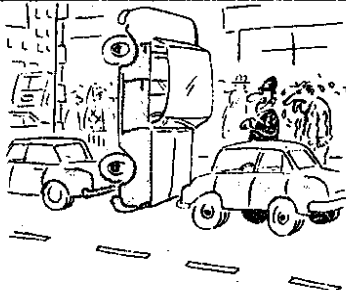
KANO, mali čovek, lako je prevrtao ljude dva puta veće od sebe. Ali stavovi i metode njegove rane škole bili su potpuno drugačiji od današnjih i skoro nijedan stručnjak danas nije na njegovom nivou.

Zanimljiv podatak sa ovog davnog turnira je da je jedan od KANOVIH najveštijih studenata, SAIGO-SHIRO, odigrao presudnu ulogu u pobedi. Sa svojim novim »arashin-yama« (bacanje), on je pobeđivao na svakom takmičenju.

Malo ljudi je svesno da SAIGO nije naučio ovo tajanstveno bacanje od KANA, čak ni od džudoa, ni JUJUTSUa, već od AIKIJUTSUa TAKE-DA-SOKAKUa. Ovaj čovek je bio osnivač AIKIDA, MORIHEI-UESHIBA.

– Možda je malo zagorelo, ali zar moraš da izigravaš ceremoniju kremiranja?

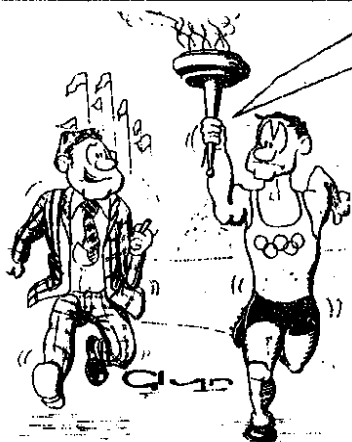
– Nije loše, gospodine – mada je trajalo sat i dvadeset pet minuta!

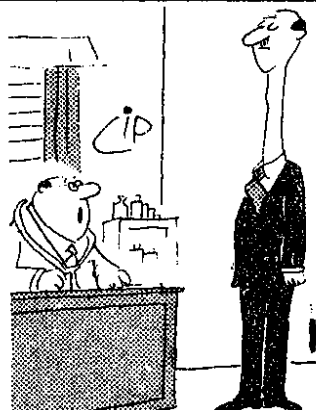
BEZ REČI

– Ovo je odmor za koji nećeš moći da kažeš da ti je brzo prošao dragi, zar ne?

– Mogu li da zapalim?

– Koliko dugo ste živeli pored nudističkog kampa?

BIBLIOTEKA TOM – serija KRIMI

Objavljuje za vas uzbudljive romane kriminalističkog žanra:

1. Lindon Rivers

DETEKTIVSKI BLUZ

2. Rejmon Čendler

OPASNOST JE MOJ POSAO

3. Rajmon Čendler

OPASNI BISERI

Knjige su džepnog formata, plastificirane korice u boji, štampane latinicom, cena 250 dinara pojedinačno.

Članovi Kluba EUREKA imaju popust 20%.

Priloženu narudžbenicu poslati na adresu: DEČJE NOVINE
32300 Gornji Milanovac, odeljenje prodaje knjiga.

NIRO »DEČJE NOVINE«

GORNJI MILANOVAC

prodaja knjiga –

NARUDŽBENICA – ND

Ovim neopozivo naručujem knjige serije KRIMI:

1 2 3

/zaokružiti redni broj knjige/

Sumu od _____ din. platiti poštaru prilikom preuzimanja knjiga.

Knjige poslati na adresu:

IME I PREZIME _____

ULICA I BROJ _____

BROJ POŠTE I MESTO _____

BROJ ČLANSKE KARTE _____

datum

svojeručni potpis

AUTOR: ŽIVA KOVAC	IZGRAD- NOJA ELEKTR. MREŽE	✓	SPLAVA- RI LEKOVI ZA UŠI	REKA U POLJ- SKOJ	POKAZ- NA ZAME- NICA	MOSTAR	VEZNIK	VESELA POVOR- KA POD MASKAMA	ŽENA KOJA POPRAV- LJA AUTO- MOBILE
CELOKUP. NA PRIVRE- DA JED- NE ZEMLJE	✓			✓				✓	
✓							ZLATO	✓	
PLETE- NA MA- TERIJA						BASTA	✓		
PROPE- LER	✓					KUPOLA, KUĆE			
GRADIĆ U SUDANU	✓				PEVAČ ROSI	✓			
ONOMA- TOPEJA TRUBE				INDIJAN ZNAK	✓				
				GLUMAC TATI					
JAPAN- SKA MERA	✓		KOJE SU PUNE ŽILA	✓					
			BRDO						
ITALIJA	✓	KER	✓			JEDINICA ZA MER.	✓		
		BEZBO- JAN GAS O ₂ H ₂	✓			BEZINA PREFIKS ZA DAVNO			
PEVA- ČICA NECA	✓				TESTERA	✓			
					UZRECI- CA /PIH, HM/	✓			
MUŠKO IME ILIJA	✓			BODLJA	✓			AZOT	✓
				MASTI- LO /ENGL./	✓			STRANO ŽENSKO IME	
DRŽAVA U AFRICI NAVLAKA NA ME- TALIMA	✓						LIČNA ZAME- NICA	✓	
							STRANO ŽEN. IME		
						MESTO U SREMU PRASIN NOVOG ZELANDA	✓		
HEMIJ. ELE- MENAT	✓				ŽEN. IME	✓			
					PREVLA- KA NA MALAKI				
ŠUMSKA KREDA				BLAGA- NIK	✓				
				POKRAJ. KOMI- TET	✓				
KAJKAV- SKA UZREČICA	✓		PROTI- CANJE VODE	✓					
			AUSTRI- JA	✓					
FRAN- CUSKA GLUMICA	✓								

U julu Ninda 14

CRVENI PESAK SMRTI

Po glatkom, sitnom pesku gmizala je senka stenovitog horizonta, sve bliže i bliže njegovim umornim očima.

Kombinacija fiktivnog kretanja sunca prema zapadu i njegovog spuštanja prema horizontu dala je čudan efekat. Senka nije progutala njegovo izmučeno telo, ono je ostalo osvetljeno blistavim zracima. S malo napora, nazreo je mutnu sliku svog lica u velikoj razlivenoj lokvi krvi koju pesak nije uspevao da upije.

»Ako noć ne stigne brzo«, pomisli ninda, »ja ću umreti ...«